Gabriel H. Decuble

Tu n-ai trăit nimic

CARTEA ROMÂNEASCĂ

Gabriel H. Decuble

Tu n-ai trăit nimic

— roman —

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2014

© 2014 by Editura Polirom

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

București, Calea Victoriei nr. 133, sect. I

ISBN ePub: 978-973-46-4514-5

ISBN PDF: 978-973-46-4515-2

ISBN print: 978-973-23-3035-7

Coperta: Radu Răileanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

GABRIEL H. DECUBLE (n. 1968) este poet, prozator, eseist şi traducător. Printre cele mai recente publicaţii se numără: un volum de versuri (*the înd*, Cartea Românească, 2013), un volum de filozofie (*„Und es immer schlimmer machen...” Nietzsches philosophischer Entbildungsroman*, Editura Universităţii din Bucureşti, 2012), o proză scurtă („Prima mea secundă, primul meu secund”, în volumul coordonat de Laura Albulescu şi Andra Matzal, *Prima dată*, Art, 2013) şi o traducere literară (Bertolt Brecht, *Poeme erotice*, Art, în curs de apariţie). În prezent, lucrează la alte două romane, dintre care unul în limba germană.

În memoria lui George Vasilievici (1978-2010)

Nota editorului

Probabil pentru că lezasem prea multe orgolii şi interese, în cursul anului 2010 am fost detaşat de la Departamentul Naţional Anticorupţie la procuratura de pe lângă o judecătorie de sector, urmând a mă ocupa aproape exclusiv de dosare legate de delincvenţa juvenilă.

Mi-era clar că, oricât de minore ar fi fost infracţiunile de care trebuia să mă ocup, nici aici nu avea să-mi fie prea uşor, întrucât fusesem deja „demascat" de sistem ca oaie neagră. Însă nu mă mai sinchiseam. Mă lămurisem deja cu mult timp înainte că, în ţara asta, răul nu poate fi combătut eficace, pentru că are o putere nemaipomenită de a se metamorfoza şi de a lua exact acele chipuri pe care nu le bănuieşti nicicum.

Aşa încât mi-am jurat mie însumi să nu mă mai implic emoţional. Am reacţionat impasibil atunci când m-am pomenit cu un maldăr de dosare nesoluţionate în braţe, spunându-mi-se: „Asta-i norma ta până la sfârşitul lunii!". Mi se cerea imposibilul, tocmai pentru că nu aveam voie să fac mai nimic. Cercetând cu privirea figura noului meu şef, aveam să-mi dau seama imediat că nu voi putea scoate cămaşa prea uşor, că nici cu zelul carieristului, nici cu abnegaţia noului-venit, nici cu experienţa profesionistului nu voi impresiona pe nimeni.

Trebuia să mă fofilez. Era singura atitudine corectă pe care o puteam afişa – de altfel, singura atitudine pe care sistemul de la noi o tolerează din partea unui angajat. Iar angajatul român, mai ales cel de la stat, are o vorbă de duh izvorâtă dintr-o experienţă îndelungată, poate chiar seculară, o vorbă în care răsună pe câtă resemnare, pe-atâta putere de adaptare: ce nu se rezolvă de la sine în trei zile nu merită efortul…

Când, distrată, privirea mi-a căzut pe un dosar pe care scria cu litere de-o şchioapă „Magazine plante etnobotanice”, şeful m-a prevenit tăios: „De ăsta nu te atingi!”. Ei, şi ce dacă nu aveam voie să mă ating de acel dosar? Oricum mă enerva sintagma. Auzi tu… „plante etnobotanice”, ca şi cum ar exista şi plante nebotanice… Sau plante în alt mod botanice decât etno… Poate cosmopolitobotanice? Globalobotanice? Apatridobotanice? Expatobotanice? Multicultobotanice?

Prin urmare, am rămas la ochelarii de cal care-mi fuseseră prescrişi, la maldărul de dosare încredinţate mie. Iar dacă astăzi mă încumet să scriu aceste rânduri, este pentru că, parcurgându-le, am dat peste un dosar întocmit suficient de diletant, încât să-mi atragă atenţia de la prima filă, dar care, în plus, conţinea – printre date seci, mandate fuşerite, formulare completate la repezeală şi încadrări juridice îndoielnice –, povestea unui tânăr care m-a impresionat dincolo de limita la care m-aş mai fi crezut a fi impresionabil.

Fiind hârşit într-ale legilor, aşa cum sunt ele făcute şi mai ales desfăcute la noi, nu mă mai credeam în stare de răbufniri sentimentale. În anii din urmă îmi construisem chiar un discurs interior prin care mă convingeam pe mine însumi, zi de zi, că sunt ca şi născut pentru a fi procuror. Că am dezvoltat în timp acea carapace emoţională care mă face inexpugnabil. Că sunt suficient de cinic pentru a fabrica un dosar la comandă şi, mai ales, că le văzusem pe toate. Nimic nu m-ar mai fi putut mişca.

Habar n-aveam cât de mult mă puteam înşela.

De fapt, sufletul meu uscat şi plesnit la suprafaţă precum solul deşertificat abia aştepta o picătură de ploaie. Tânjeam după acea poveste simplă, aproape banală, dar atât de umană în simplitatea şi în banalitatea ei, încât să îmi aducă aminte de cine sunt eu în străfundurile mele, să mă facă să accept că nu m-am dezumanizat cu totul, că n-am fost încă tras la fund de curentul majoritar, de societatea tembelă şi de timpurile insipide în care mi-a fost dat să trăiesc.

Şi mi s-a întâmplat să fiu martorul indirect al acestei poveşti pe care ţin să o împărtăşesc şi altora.

Povestea lui Emil Blaj.

Nu, nu e numele adevărat al eroului meu. Pentru a-i proteja identitatea, am lăsat doar prenumele real. Numele de familie l-am ales eu, pentru că Emil, eroul acestei cărţi, ar putea fi numit o fiinţă blajină, poate mult prea blajină pentru o lume atât de dezlănţuită.

Cine este Emil Blaj şi de ce ar fi povestea sa mai demnă de relatat decât cea a oricărui alt tânăr din această ţară? Poate chiar este un tânăr ca oricare altul. Mulţi dintre cei care ar vrea să-l ignore cu orice preţ nu i-ar găsi nici un merit. Ar găsi cel mult un sertar în care să-l vâre, o categorie, o grupă, la rigoare chiar o „cohortă”; sociologii l-ar descrie rapid după semnalmentele generaţiei şi l-ar rezolva astfel din câteva cuvinte-cheie.

Dar alţii, printre care mă număr acum şi eu, ar vedea în Emil un tânăr cu talente speciale, poate chiar prea înzestrat pentru ţara în care trăim şi pentru vremurile sub care trăim. Ştiu că avea preocupări literare şi că, fiind încă în perioada formării, avea nevoie de un debuşeu, de o încurajare, de un sprijin. Nu a primit acest sprijin, iar acest fapt era de natură să adâncească neliniştea şi dezamăgirea cărora le era captiv.

Altminteri, povestea lui Emil Blaj ar putea fi rezumată în câteva cuvinte: un tânăr aflat în anul terminal de liceu, provenit dintr-o familie deja lovită de soartă, se afundă în belele mai mari decât poate duce. Nimic mai previzibil. Tatăl lui Emil murise cu câţiva ani în urmă, într-un accident de muncă, iar mama, asistentă medicală, era şi este plecată la lucru în Spania. Sora mai mare, singurul membru al familiei alături de care Emil ar fi putut regăsi cât de cât atmosfera unui cămin, era, la ora întâmplărilor, încă studentă, dar între ei trenau de prea mult timp deja neînţelegerile şi neajunsul, aşa încât nici ea nu i-a fost vreun sprijin real.

Cum însă relele obişnuiesc să se ţină lanţ şi cum ispitele cele mai mari apar tocmai pe fondul însingurării, al lipsei de afecţiune şi al depresiei, în viaţa lui Emil a intervenit, la un moment dat, şi suspiciunea că ar face trafic de droguri, de unde întreg calvarul. Rezumând „fişa" personajului în cele câteva cuvinte de mai sus, n-am făcut decât să ofer sâmburele tragic al situaţiei. Dar diavolul se ascunde mereu în detalii. Şi abia detaliile fac acest caz să fie atât de interesant.

Cum a ajuns Emil Blaj să fie amestecat în toată povestea aceasta? Cum de a fost luat la ochi de colegul meu, procurorul M.R.? Dintr-o prostie şi, mi-e teamă, nu întru totul din nechibzuinţa tânărului. Anturaj, teribilism, mici ieşiri necugetate – toate acestea sunt atât de tipice pentru un adolescent, încât nimeni nu şi-ar bate capul, în mod normal, să mediteze asupra implicaţiilor. Poate doar procuratura, care a coroborat o întâlnire întâmplătoare dintre Emil şi un mărunt traficant de droguri, aflat de mult timp în vizorul anchetatorilor, cu prezenţa pe piaţă a unor cantităţi de cocaină de provenienţă obscură. Sau nu a coroborat nimic, iar în spatele cortinei n-a fost decât ceea ce se poate afla în spatele cortinei: pură maşinaţiune.

În viaţă trebuie să mai ai şi noroc, cum se spune în popor, dar nu oricine are ghinionul să pice pe mâna unui procuror precum colegul meu M.R., căci fantezia de-a dreptul gotică şi interesele obscure ale acestuia au extrapolat un mic incident până la presupusele lui implicaţii internaţionale. Ce om cu mintea întreagă ar fi putut considera că cineva – poate chiar mama lui Emil Blaj, poate un prieten din Spania – i-ar fi trimis acestuia prin poştă, la un moment dat, un colet cu o cantitate deloc neglijabilă de cocaină, pe care acesta să o livreze porţionat, doar atunci când ar fi avut nevoie, în totală impunitate şi, în plus, nefiind în tot acest timp jenat nici de marii, de adevăraţii traficanţi? O simplă percheziţie ar fi lămurit problema, dar de aşa ceva nu putea fi vorba până nu apăreau indicii solide. Iar indicii solide

pentru o teorie eronată din pornire nu pot apărea, nici dacă storci realitatea de sens ca pe o lămâie. Aşa că băiatul a fost ţinut sub observaţie în baza unor simple supoziţii, luni la rândul, doar-doar i se va găsi ceva cu care să fie agăţat. Abia când s-a considerat că s-ar fi strâns suficiente indicii, a urmat o percheziţie şi un mandat de aducere.

Din raţiuni lesne de înţeles, am trecut numele unor persoane şi personalităţi în viaţă, implicate mai mult sau mai puţin în cazul Emil Blaj, doar cu iniţiale sau sub nume fals. La urma urmei, ce ţi-e şi cu numele astea? Ele par să însemne ceva şi, de fapt, nu înseamnă mare lucru. Emil, de exemplu, fusese poreclit de colegi, iniţial, „pasărea Emu" sau mai simplu „Emu", pentru că era foarte tăcut şi, în ciuda fizicului suficient de robust, care l-ar fi recomandat mai curând ca pe o fire veselă sau lipsită de griji, nu interacţiona prea lesne cu colegii de generaţie. Foarte curând, din Emu a devenit Emo, poreclă cu care părea că este împăcat el însuşi, lăsându-se pradă mimetismului social şi încercând totodată să obţină astfel graţiile celei către care îşi îndreptase afecţiunea.

Ei bine, da, în poveste nu putea lipsi nici ingredientul unei iubiri deznădăjduite. De fapt, toate cele întâmplate şi relatate în mod direct şi indirect aici ar putea fi strânse şi sub titlul „O poveste de dragoste". Nici tinerii noştri nu sunt mereu originali. Dar abia aici apare elementul surpriză, acea doză de neprevăzut care face ca totul să fie mult mai întortocheat decât ar putea părea la prima vedere şi care, în conştiinţa victimei, produce întâi senzaţia, apoi convingerea unei conspiraţii puse în practică împotriva ei.

L-am numit pe Emil victimă şi am anticipat puţin. Îmi recunosc partizanatul şi mi-l asum. Am totuşi raţiuni solide să o fac. Chiar dacă ar fi fost implicat în traficul de droguri, Emil Blaj nu putea fi decât un peşte mic, iar peştii mici sunt, de regulă, lăsaţi să înoate în voie, adică sunt urmăriţi îndeaproape fără a fi stingheriţi, tocmai pentru că duc la peştii mari.

Faptul că împotriva sa au fost luate atâtea măsuri de supraveghere şi, ca o pată pe onoarea meseriei mele, şi de intimidare, arată că „cineva de sus” avea un dinte împotriva lui. Cine şi din ce motiv?

Aveam să-mi dau seama abia evadând puţin din dosar că încurcătura era mai mare decât şi-ar fi dorit Emil şi, în tot cazul, prea greu de gestionat pentru un biet adolescent. În fapt, Emil avea să-şi facă duşman pe cine n-ar fi trebuit şi totul din cauza veşnicei năpaste care se abate asupra omului, atunci când echilibrul său emoţional este fragilizat: iubirea.

Dar toate la timpul lor. Să lăsăm documentele să grăiască, e cel mai bine. Pentru că documentele spun mai mult şi mai concludent decât orice aş spune eu aici despre eroul meu. Mi-am dat seama că, strânse laolaltă, piesele din dosarul Emil Blaj dau dimensiunea unui individ de o rară sensibilitate, cum întâlneşti din ce în ce mai rar printre tineri, şi că orice comentariu aş adăuga eu ar fi de prisos.

Aşa că am început să pun cap la cap, urmând, în principiu, dar nu mereu, succesiunea cronologică a faptelor, toate piesele dosarului, strânse de M.R., anchetatorul care mi-a precedat, eu neintervenind decât acolo unde un plus de lămuriri era necesar şi doar în măsura în care, când am preluat eu dosarul, am găsit unele elemente care relativizează presupusa culpă a lui Emil Blaj şi care au fost în mod intenţionat ignorate în rechizitoriu.

* * *

Piesele dosarului sunt, în principal, transcrierile supravegherii informatice precum şi redările unor ascultări ambientale, respectiv notele unor filaje desfăşurate pe perioada cercetărilor preliminare. La acestea se adaugă, în partea a doua, transcrierile postărilor de pe blogul pe care eroul nostru l-a ţinut în ultimul timp, texte pe care colegul meu M.R. le-a considerat incriminante şi, prin urmare, demne de reţinut la dosar.

Ele nu sunt incriminante şi pentru mine. Dacă totuşi le-am păstrat aici, am făcut-o din alt motiv: aceste postări de pe blog sunt mărturia sensibilităţii lui Emil şi arată, o dată în plus, cât de nedrept poate fi destinul. Mă înfiorează gândul că tocmai această vulnerabilitate interioară a lui Emil i-ar fi putut atrage tot răul de care a avut parte. Dacă e aşa, atunci o simplă generalizare a fenomenului ar da un tablou sumbru al timpurilor pe care le trăim, fiind vorba de sensibilitatea unei generaţii întregi, atât de lipsită de apărare în faţa unui mers al istoriei şi a unei „ordini mondiale" din ce în ce mai absurde.

De ce îmi permit să generalizez? Dar cum altfel aş putea interpreta unul din comentariile anonime de pe blogul lui Emil – comentariu aparent fără legătură cu tema pe care o propunea titularul blogului –, decât ca pe o stare de spirit generală? Anonimul respectiv a reuşit să exprime sintetic şi atât de pregnant caracteristica fundamentală a zilelor noastre, aşa încât îmi voi lua libertatea de a-l cita în cele ce urmează:

„Am 19 ani, aproape 20, iar viaţa nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am trăit nimic special şi nici nu cred că voi apuca vreodată să trăiesc ceva special. Şi nu cred că e doar sentimentul meu, sentimentul unei firi pesimiste. Oriunde mă uit, la cei mai bogaţi ca mine sau la cei mai săraci ca mine, văd acelaşi gust amar, aceeaşi sastisire de viaţă. Totul pare a fi lipsit de substanţă şi nimic, nici un efort omenesc nu reuşeşte să mai îndrepte lucrurile, să ne scape, în fine, de sentimentul lipsei de sens a existenţei. Nu îmi mai doresc decât ca, atunci când voi fi eu însumi matur şi voi avea un copil, să-i ofer o viaţă nepretenţioasă, fără lux şi fără idealuri vane, intangibile, dar o viaţă lipsită de griji majore. Şi, mai ales, îmi doresc să nu apuc să-l bat vreodată, cum au făcut părinţii mei cu mine, să nu afle vreodată ce este violenţa".

Postarea aceasta ar fi putut fi la fel de bine semnată şi de Emil. Ori poate chiar de sute sau mii de alţi tineri de vârsta lui. Poate chiar el a redactat-o

şi a postat-o sub nume fals, pentru a sugera vizitatorilor că blogul său este mai frecventat decât în realitate, întrucât ideile din acest citat se pot regăsi cu uşurinţă în alte postări de-ale lui Emil, exprimate mai mult sau mai puţin direct, literaturizate în mai mare sau mai mică măsură.

Totuşi, eroul nostru nu poate fi numărat printre aceia care se mint singuri, în ciuda răbufnirilor literare. Paginile de literatură, nu foarte multe la număr, ce-i drept, pe care a apucat să le scrie, nu trădează nimic din mitomania unor scriitori, chiar dintre cei mai redutabili, care creează lumi neverosimile doar din dorinţa de a fi stăpâni şi ei peste ceva, de a avea drept de viaţă şi de moarte asupra personajelor lor: scriitorul demiurg – ce păcăleală ieftină! Când, de fapt, scriitorul n-ar trebui să scrie decât despre ceea ce vede în jurul său, pentru că tocmai în jurul său se întâmplă grozăviile cele mai mari. Autorul cu adevărat bun nu trebuie să fie mai mult decât un seismograf, dar unul extrem de sensibil, pentru marile, micile şi infimele cutremure ale istoriei. Atât şi nimic mai mult.

Emil avea această înzestrare a seismografului. Mai mult decât atât, el părea chiar că ar înregistra cardiogramele societăţii noastre, atât de bine îi nota şi descria bătăile hazardate, sistolele epuizante şi diastolele precoce. Păcat doar că nu sunt eu în posesia unui număr mai mare din acele cardiograme.

Ar mai fi ceva de spus în legătură cu fragmentarismul de neevitat al cărţii de faţă. Din motive lesne de înţeles, nu am inclus în carte chiar toate părţile dosarului. Ştiu că mi s-ar putea reproşa că ştirbesc din autenticitatea cazului, că, omiţând pe criterii arbitrare anumite file – iar atât timp cât nu fac cunoscute aceste criterii, ele pot părea, într-adevăr, arbitrare –, ar putea rezulta de-aici o imagine trunchiată a realităţii; că sunt părtinitor, că simpatizez în mod vădit cu cel ce devine astfel eroul cărţii mele.

E posibil, e chiar foarte probabil să fie aşa, însă criteriile selecţiei mele sunt, deşi subiective, juste.

Vreau să cred că sunt juste. Ca să fiu mai bine înţeles, le voi arăta în cele ce urmează.

Am scos din dosar ordonanţele de măsuri operative, pentru că erau prea tehnice şi riscau să plictisească şi, în plus, de ce să n-o spun, erau jenante pentru oricine practică meseria mea cu oarecare corectitudine. Ele se refereau la măsurile de ascultare şi de filaj aplicate „obiectivului" Emil Blaj. În schimb, am păstrat rechizitoriul întocmit de M.R. – în ciuda tehnicităţii sale – din două motive: pe de o parte, am vrut să arăt diletantismul de care a dat dovadă colegul meu, inventând, dintr-o croială îndoielnică de prevederi, un complex de „fapte penale" inconsistente, iar pe de altă parte am vrut să scot la lumină ironia tragică a cazului în sine. Nefiind datat şi semnat de prim-procuror, rechizitoriul, aşa cum l-am primit eu în dosar, îmi sugerează că M.R. nici măcar nu intenţiona introducerea acţiunii penale, ci avea cu totul alt mobil, pe care aveam să-l pricep târziu de tot. De altfel, chiar prim-procurorul, încredinţându-mi dosarul, ştia prea bine că el are numeroase fisuri şi mi-a susurat, ca un şarpe, la ureche: „Nu te sfii să i-o pui colegului M.R.! Mişcă-te natural, dragul meu, e momentul să faci şi tu carieră. Ai stat suficient pe tuşă…".

Înţelegeam prea bine sensul acestor cuvinte. La ce cutră ştie să fie şeful când interesul i-o dictează, invitaţia sa de a mă „mişca natural" însemna, de fapt, să mă las condus de tot ce am mai rău în mine, de dorinţa înnăscută la orice angajat de a-şi săpa colegul, pentru a se promova pe sine. De fapt, familiaritatea mimată cu atâta naturaleţe de şeful meu trebuia citită, în mod corect, ca o ameninţare, una pe care cei mai mulţi colegi tineri şi neexperimentaţi nu o înţeleg: orice faci în dauna castei ţi se va întoarce împotrivă!

Aşa încât am fost prudent şi nu am înghiţit mărul otrăvit.

Dar să rămânem la dosar: am eliminat din el depoziţiile a doi martori – diriginta lui Emil şi administratora de imobil –, pentru că nu le făceau

cinste celor două persoane. Trebuie adăugat aici că s-a încercat obţinerea unei astfel de caracterizări şi de la psihologul V.T., despre care se ştia că era vizitat în mod regulat de „obiectiv”, dar acesta a refuzat, politicos, să ofere detalii.

Din mărturia dirigintei lui Emil reieşea faptul că ar fi existat presiuni asupra băiatului să se „confeseze” psihologului şcolii, nu lui V.T., despre care se spune – spun unii – că ar fi un „element reacţionar”, care în anii comunismului fugise în Occident, de unde se întorsese cu idei bizare, destabilizatoare, că ar fi adeptul lui Freud, că nu iubeşte Biserica şi îşi îndeamnă pacienţii să nu mai practice creştinismul, că în toate femeile vede numai isterice şi în toţi bărbaţii numai violatori de mamă etc.

Am întregit, în schimb, dosarul cu acele piese pe care colegul meu le ignorase şi care, în mod normal, ar fi trebuit să răstoarne mersul anchetei. Doar că acest lucru nu s-a întâmplat. Colegului M.R. i-a fost retras, în urma evenimentelor, cazul. Aşa am intrat eu în ecuaţie, pentru a face curat, pentru a „igieniza” locul, astfel încât orice consecinţă judiciară să fie eliminată.

Dacă poate fi considerat Emil Blaj vinovat de toate acuzaţiile care i s-au adus? Unii ar spune, având în vedere deznodământul poveşti, precum şi indiferenţa societăţii noastre faţă de astfel de abuzuri, că nici nu mai contează. Acest lucru contează, în schimb, pentru sufletul meu şi, îndrăznesc să sper, şi pentru sufletul acelor cititori sensibili care, aflând cele ce urmează, vor încerca să găsească singuri răspunsul.

Partea întâi

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA Sectorului 2, Bucureşti
DOSAR NR. 294/P/2010
Verificat sub aspectul legalităţii şi al temeiniciei, Prim procuror, L.S., nesemnat

RECHIZITORIU
din data de…

Procuror M.R., din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, Bucureşti, examinând actele de urmărire penală din dosarul cu nr. de mai sus, privind pe învinuiţii Blaj V. Emil, Rogoz G. Mihai Aurel şi Levente M. Bogdan, cercetaţi pentru săvârşirea infracţiunilor de deţinere şi trafic de droguri prevăzută de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000, precum şi pentru săvârşirea infracţiunilor de constituire de grup infracţional, respectiv asociere la grup infracţional, fapte prevăzute de art. 2, lit. A şi art. 7, alin. 1, din Legea 39/2003, şi de şantaj în formă continuată, prevăzută de art. 194, alin. 1, 2, Cod penal, cu aplicarea art. 41, alin. 2, Cod penal,

EXPUN URMĂTOARELE

Consituirea şi organizarea de grup infracţional, operaţiuni de trafic şi comercializare de droguri de mare risc, mijlocite prin operaţiuni de şantaj în formă continuată.

În fapt, s-a reţinut că martorul Ostahie Mugurel Mircea, agent de pază la Cimitirul Armenesc din mun. Bucureşti, Sector 2, se adresează cu o plângere orală Secţiei 9 de Poliţie, din Şos. Pantelimon nr. 290, Sector 2, Bucureşti, sesizând faptul că în seara de 29.05.2010, în jurul orelor 21.00, în timp ce îşi exercita serviciul de pază, a surprins pe învinuitul Blaj Emil, pe care-l cunoştea, fiindu-i vecin de stradă, alături de două persoane de sex feminin

necunoscute, fumând ţigări de marijuana în curtea cimitirului, după care a putut observa cum cei trei au săvârşit fapte de satanism pe lângă mormintele din aleea Nr. 4 a cimitirului, profanându-le în formă uşoară.

În urma sesizării, organele de poliţie au procedat la cercetarea împrejurărilor în care s-au produs aceste fapte reprobabile, reuşind să identifice pe autori în persoana învinuitului Blaj Emil şi a numitelor Cojocaru Thaisa Selena şi Ciupitu Marinela, cu calitate de martore în prezentul dosar. Din depoziţia lor orală iniţială a reieşit că cele două fuseseră instigate la comiterea faptelor descrise mai sus de învinuitul Blaj Emil. În baza probelor administrate de organele de poliţie, procuratura s-a autosesizat şi a dispus începerea supravegherii informatice şi prin alte mijloace faţă de făptuitorul Blaj Emil.

Ulterior, pe baza materialului probator administrat, s-a adeverit că martorele Cojocaru Thaisa Selena şi Ciupitu Marinela, ambele in vârstă de 19 ani, nu făceau şi nu fac parte din grupul infracţional constituit de învinuitul Blaj Emil, ci sunt victimele acestuia sub raportul infracţiunii de şantaj, iar în prezentul dosar au calitate de martore. Fiind intimidate de acţiunile de şantaj întreprinse de învinuitul Blaj Emil, acestea doar s-au lăsat influenţate negativ şi au acţionat în spiritul teribilismului specific vârstei, nerealizând gravitatea faptelor la care se făceau părtaşe.

În schimb, învinuitul Blaj Emil nu se afla la prima acţiune cu caracter infracţional, materialul probator arătând că el este încă de la vârsta minorităţii un împătimit al stupefiantelor, şi că, pe de o parte, deţine în scopul folosului personal astfel de droguri, iar pe de altă parte aparţine unui grup organizat de distribuire şi comercializare a acestora, pe care l-a creat el însuşi. Pentru ca planul să aibă succes, învinuitul Blaj Emil recurgea la strategii elaborate, câştigând încrederea victimelor sale prin simularea afecţiunii şi a devotamentului faţă de acestea.

Astfel, Blaj Emil îi declarase iubire lui Cojocaru Thaisa Selena în data de 17.01.2010, cerându-i cu insistenţă reciprocitate şi limitându-i acesteia în acest mod libertatea morală, urmând ca apoi să o poată manipula în scopul creării unui raport de dependenţă. Indicii solide concură în stabilirea profilului psihologic al învinuitului Blaj Emil, acesta fiind o persoană cu tulburări grave de personalitate, înclinat către violenţă, nepregetând să lipsească ilegal de libertate pe cei care nu execută întocmai ordinele sau dorinţele sale. De altfel, la locuinţa inculpatului Blaj Emil s-au găsit arme letale şi neletale (1 cuţit de vânătoare, 1 tub de spray paralizant), achiziţionate cel mai probabil în vederea impresionării potenţialelor sale victime.

Din analiza împrejurărilor şi a modalităţii în care s-a desfăşurat activitatea infracţională, s-a stabilit că invinuiţii Rogoz Mihai Aurel şi Levente Bogdan nu au avut o contribuţie materială la consumarea infracţiunii de şantaj în formă continuată, astfel că în sarcina acestora nu se poate reţine această infracţiune, urmând a se face aplicarea prevederilor art. 249, art. 262, pct. 2, lit. a combinat cu art. 10, lit. c, Cod penal, dispoziţii prin care aceştia sunt scoşi de sub urmărire penală sub raportul săvârşirii acestei fapte.

Caracterizând conduita învinuiţilor Rogoz Aurel şi Levente Bogdan, se arată că aceştia au dat dovadă de sinceritate pe parcursul urmăririi penale, iar în ceea ce priveşte circumstanţele personale ale acestora, se reţine că învinuiţii nu sunt cunoscuţi cu antecedente penale, excepţie făcând inculpatul Rogoz Aurel care fusese iniţial învinuit în S.P. 1623/21.09.2007 a Judecătoriei Sector 4, pentru art. 208, Cod penal, intitulat „Furtul”, care prevede: „Luarea unui bun mobil din posesia sau detenţia altuia, fără consimţământul acestuia, în scopul de a şi-l însuşi pe nedrept, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 12 ani”, coroborat cu art. 99, Cod penal, intitulat „Limitele răspunderii penale”, care prevede: „Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu

răspunde penal", ulterior acţiunea fiind stinsă prin retragerea plângerii prealabile, cu aplicarea art. 158, alin. 1-2, Cod penal, rămasă definitivă prin Decizia nr. 1477/10.12.2007 a Tribunalului Bucureşti.

În acest context, se remarcă faptul că învinuirea din acel dosar nu atrage după sine starea de recidivă, dat fiind că infracţiunea pentru care a fost cercetat a fost comisă pe perioada minorităţii, iar răspunderea penală a fost înlăturată.

În drept, faptele învinuiţilor Blaj Emil, Rogoz Mihai Aurel şi Levente Bogdan de a acţiona solidar, cu scopul bine definit de a comercializa stupefiante, inclusiv prin influenţarea sau intimidarea victimelor care le deveneau astfel clienţi, creându-le stare de dependenţă, fapte însoţite de acte de violenţă cel puţin verbală asupra unor terţi, întrunesc elementele constitutive ale unui cumul de infracţiuni, respectiv infracţiunea de trafic de droguri prevăzută de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000, cea de constituire de grup infracţional, respectiv asociere la grup infracţional, fapte prevăzute de art. 2, lit. A şi art. 7, alin. 1, din Legea 39/2003 şi, în cazul învinuitului Blaj Emil, de şantaj în formă continuată, prevăzută de art. 194, alin. 1-2, Cod penal, cu aplicarea art. 41, alin. 2, Cod penal, coroborat cu art. 75, lit. c, Cod penal, intitulat „Circumstanţe agravante", care prevede: „Următoarele împrejurări constituie circumstanţe agravante: lit. c.: săvârşirea infracţiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor", dat fiind că învinuitul Rogoz Mihai Aurel nu a împlinit nici la această dată vârsta majoratului, precum şi cu art. 99, Cod penal.

Cât priveşte participaţia fiecăruia dintre învinuiţi, se reţine că învinuitul Blaj Emil, prin fapta de a determina cu intenţie pe ceilalţi doi învinuiţi, din care unul minor, să acţioneze în scopul comercializării drogurilor, instigându-i în acest mod la comiterea unei infracţiuni, poate fi considerat instigator în temeiul art. 25, Cod penal: „Instigator

este persoana care, cu intenţie, determină pe o altă persoană să săvârşească o faptă prevazută de legea penală.”

În cauză, acţiunea penală a fost pusă în mişcare faţă de învinuiţii Blaj Emil, Rogoz Mihai Aurel şi Levente Bogdan prin Rezoluţia organului de cercetare penală din 19.12.2010 emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, conform art. 228, alin. 1, Cod procedură penală, ei fiind cercetaţi în stare de libertate, acţiunea fiind urmată de prezentul act de inculpare.

Din probele administrate rezultă că grupul constituit din învinuiţii de mai sus şi din alte persoane până în prezent neidentificate a avut încă de la început o structură bine ierarhizată, roluri determinate, a acţionat în mod concertat, neîntrerupt, pe o durată mare de timp, iar scopul precis, acela de a obţine beneficii financiare din vânzarea de stupefiante către persoane care nu erau iniţial consumatoare, obligându-le practic, a fost atins prin contribuţia fiecăruia dintre aceştia, dar în grade diferite. Modul de operare al grupului infracţional rezultă din notele de redare a convorbirilor telefonice (fila 2-3, 21, 28-29, 61-65, 72, 82-119, 121, vol. IV, materiale audio-video), precum şi din notele de interceptare informatică (fila 13-89, vol. II) sau din notele de filaj, respectiv din transcrierile înregistrărilor ambientale (fila 34-60, vol. IV, materiale audio-video).

Un rol extrem de important în cadrul grupului infracţional, primul în linie ierarhică, mai ales în ce priveşte metoda de acţiune, l-a avut învinuitul Blaj V. Emil. Acesta a fost cel care, acţionând în scopul folosului personal, distribuia droguri inclusiv în cercul său de cunoscuţi şi prieteni, asigurându-se că, prin efectul acestora, va crea o relaţie de dependenţă victimelor sale, transformându-le pe acestea, progresiv, în clienţi permanenţi. În acest scop, învinuitul recurgea adesea la şantaj emoţional pentru a corupe victimele.

Au existat numeroase situaţii în care persoane feminine din anturajul învinuitului se lăsau atrase către consumul de narcotice doar datorită insistenţei cu care Blaj V. Emil le ademenea, fapt de natură să încalce cu prioritate relaţiile sociale referitoare la libertatea persoanei şi anume libertatea psihică, fapta fiind o formă mai gravă a infracţiunii de ameninţare. Persoana şantajată este constrânsă, prin violenţă sau ameninţare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, pentru ca făptuitorul să dobândească în mod injust un folos; realizarea în viitor a acestui folos nu este obligatorie, fiind fără relevanţă pentru existenţa infracţiunii, dacă persoana vătămată a satisfăcut sau nu, ulterior, pretenţiile făptuitorului (*cf*. Decizia nr. 26/1997 a Curţii de Apel Bucureşti, secţia a II-a penală; publicată în: *Culegere de practică judiciară penală pe anul 1997. Curtea de Apel Bucureşti.* Note de Vasile Papadopol, Editura Holding Reporter, 1998, p. 356).

Astfel, Blaj Emil a recurs în numeroase rânduri la ameninţarea că, dacă victimele nu se supun cerinţelor sale, atunci el fie se sinucide, fie săvârşeşte acte violente faţă de ele sau faţă de terţi, creându-le astfel victimelor o stare de temere persistentă, despre care ştim că „pentru a fi încălcată, în principal, libertatea morală, iar fapta să constituie infracţiunea de şantaj, este necesar să se producă victimei o stare de temere care să persiste pe parcursul unui anumit interval de timp, între momentul exercitării constrângerii şi momentul când victima îşi redobândeşte libertatea morală. Constrângerea trebuie să fie exercitată prin violenţă sau ameninţare.” (*Cf*. Tudorel Toader, *Drept penal. Partea specială*, Editura All Beck, Bucureşti, 2002, p. 116.)

Din materialul probatoriu rezultă cu claritate acest mod de acţiune cel puţin în relaţia lui Blaj V. Emil cu Rogoz Mihai Aurel şi cu Ciupitu Marinela. Pentru infracţiunea de şantaj calificat reţinută în sarcina învinuitului Blaj Emil cercetat în cauză, infracţiune comisă printr-o pluralitate de acţiuni, s-a făcut aplicarea dispoziţiilor art. 41, alin. 2, Cod penal,

deoarece din probatoriul cauzei a rezultat o multiplicitate de procese execuţionale, fiecare cu semnificaţie penală proprie, separate în timp, dar unificate datorită factorului subiectiv care le este comun.

Mijloace de probă:

– declaraţiile martorilor (fila 18-26, vol. I);
– declaraţiile părţilor vătămate (fila…, vol. I);
– declaraţiile învinuiţilor Blaj V. Emil, Rogoz G. Mihai Aurel şi Levente M. Bogdan (fila 27-35, vol. I);
– procesele-verbale de transcriere ale unor convorbiri între învinuiţi, respectiv între învinuiţi şi alte persoane, precum şi notele de filaj (fila…, respectiv fila 55-57, vol. II);
– procesele-verbale de percheziţie informatică (fila 13-89, 90-105, vol. II, precum şi fila 12-94, vol. III, Anexe).

Având în vedere că au fost respectate dispoziţiile legale ce garantează aflarea adevărului, iar urmărirea penală este completă, existând probele necesare şi legal administrate, în conformitate cu prevederile art. 262, punctul 1, litera a şi b din Codul de procedură penală, precum şi art. 38, raportat la art. 45, alin. 1 din Codul de procedură penală, dispun:

I. Punerea în mişcare a acţiunii penale faţă de învinuiţii:

Levente Bogdan, fiul lui Mihali şi Reghina, născut la data de 14.12.1987 în mun. Bucureşti, domiciliat în str. Radului, Bl. 13, Ap. 76, Sector 4, mun. Bucureşti, posesor al C.I. seria RT nr. 114XXX, CNP 1871214XXXXXX, pentru săvârşirea infracţiunilor de trafic de droguri, prevăzută de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000, precum şi de asociere la un grup infracţional organizat, faptă prevăzută de art. 7, alin. 1 şi 3 din Legea nr. 39/2003; cu aplicarea art. 33, lit. a, Cod penal;

Rogoz Mihai Aurel, fiul lui Gheorghe şi Filomela, născut la data de 06.02.1994 în mun. Bucureşti, domiciliat în str. Veseliei, nr. 22, Sector 5, mun. Bucureşti, posesor al C.I. seria RS 423XXX, CNP 1940206XXXXXX, pentru săvârşirea infracţiunilor de trafic de droguri, prevăzută de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000, precum şi de asociere la un grup infracţional organizat, faptă prevăzută de art. 7, alin. 1 şi 3 din Legea nr. 39/2003; cu aplicarea art. 33, lit. a, Cod penal;

Blaj Emil, fiul lui Vasile şi Leontina Tudora, născut la data de 04.11.1991 în mun. Bucureşti, domiciliat în str. Elev Ştefan Ştefănescu, nr. 57, Bl. 420 B, Ap. 97, Sector 2, mun. Bucureşti, posesor al C.I. seria TX 781XXX, CNP 1911104XXXXXX, pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, faptă prev. de art.7 alin.1 şi 3 din Legea nr.39/2003; cu aplicarea art. 33, lit. a, Cod penal.

II. Disjungerea cauzei pentru completarea probatoriului faţă de învinuitul:

Blaj Emil pentru săvârşirea infracţiunii de şantaj calificat în formă continuată, faptă prevăzută de art. 194, alin. 12, Cod penal, cu aplicarea art. 41, alin. 2, Cod penal.

În cazul martorilor Cojocaru Thaisa Selena şi Ciupitu Marinela, s-a admis cererea în probaţiune, neîntocmindu-se dosar de urmărire penală, acceptându-se calitatea lor de martor în prezentul dosar.

În conformitate cu dispoziţiile art. 264, Cod procedură penală, dosarul cauzei va fi înaintat Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, urmând a fi citaţi: Levente M. Bogdan, Rogoz G. Mihai Aurel şi Blaj V. Emil.

În conformitate cu dispoziţiile art. 191, alin. 1 şi 2, Cod procedură penală, cerem instanţei să dispună

obligarea fiecărui învinuit la plata unor cheltuieli judiciare în sumă de 5.000 lei.

Material probatoriu vol. II, fila 13-89, note de interceptare informatică

Ordonanţă de începere a supravegherii informatice

[…] Dispune începerea interceptărilor mesajelor de e-mail şi a altor forme de comunicare electronică sau radio, telefonie mobilă, sms, postări internet etc. ale suspectului Blaj V. Emil, cu data de 01.06.2010, precum şi extinderea interceptării la mesaje de e-mail anterioare prezentei ordonanţe, în vederea stabilirii modului în care a acţionat suspectul, precum şi a conţinutului comunicării cu presupusele surse ale stupefiantului traficat, Hadarag T. George Marian, domiciliat în Spania, oraşul Alicante, şi/ sau Blaj C. Leontina Tudora, născută Dumitru, domiciliată de asemenea în Spania, oraşul Alicante, precum şi cu ceilalţi membri ai grupului infracţional constituit în vederea traficării drogurilor de mare risc, coînvinuiţii Levente M. Bogdan şi Rogoz G. Mihai Aurel. […]

Urmează transcrieri interceptări e-mailuri şi alte forme de comunicare electronică. Interceptările s-au făcut în baza următoarelor cuvinte-cheie: *albitură*, *ambrozie*, *batman*, *băieţel*, *bilă*, *biluţă*, *boabă*, *bong*, *C*, *cadillac*, *candy*, *cannabis*, *cheese*, *ciocolată*, *cânepă*, *cocaină*, *coca*, *cocs*, *crack*, *cui*, *dirt*, *dope*, *doză*, *drog*, *fulg*, *H*, *haş*, *hombre*, *iarbă*, *jeleu*, *julfă*, *kif*, *kkt*, *lihnit*, (the) *man*, *marfă*, *negresă*, *omul*, *pastă*, *pastilă*, *pill*, *praf*, *prânz*, *pulbere*, *rocks*, *rupt în gură*, *sare*, *shit*, *sniff*, *snow*, *spliff*, *stuff*, *substanţă*, *spart*, *titi*, *tun*, *vânătoare*, *varză*, *zăpadă*, respectiv *a fierbe*, *a găti*, *a priza* etc.

From: indeepshit2008@googlemail.com

To: niño_de_niño@yahoo.com

Cc&Bc: None
Subject: măi, George, măi…
Date: 17.09.2009, 02:53 p.m.

Te întreb: în ce lume trăim?

De când ai plecat în Spania cu ai tăi nu mi-a mai rămas nici un prieten adevărat pe-aici. Colegii sunt boring, prin vecini numai băietani boring, totul în jur este de-un plictis vecin cu moartea.

Acum două zile a fost deschiderea anului şcolar, a venit un bou de la minister, a vorbit *caca*-maca, a vorbit şi directorul, ne-au zugrăvit un viitor luminos de ne-au lăsat pe toţi orbi. Dar noi, „ăştia micii", ştim cu toţii ce urmează.

Nu m-am sinchisit să arunc cu flori în babete, nu şi anul acesta, când sunt atât de „pe cont propriu". Am făcut-o când eram mai mic, când trăia taică-meu, cât încă mai era maică-mea pe aici, dar acum s-a zis, ajunge! Oricum e ultimul an de liceu şi ne aşteaptă bacul. O să fie o grozăvie, că ăştia ne-au pus gând rău, aşa se zvoneşte, cică o să ne bage şi camere de supraveghere, ca să nu copiem, aşa că ţara vrea să ne punem cu burta pe carte de-a binelea, iar eu n-am nici o tragere de inimă…

Uneori sunt atât de deprimat, că nu-mi mai vine să fac absolut nimic. Stau cu ochii-n tavan ore întregi, nu vreau nimic, nu sper nimic. Nu mă mai scol din pat cât e ziua de lungă. Nici de foame, nici de sete. Pot să fiu şi *lihnit*. Mă gândesc la tot soiul de prostii. Pe fondul ăsta, o s-o iau razna.

Salve,
Emil

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 02.10.2009, 03:07 p.m.

Salut, George,

mai dă şi tu câte un semn, nu mă lăsa să cred că m-ai uitat cu totul…

Uite, ca să te înviorez, am să-ţi dau o veste bună – bună, din punctul meu de vedere. Cred că destinul e, în sfârşit, de partea mea, pentru că doar destinul putea să mi-o scoată în cale pe cea de care… de care m-am îndrăgostit.

Ei bine, da, cred că m-am îndrăgostit. Nebuneşte! Lulea! Până peste cap! Mai trist este că nici nu ştiu cum mi s-a întâmplat. M-a prins flama, mi s-a pus pata, m-a lovit fulgerul, nu ştiu, zi-i cum vrei, dar să ştii că de atunci mă simt uşor ca un *fulg* şi parcă lumea a început să prindă culoare, cum n-a avut niciodată.

Adică ştiu cum m-a prins, dacă e să mă întrebi despre amănuntele exterioare, aşa, ca la jurnalişti. Cine, ce, cum, unde, în ce mod, cu ce scop. Astea le ştiu. Dar tot nu pricep cum de s-a declanşat mecanismul.

Stai să-ţi spun: am fost la prima şedinţă de cenaclu pe anul acesta, ştii tu cenaclul ţinut de domnul *C*, unde te-am cărat şi pe tine o dată, de m-ai înjurat după aia două săptămâni la rând şi mi-ai spus că suntem o gaşcă de ciudaţi, dacă putem să ne pierdem timpul cu literatura…

Ei bine, de data asta au venit şase invitaţi de la Cenaclul de Seară, de la Lazăr, unul din puţinele cenacluri care încă se mai ţin în liceele din Bucureşti, că, deh, literatura nu mai place la tineri.

Veniseră cu profesor cu tot, că cică să facem un schimb de experienţă, bla-bla. Culmea e că ăştia îşi ţin întâlnirile sâmbăta de dimineaţă, deci numele nu spune nimic. Dar să nu mă depărtez de subiect. Printre participante am putut bunghi două mai vesele sau mai făţoase, zi-le cum vrei, care stăteau oarecum în rândul doi, mai neimplicate, în sensul că îşi dădeau mereu coate, chicoteau şi păreau, o, da, păreau că se amuză din orice. De fapt, aveam să constat ulterior, cel puţin una dintre ele era cu mult mai profundă în gândire decât mi-aş fi putut imagina

doar văzând-o. Ascultă… acum vine partea interesantă.

Prima dintre ele a citit şi ea un fragment de proză despre o experienţă lesby, aproape că pufnea în râs la fiecare propoziţie – profii zâmbeau mai libidinos ca niciodată, cred că abia îşi mai puteau ţine balele în gură –, dar eu n-aş putea băga mâna-n foc că textul respectiv era scris de gagică şi, în tot cazul, dacă avea habar despre ce vorbeşte. Nu m-ar mira să fie şi un banal copy-paste, ştii cât de des se practică asta la noi. Cine să stea să verifice tot ce se mai scrie în ziua de azi?

Cealaltă, în schimb, a citit poezie, fără rimă, cu versurile rarefiate, dar sumbră-sumbră, cu morminte, cu văzduhuri negre, lapte negru, ospicii, accidente rutiere, cu mult mult negru şi din astea, cenuşă, mac, fantome, de parcă ar fi fost supravieţuitoare de la Auschwitz. La ea ne vom întoarce cât de curând, deci reţine aceste detalii.

Eu, unul, n-am citit nimic de data asta, că profu' a zis să lăsăm invitaţii să se desfăşoare. La sfârşit am intervenit însă în discuţii, foarte puţin, rezervat, că mă ştii doar, nu sunt băgăcios de felul meu, plus că profu', vigilent, m-a întrerupt făcându-mi semn din cap către invitaţi. Am înţeles ce era de înţeles, nu era cazul să mă afirm.

Buuun. Însă în cursul discuţiilor – care n-au fost comentarii la textele citite, ci mai curând păreri generale despre literatură, aruncate aşa la plesneală, fiecare cu ce-a venit de-acasă – m-am tot benoclat la cea de-a doua, ea s-a benoclat la mine, dar cum să-ţi spun, nu evident, nu ostentativ. Nici ea, nici colega ei nu erau *gătite*, precum majoritatea fâţelor de la Lazăr – pe care le ştii şi tu prea bine, că doar am fost împreună la balul bobocilor de la ei, în clasa a IX-a, pe când încă mai erai pe aici –, ci purtau ambele blugi negri, strânşi 3D, mă-nţelegi, pe cur, pe coapsă, pe pulpă, de ţi-era mai mare dragul să le priveşti din toate părţile, mai puţin din profil – în fine, în fine, sunt rău, ştiu, vreau să par rău, vreau să nu par vulnerabil la farmecele gagicii, dar ştii?, adevărul e

că m-a îngenunchiat drăcoaica şi mă simt bestial în pielea mea. Chiar acum mă simt în al nouălea cer, de parcă aş fi tras ceva tare pe nas, cel mai tare aer de munte.

Nu ştiu ce m-a apucat, dar n-am putut să mă opresc să o invit la un suc, la o cafea, după cenaclu. Adică, mi-am zis eu, de ce nu? Ea, în loc să-mi răspundă, s-a uitat la colega ei, erau să pufnească ambele în râs, dar cumva au reuşit să pară totuşi serioase, după care m-am trezit cu un „nu ştiu, să mai vedem", care m-a făcut să simt că sunt cel mai mare dobitoc din lume, că-mi vine să intru în pământ de ruşine, dar şi că nu pot spăla toată ruşinea decât insistând, adică fiind neruşinat. Aşa că i-am zis – şi bănuiam eu că asta o va gâdila la orgoliu – că tare aş vrea să-i văd poemele în formă imprimată, să le am în faţă ca text, pentru că ce auzisem mai înainte mi s-a părut excelent, doar că nu am putut reţine prea multe formulări din ele.

Atunci s-a mai înmuiat şi mi-a cerut adresa de mail pe care şi-a trecut-o în agenda telefonică, iar eu am insistat ca un pitbul să-mi dea şi ea adresa de mail şi de unde eu tocmai trăisem un moment de panică, fiind convins că nu i-am reţinut numele, m-a plesnit pe loc un „Stai aşa să intru la S… OK, mulţumesc, Selena!" Deci îi reţinusem numele din prima, absolut involuntar.

Ei bine, da, o cheamă Selena. Ciudat şi frumos nume, în acelaşi timp, însă, în tot cazul, foarte potrivit cu făptura ei stranie: cu părul ei foarte negru – dar poate e doar vopsit, că în ziua de azi gagicile se vopsesc încă de la grădiniţă –, cu ochii ei foarte adânci şi puternic fardaţi, parcă ar fi din gaşca emo, cu modul ei de a fi mai curând absentă decât prezentă, mod care trădează o suferinţă ascunsă…

Dar poate pe tine nu te interesează toate astea, că te-ai dat cu occidentalii ăia reci la suflet, iar eu te stresez cu experienţele mele balcanice…

Hai, salut din al nouălea cer,
la bună relogare!
Emu

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: ¿una chica para mi también?
Date: 05.10.2009, 10:19 a.m.

Emule, aşa mai vii de-acasă…

Mai vreau detalii, mai vreau chestii picante, bagă informaţie, că m-ai făcut curios. Ce să-i zic lu' mă-ta dacă o văd? Parcă zicea taică-meu că duminica viitoare o invită pe ea şi pe alte colege de la spital la noi la masă. Să-i zic că te-ai îndrăgostit lulea?

Acum sincer, nici nu puteai să dai peste ceva mai bun şi mai potrivit pentru naturelul tău decât peste o ştoarfă emo. Emu gets emo, ha, ha, ha! O să te facă *praf* şi *pulbere* gagica. Vezi că Selene este un caracter jumi-juma, şi bună şi rea, e vampiriţă din Underworld: The Eternal War, unde îi înfruntă pe lycani, ai grijă că are talente de ucigaşă multe şi perfecţionate, da' să ştii că jocul a fost retras de pe Play Station 2 că era cam de prost-gust şi nu a prins nici măcar la oligofrenii care mănâncă hamburgeri şi beau cola cu consola-n mână…

Acuma pe bune, tu ce ai de gând, frate? îţi contrazici propria fiinţă? Sincer îţi spun, ştii şi tu de ce ţi-am zis cu toţii Emu încă din şcoala generală, că erai bine crescut fizic, deja cam plăvan, dar al naibii de stângace şi de închis în tine, nu erai ca noi, păsările cântătoare, la tine glas ioc, şi nici nu puteai „zbura", aveai din naştere aripile atrofiate, erai deja masiv şi leneş, aşa încât tot ce ne mişca pe noi pe tine te lăsa rece.

La discotecă n-ai venit niciodată, muzicile pe care le ascultam noi ţie ţi se păreau de căcat – tu că „Beethoven, Beethoven!" –, cât timp am făcut judo, nu te-a interesat, de kendo nici n-ai vrut să auzi, că cică e un sport agresiv – habar n-ai tu ce sport nobil poate să fie, ce înseamnă un ritual adevărat, ce înseamnă respectul faţă de ierarhie şi faţă de Dojo, ce înseamnă să ai control absolut asupra sabiei şi a

propriei energii în acelaşi timp, cât de tare se împleteşte ce înveţi aici cu ce poţi aplica la Warcraft, ehe, nu-ţi mai spun nimic, că-mi stric gura de pomană, în plus ai putea să-mi reproşezi că şi eu m-am lăsat prematur de toate sporturile astea –, pe când tu… doar la fotbal ce te mai băgai, dar jucai ca o cizmă, alergai ca besmeticul, prindeai viteză exact ca o pasăre Emu, când nu trebuia, balonul o lua în stânga, tu accelerai din senin în partea cealaltă, fără să vezi jocul, de parcă te-ar fi alergat vreun prădător…

În plus – şi cu asta „declaraţia mea de prietenie" se opreşte aici –, tu erai cel care strica mereu pozele de grup. Dacă noi râdeam şi eram pe bune, belindu-ne fasolele la protocolarul îndemn „say *cheese*!", atunci tu îţi băgai freza ta cuminte şi făţăul posac şi dădeai impresia că tocmai te-am fi luat ostatic.

Dacă însă noi stăteam decent, la ocazii mai cu ştaif, la şcoală de exemplu, tu te strâmbai ca un măscărici, încrucişai ochii tăi exasperant de depărtaţi, sau îi dădeai peste cap, scoteai limba, iar să scoţi limba dintr-o gură foarte mare şi peste o bărbie foarte mică, aşa cum le ai tu la purtător, nu arată prea bine, îţi garantez. Pe scurt, nu făceai altfel decât face pasărea Emu prin Australia, când se bagă neanunţată în obiectiv şi strică pozele turiştilor.

Mai vrei argumente ca să înţelegi că porecla asta nu-i de ici de colo, că erai fix precum această pasăre şi, dacă în Australia eşti o belea, de ţi-a şi declarat armata australiană război prin secolul trecut, că stricai plantaţiile la săracii fermieri, atunci în alte zone ale lumii eşti pe cale de dispariţie. Cum ar veni şi la noi, unde te înrudeşti cu dropia.

Acum sincer, tu chiar nu mai vrei să fii pe cale de dispariţie? Păi, dacă, Doamne fereşte, ţi-o pui cu gagica asta şi vă simţiţi bine unul cu celălalt, poate până la urmă vă căsătoriţi şi trageţi şi câţiva copii şi, cu asta, gata problema, se cheamă că ţi-ai salvat specia.

Numai că, ai grijă, prietene, am citit pe undeva că, la păsările astea, masculul clocește ouăle. Stă ca

idiotul pe ele, vreme de două luni, timp în care nici nu bea apă, nici nu mănâncă nimic – de futut nici nu mai vorbesc –, iar femela îşi face de cap.

Deci, puiule, revino-ţi în simţiri, ai grijă cum pui problema de la bun început, ca să nu suferi pe parcurs. Glumesc… Lasă, bă, că poate aşa o să te schimbi şi tu, că chiar ar fi timpul unei schimbări în viaţa ta.

Hai pa şi ţine-mă la curent! George

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 10.10.2009, 08:42 p.m.

Măi, Jorge,

dacă mă iei aşa, nu cred că-ţi mai povestesc mare lucru despre Selena. Te dai cam tare la mine, dar noroc că te ştiu de atâta amar de vreme şi mai ştiu că, de fapt, eşti un băiat dulce, curat *candy* bar. Însă mi-e teamă că te-ai cam grăbit să mă execuţi din câteva mişţouri şi nu ţi-ai luat timp să înţelegi că la uşa sufletului meu a făcut cineva poc-poc sau *bong-bong*, nu ştiu care ar fi onomatopeea cea mai plastică, iar eu am deschis…

Uşa fiind deschisă, mă simt vulnerabil, chiar foarte vulnerabil, dar ai putea tu oare să înţelegi aşa ceva? Lasă-mă să cred, te rog, că, dacă rămân deschis faţă de tine, n-o să mă iei la şuturi, por favor.

Acelaşi bun prieten al tău şi totuşi, de azi înainte,
alt Emu.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 18.10.2009, 09:37 p.m.

Jorge,

poate că da, ai dreptate, vreau să mă schimb, a venit vremea să mă schimb, iar după ce mi-a fost dat să trăiesc în ultimele zile chiar vreau s-o rup total cu vechea mea existenţă. În plus, simt nevoia să povestesc cuiva despre Selena, de data asta nu pot să mă abţin, pentru că, dacă nu vorbesc, simt că explodez.

Dar ce să-ţi spun mai curând?

Să-ţi spun despre ochii ei… Cam despre asta vorbim în primul rând, când vorbim despre gagicile pe care le iubim, ochii ne impresionează cel mai tare, numai ele se uită automat la alte părţi din corpul nostru. Noi ne uităm în ochii lor, în ferestrele sufletului şi povestim…

Deci… despre ochii ei care sunt atât de frumoşi…

Ochi cenuşii sau poate albăstrui-cenuşii, iar uneori negri… Dar în România toţi ochii negri sunt căprui, iar cei căprui sunt negri, chestie de genom şi mai ales de clişeu cultural, c-aşa-i românul, iar la români aşa-i frumosul, altceva nu se există…

Aşadar, ochii ei cenuşii-negri-cu-reflexe-albăstrui-dar-la-urma-urmei-căprui, îngroşaţi pe margine de mult, mult fard, de kilograme, de tone de fard, de parcă ar fi vrut să sublinieze că lumina lor izvorăşte din haosul primordial, de parcă acei ochi ar fi acolo doar ca să arate acea lumină în întuneric pe care tot insistă miturile creaţiei. Sună bine… lumină în întuneric, lux in tenebris… Iar întunericul n-o va cuprinde… Ce ştii tu, Jorge, chestii grele, biblice, literare… care nu te-au preocupat niciodată…

Dar, ca să revin, întunericul acela îngroşat din jurul ochilor Selenei nu face decât să pară că-i opacizează sufletul, să sugereze nişte limite şi mai ales nişte autolimitări, pe care, de fapt, nu le are şi nici nu şi le impune… Filozofii ar şti ce să spună despre chestia asta.

Este pură urâţire de sine ce face ea, dar de ce o face, asta ar fi întrebarea… Căci, altminteri, tenul ei este foarte fin şi alb, altfel decât la blondele alea de stau mereu la solar şi li se pare că dacă nu au bronz şi

buci gonflate ca la tropice atunci nu valorează nici doi bani pentru noi. Nu, nu, măcar în privinţa asta Selena este altfel, este într-adevăr diferită, ai putea spune chiar că la ten este o *albitură*, că nu face nimic să fie plăcută fizic de bărbaţi, deşi are de la natură un fizic plăcut, dar ea, dimpotrivă, poartă cu sine un conflict interior pe care-l expune tocmai prin această falsă neglijare de sine.

Dar de ce insistă ea să se urâţească atât de tare? Ce suferinţă negrăită vrea să ascundă? Uneori, totuşi, mă bântuie ideea că nu e nici un fel de suferinţă în ochii ei, că e pură şi simplă prefăcătorie, un soi de mimetism facil, aşa cum noi toţi imităm expresii, mode, tot felul de trenduri, fără să le opunem rezistenţă, ori de câte ori golul din sufletul nostru vrea să ia aparenţa unui conţinut. Totuşi, la ea trebuie să fie vorba de altceva, ea are într-adevăr *substanţă*, nu cred că poate fi prefăcătorie în ochii aceia.

La alţii, poate. Chiar şi la mine.

Am citit undeva că, dacă individul nu mai are suferinţe autentice, atunci le împrumută de la alţii, de la lume, sau consideră că lumea întreagă suferă. Nemţii i-au dat până şi un nume acestui simptom, acestei stări de spirit globale, care poate fi aplicată unei generaţii întregi: i-au spus Weltschmerz… „suferinţa lumii”, după cum traduce wikipedia.ro, noroc cu fratele wiki şi cu google translate că mai bunghim şi noi limbi din astea imposibile, gen germana şi altele.

Dar cred că puteau să-i spună nemţii şi „urletul lumii” sau, mai bine chiar, „mugetul lumii”, că într-adevăr, mie lumea îmi apare ca o vacă de necuprins. Una cu ugerul mare, enorm, cât tot cerul nopţii, din care picură un lapte negru, un lapte care poate fi considerat simptom al cancerului universal. Iar ugerul acesta doare, de îndată ce nu mai e muls…

Aşa-mi vine şi mie câteodată să o mulg pe Selena, să-i cuprind sânii cu mâinile şi să-i strâng tare de tot, până plesnesc de laptele negru care-i inundă sufletul. (Oricum, expresia cu laptele negru am luat-o dintr-o poezie de-a ei.) Aşa îndrăgostit n-am mai fost de

când aveam 14 ani, o mai ţii şi tu minte pe respectiva Simonă care a tăiat-o în Canada cu familia, de am plâns-o doi ani după aia. Cam aşa simt şi acum, acelaşi nod în gât, aceeaşi nerăbdare veşnică, nu-mi găsesc starea nicicum, vreau s-o văd, s-o simt în apropierea mea, să stăm împreună mult mult timp, îmbrăţişaţi atât de strâns, încât să ne dăm duhul împreună.

Dar ce-ţi spun eu ţie? Tu n-ai fost niciodată aşa deschis la suflet cum am fost eu faţă de tine. Fie n-ai hormoni în tine, fie eşti mai insensibil decât credeam eu că eşti. Dar nu vreau să te faultez, nu de asta îţi scriu. Te rog să mă contrazici! Mi-ar face cea mai mare plăcere din lume să mă poţi contrazice.

În aşteptarea acestei minuni,
te salut cu spor,
E.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 25.10.2009, 01:44 a.m.

Salut, George,

alaltăieri am avut prima semi-izbândă! Am fost în Cişmigiu cu Selena, ca nişte bătrânei, am luat-o de la liceu, de la Lazăr, şi i-am zis că mai bine stăm undeva pe o bancă de vorbă, că tot avem Cişmigiul sub nas, decât să mergem la o bere sau la o cafea în vreun bar puturos. În plus, trăim un octombrie minunat, cu un soare blând şi mângâietor cum n-ai mai văzut.

Aşa că am intrat în parc dinspre Schitu Măgureanu, dar de unde eu voiam să ne plimbăm puţin, ea m-a dus în pas alert până spre ieşirea dinspre Ştirbei Vodă, că cică să nu ne vadă colegii ei, că n-are chef să-i iasă vorbe şi că ştie ea un locşor mai liniştit în colţul acela al parcului, Lacul lebedelor îi zice, pe unde nu calcă cinicii ei de colegi, că ei au

alte colţuri, mai decăzute, mai puţin romantice, unde stau la palavre şi *sniff-sniff* de zor, adulmecă orice mişcare, orice ar avea potenţial de bârfă.

Eu, unul, nici nu ştiam că există ceva cu titlu de balet celebru în Cişmigiu şi, o, da, care să sune atât de romantic – perfect pentru doi îndrăgostiţi! Numai că noi nu suntem încă îndrăgostiţi oficial, ci, ca s-o spun pe aia dreaptă, doar eu sunt îndrăgostit până peste cap, dar neoficial, aşa încât decorul natural putea fi şi oricare altul, pe când lacul acesta – care nu-i decât o baltă bine desenată, ca un canal scurt, dar cumva unduit, cu o insuliţă în mijloc în care păsările au un fel de piscină a lor (până şi fundul bazinului e dat cu vopsea bleu, ca să vezi!) – ei bine, lacul acesta este împrejmuit cu gard, ca la noi, ca să nu mâncăm lebedele probabil…

Şi stai să vezi, că abia am găsit loc pe o bancă în lateral, că era plin ochi de pensionari, o bancă de unde să putem privi şi noi înspre păsări. Ce să-ţi spun, e plin pe-acolo de raţe şi, o, da, şi de gâşte, însă lebede nu prea am văzut. Deci probabil chiar le-a mâncat careva.

Şi am stat aşa la poveşti aproape o oră, spunându-ne tot soiul de chestii, aşa, la tatonare, că era vizibil că nici eu, nici ea nu suntem prea dornici să ne deschidem din prima. Doar că, în timp ce tot îndrugam amândoi chestii, despre cărţi, despre muzici, însă mai ales despre profi – ne-am bârfit şi eu şi ea profii cât pentru un an întreg –, simţeam cum fierb în mine şi mă tot gândeam la strategii, cum să fac să o sărut, cum să îi iau mâna în mâna mea, cum să-i declar iubirea mea, cum să rostesc acele cuvinte care mă fac să roşesc numai gândindu-le, cum să-i dezvălui tot ceea ce mă roade pe dinăuntru şi nu-mi dă pace. Chiar aşa – cum? Cum naiba? Cum să-i spun că o iubesc?

Numai că, până să găsesc eu un răspuns la această întrebare-cheie, timpul a trecut şi soarele s-a mutat deja către linia orizontului, iar Selena, pe măsură ce se întuneca afară, devenea din ce în ce mai agitată, parcă stătea ca pe ace, vorbea vrute şi nevrute, mi-a

spus o groază de chestii care de-acum nu mă mai interesau, mai ales despre colegii ei, iar eu dădeam din cap şi participam cumva la presupusul dialog, însă numai eu ştiu cum gestionam două discursuri într-unul singur, unul exterior, menit să păstreze aparenţele, altul interior cu rol de organizare a propriilor mişcări şi de anticipare a reacţiilor ei.

În nebunia asta, simţind că îmi fuge timpul din portofel, am îndrăznit la un moment dat să întind mâna spre sânii ei, ba chiar am simulat un fel de neatenţie, de necoordonare în mişcări… maaamăăă, ce mi-a făcut, tigroaica! De parcă i-aş fi turnat o găleată de zoaie în cap, aşa a reacţionat. Că n-am voie, că sunt un porc, că aşa ceva nu se va întâmpla prea curând, sau poate nu se va întâmpla niciodată, dacă nu ştiu să mă port…

Eu am insistat pe faptul că a fost doar din neatenţie – şi cred că asta a şi fost, neatenţie sau neîndemânare –, că nici măcar nu-mi trecuse prin cap aşa ceva, că nu asta a fost în intenţia mea, să-i pun mâna pe… nici măcar n-am avut curajul să pronunţ cuvântul „sâni”, verbul „a mameli” nu intra oricum în discuţie, în fine, am jucat cartea inocenţei de la un capăt la celălalt – ştii şi tu cum trebuie s-o joci, cu consecvenţă…

Dar ăsta a fost doar un incident stupid. Pentru că, în rest, prezenţa ei mă linişteşte, sau mai bine zis mă nelinişteşte într-un mod foarte plăcut şi simt că aş putea să stau lângă ea o viaţă întreagă, de multe ori doar pentru a o privi, să o văd aşa fragilă cum e, cu acea suferinţă ascunsă în străfundul sufletului, al unui suflet care nu vrea să se destăinuie, să-i pândesc misterul fiinţei, doar-doar îl voi putea descifra cândva, să nu mă mai rup de ea niciodată.

Tu ce crezi – sunt luzărul total sau mai am vreo şansă?

Poate ai vreun sfat pentru mine, acum că îmi ştii noua slăbiciune. Tu cum abordezi gagicile din Spania, dacă se lasă abordate?

La proximă recitire,
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 12.11.2009, 10:08 a.m.

Bună, Jorge.

Măi, azi am chiulit de la şcoală, n-aveam nici un chef, după ce mi s-a întâmplat ieri seară. O bătusem la cap atât de tare pe Selena să iasă cu mine la o cafea, că până la urmă a acceptat, însă nu avea să iasă bine. Deloc bine.

Am fost la Absinteria din Centrul Vechi, nu ştii tu locul, că au răsărit chestiile astea precum ciupercile după ploaie în ultimii ani, după ce ai tăiat-o tu cu ai tăi în Spania. Aveam nişte bănuţi puşi din vreme deoparte, cât să o pot trata cu ceva mai acătării, să nu mă fac de ruşine, numai că, în isteria asta care mă cuprinsese, să iasă totul ireproşabil, ca să pot să mi-o apropii mai mult, uitasem amănuntul principal. Nu aveam nici un text în mine, nu mă gândisem deloc la ce am putea discuta, la ce ne-ar putea apropia mai mult.

Aşa că am improvizat pe teme literare, m-am gândit că astea sunt, la urma urmei, preocupările noastre comune. Am întrebat-o, într-o doară, ce crede despre romanul sentimental, voiam să pregătesc cumva terenul, să aduc vorba, de fapt, despre sentimente, despre cât de oportun este să le dai în vileag, dacă nu cumva ea s-ar simţi agresată dacă i-ar declara cineva că… Reacţia ei nu a fost foarte favorabilă, m-a ironizat răspunzând cu altă întrebare la întrebarea mea, adicătelea cumva romanele alea cu coperte roz, pentru tinere gospodine?

Eu m-am apărat, am zis că nu, nu, în nici un caz, mă refeream la sentimentalismul ca doctrină a secolului al XVIII-lea, îndreptată împotriva raţionalismului, am şi lovit cu un nume, fără să vreau

să fac paradă, dar chiar mizam pe o lectură comună, i-am zis de Laurence Sterne, de „O călătorie sentimentală”, de faptul că nu poţi cunoaşte, de exemplu, o ţară sau o cultură străină, cum zicea Sterne, decât cunoscându-i femeile.

Atunci Selena mi-a tăiat-o, că da, evident, ce-ar fi putut spune un bărbat, e atât de previzibil de macho formularea, eu am bâiguit ceva palid în apărarea lui Sterne, şi a mea implicit, dar mi-am dat seama imediat că nu e cazul să insist, că sunt pe teren mlăştinos, aşa că am virat spre teme muzicale, că şi mie îmi place foarte mult Evanescence, că ce emoţii puternice şi autentice pot transmite oamenii ăia, că am ascultat „Fallen” de zeci de ori.

Credeam eu că, dacă o ard emo, poate intrăm până la urmă pe aceeaşi lungime de undă, dar nici în punctul ăsta nu aveam s-o nimeresc, că iar mi-a tăiat-o brutal cu o trupă rusească de-i zice Kitai, tot o trupă mixtă, că are şi o gagică în componenţă, dar care nu e lead vocal, ci chitaristă, că dacă am auzit de ei, Kit-I se scrie, dar se citeşte Kitai, ceea ce ar însemna „China” în limba rusă, că ei ar fi acum marea revelaţie în materie de muzică, şi dacă am auzit cum au făcut ei cover după „Toxic” al lui Britney Spears şi de celebra piesă „Posle dozhdya” – evident că nu auzisem toate astea, doar nu era să mă bag cu capul înainte şi să mă las prins… Deci iar mi-a luat faţa, dar totuna e bine că Selena a zis, spre cinstea ei, că nu pune botul la devieri din ăstea posthardcore, gen Raquel Reed, care transformă toată starea de spirit emo într-un show ieftin.

În tot acest timp, o vedeam că, dacă nu oftează uşor a plictiseală sau dacă nu se uită undeva în spatele meu, atunci umblă de zor la mobil şi scrie sms-uri, dar abia mai târziu, peste circa 20 de minute, aveam să-mi dau seama exact de ce butona la telefon, când a apărut… Ella. Acum, ce să-ţi spun, apucasem deja să comand băuturile alea, care nu erau chiar gratis, şi mi-ar fi părut rău să mă şucăresc şi să plec precum apucatul, aşa că mi-am zis să rezist până la capăt şi să dau piept cu duşmanul.

Ella, în mod vizibil cu capsa pusă încă dinainte, probabil frustrată şi geloasă pe mine că i-am răpit pentru câteva minute prietena, a zis, din senin, îţi jur că din senin, că sunt un om fals, că ce tot vreau eu să mă dau emo, că nici măcar nu semăn cu ele la caracter, că n-am cercei în ureche şi piercinguri aşa cum ar trebui să am, că n-am ţinuta adecvată pentru un adevărat emo şi chiar dacă aş avea toate astea, ar fi doar la exterior, n-aş avea însă nimic în sufletul meu care să rezoneze cu convingerile şi cu temperamentul lor etc.

M-a lăsat pur şi simplu paf. Şi, ca să pună capac ieşirii ei inexplicabile, la un moment dat mi-a şters o palmă aşa, din senin, nu foarte tare, dar totuşi palmă. Pretextul ei fiind că de ce am jignit-o pe Selena reproşându-i că se tot uită la altă masă. Nu-i reproşasem nimic, doar o întrebasem de ce se tot uită peste umărul meu, pe lângă mine, atâta tot.

Neştiind cum să reacţionez, am reacţionat în gând. Evident că îmi venea să-i ard un cap în gură Ellei, s-o las lată, dar 1. aşa ceva nu se face cu o fată şi 2. putea să fie şi băiat, conjunctura nu mă ajuta deloc. Mă făcuse de ruşine chiar faţă de persoana pe care o iubesc, dacă aş fi ripostat, m-aş fi arătat a fi genul violent faţă de amândouă, iar Selena, în loc să-mi ţină partea, a asistat cumva amuzată la toată scena, fără să spună nimic, zâmbind abia perceptibil, cu ochii mijiţi şi fixaţi pe acel altceva din câmpul ei vizual care mie îmi scăpa, ca şi cum s-ar fi gândit la altcineva, ca şi cum ar fi fost concentrată pe alte poveşti, care nu se derulau atunci şi acolo.

Când m-am întors să cer nota, am văzut că Selena se benoclase, de fapt, tot timpul la televizor, cât nu scrisese sms-uri, că nu mai găseşti crâşmă în ziua de azi să nu aibă şi o plasmă, şi era absorbită de un meci de tenis de câmp care se transmitea în direct, juca Djokovic cu nu mai ştiu cine. Nu m-am simţit prea bine, ce să-ţi spun…

Nici nu mai ştiu exact cum s-a terminat totul, că eram atât de întors pe dos şi atât de concentrat la discursul meu interior că am devenit probabil eu

însumi absent, şi de unde iniţial fremătam ca o cămilă în călduri şi nu aveam stare, spre sfârşit am fost exact aşa cum mă ştii de o viaţă – taciturn, imperturbabil, poate chiar ursuz.

Am coborât din Absinterie, între timp afară începuse să plouă şi ne-am luat rămas bun foarte scurt şi aproape protocolar. Doar în ultima fracţiune de secundă, după ce Ella a refuzat să-mi întindă mâna ei grăsuţă şi mică, de complexată căreia îi pocnesc blugii pe cur, iar eu i-am zis triumfător: „Vezi că eşti copil?", Selena a dat un semn discret că totuşi nu ar fi complet dezinteresată să păstreze relaţia cu mine, mi-a întins mâna şi – îţi jur că în chestia asta secundele contează cât un secol – nu mi-a strâns mâna o secundă sau două, ci cam patru secunde, întâi ferm, apoi moale şi la sfârşit aproape lasciv, trăgându-şi-o încet din strânsoarea mea, părând că mă mângâie.

Apoi m-am pierdut şi eu, s-au pierdut şi ele în beznă, păşeam foarte atent, că acuma Centrul Vechi e un megaşantier, trebuie să fii foarte atent pe unde calci, e plin de şanţuri peste tot, şi cum eram eu concentrat la următorul pas pe care ar fi trebuit să-l fac, le-am auzit hlizindu-se în urma mea de parcă ar fi ieşit de la un film de comedie.

E momentul acela când iubirea se amestecă cu ura, frate, nu ştiu dacă ai trăit vreodată aşa ceva, te simţi oribil, nu-ţi explici cum de-ai putut fi atât de bou, ai vrea să dai delete la tot ce s-a întâmplat în ultima oră, dar tocmai pentru că nu poţi da delete îţi spui că o să le arăţi tu lor, că vine şi momentul tău de răzbunare, lasă că o să vadă ele cine eşti tu şi ce poţi. Dar imediat după aia îţi spui că nu poţi gândi în felul acesta faţă de cineva pe care îl iubeşti – ce să-i arăţi, mă rog, ce altceva poţi să-i arăţi persoanei iubite decât iubire?

Pentru că Selena e…, e o persoană care…, în fine, nu ştiu cum să-ţi spun, nici ea nu ştie cât rău îşi face sieşi umblând cu vaca aia de Ella după ea.

Dar, tocmai pentru că o iubesc, am rămas cu un *cui*, ce zic eu *cui*, cu ditamai pironul în suflet după

experienţa de ieri. Va trebui să scap de el, să fac cumva să o îndepărtez pe Ella, să-i arăt Selenei că există iubire pură, iubire frumoasă, acea iubire care îţi înnobilează sufletul. Mi-am promis mie însumi că o să-mi pun cercei în ureche, nu unul, mulţi-mulţi cercei, dar nu la întâmplare, ci câte unul pentru fiecare dată când ar urma să mă culc cu Selena, şi am să-i dau de înţeles şi Ellei că e vorba de trofee, nu de nişte însemne oarecare, menite să-mi ţină loc de identitate.

Ce zici, crezi că am luat-o cu totul razna?

Te salut trist, cum altfel, Emu.

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 13.11.2009, 12:37 p.m.

Emule, îţi scriu pe scurt, că mă grăbesc să împachetez, plec cu ai mei peste weekend în Mallorca, aşa că fii atent: băi, bagă-ţi minţile în cap şi las-o, frate! Nu e de tine. Când gagica vine la întâlnire cu prietena după ea se cheamă că îşi bate joc de tine, n-ai nici o şansă, amorezule! Poţi să apari şi într-un *Cadillac* roz şi să cânţi precum Elvis *Love me tender*, n-ai nici cea mai mică şansă. Uit-o, dacă ţii la sănătatea ta!

Acum sincer, de ce nu ieşi tu cu băieţii, la o bere, la un fotbal ceva? Asta facem noi, băieţii, la vârsta asta, nu stăm după fusta uneia sau alteia, ce dracu! Chiar nu poţi să-ţi faci nici un prieten în afară de mine? Pe la cenaclurile alea de căcat nu găseşti şi tu unul mai răsărit cu care să te poţi înţelege? Eu cred că, dacă într-adevăr cauţi, găseşti.

Hai pa, Jorge

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None

Subject: None
Date: 19.11.2009, 08:23 p.m.

Salut, George,

n-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmplat azi. Cum mă simţeam eu aşa, deprimat şi entuziast în acelaşi timp, cu gândul la Selena, şi cum băteam eu străzile, luând-o dinspre liceu spre casă, pe Lascăr, pe Stroici, cotind-o apoi pe Toamnei – ştii drumul, că doar l-am făcut împreună de zeci de ori cât eram în clasa a IX-a –, că totuna era o după-amiază însorită, cu lumina aia fantastică de toamnă târzie în Bucureşti, o lumină cum nu mai vezi nicăieri – nu ştiu cum e toamna la Alicante, că maică-mea văd că nu vrea să mă cheme, dar sigur nu e aşa melancolică precum în Bucureşti –, deci cum intru pe strada Toamnei şi îmi târşesc cataligele după mine fără prea mare tragere de inimă, uitându-mă în stânga şi-n dreapta la casele unora şi la bloculeţele altora, dau de cabinetul unui psiholog şi, în timp ce mă uitam la firmă şi citeam numele, uşa tocmai se deschide şi dau nas în nas cu titularul cabinetului.

Aveam să aflu asta imediat, deocamdată stăteam paralizat, că mă luase şi frica văzând că se deschide uşa chiar când contemplam eu firma, de parcă mă prinsese în flagrant, când tocmai voiam să-i fur… ce? Numele? Clanţa? Nu ştiu, cert e că eram îngheţat de frică sau de jenă, nu ştiu exact. În momentul ăla mi-aş fi dorit să fiu *Batman* sau Spiderman, să-mi deschid mantia sau să mă agăţ cu un fir de mătase de vreun nor şi să-mi iau zborul instantaneu din faţa lui.

Când colo tipul, simpatic, m-a întrebat cu o voce foarte calmă şi cumva dătătoare de încredere că ce-i cu mine, dacă îl căutam pe el, iar eu m-am fâstâcit la început, apoi i-am spus într-o doară, că îţi jur că nu ştiam ce să bag mai bun la înaintare, că aş cam avea probleme psihice şi că aş vrea o consultaţie. Pur şi simplu la plesneală.

Iar tipul, de fapt domnul respectiv – că se vedea că e un domn trecut de un 60 de ani şi avea şi un baston frumos, cu cap aurit şi un costum ireproşabil, iar la

gât purta o chestie din aia comică, un fel de batistă împăturită, cred că-i spune lavalieră –, deci domnul ăsta zice că acum tocmai ieşea să-şi ia ţigări din colţ, dar că, în principiu, acum ar avea liber. Apoi îmi propune să mă duc eu să-i iau ţigări, dacă sunt aşa drăguţ, pentru că el are probleme cu piciorul, iar faptul că poartă baston nu e un moft. Rothmans, mai zice. Zâmbesc tâmp, nu pot să zic nu şi tipul îmi dă o bancnotă de 500 de lei noi, auzi tu, un eminescu, frate, că cică n-are mai mărunt prin casă. Pur şi simplu. Apoi intră la loc în casă, iar eu, când mă văd cu bancnota în mână, primul impuls a fost s-o tai rapid de-acolo şi să prăduiesc banii.

Cred că am şi făcut nişte paşi mai săltaţi la început. Dar pe măsură ce mă apropiam de capătul străzii, în piaţeta de la intersecţia cu Salcâmilor, unde ştiam precis că este un chioşc de ţigări, mă gândeam la gestul omului. Adică el a avut încredere în mine, un necunoscut oarecare, iar eu, ca tot românul, am avut primul impuls să-l ţepuiesc. Cumva nu mă recunoşteam în poza asta, aşa că m-am convins pe mine însumi că trebuie să-i iau ţigările cerute, dar stai să vezi, că bancnota era prea mare şi nu aveau rest la chioşc, aşa că, tot întrebând în stânga şi-n dreapta dacă are cineva să-mi schimbe banii, am intrat în bulevard, în Dacia, mă gândeam să merg la o alimentara ceva, iar în bulevard am dat peste… peste cine crezi?

Ei, bine, da, peste dirigă, care, văzându-mă cu o bancnotă aşa de mare în mână, m-a întrebat că ce fac eu cu ea. Iar eu, ştiind că cea mai bună minciună e adevărul, am început să-i povestesc ce şi cum. Dar pe măsură ce mă sugea de informaţii, o vedeam pe dirigă cum se întunecă la faţă: că cine e psihiatrul sau, mă rog, psihologul respectiv şi că unde stă. Aha, domnul V.T.? (Îl cunoştea prea bine, aveam eu să-mi dau seama.) Da’ ce legătură am eu cu domnul V.T.? Să nu care cumva să mă mai văd cu el, că cică e piază rea, că îmi va suci minţile, că mă va îndepărta de şcoală şi că drumul pe care o voi apuca, dacă mă

voi lăsa în mrejele lui, n-o să fie drumul corect etc. etc.

Îţi dai seama că mai mult mă întărâta şi aprindea în mine curiozitatea de a-l cunoaşte pe acest domn. Dacă diriga mea e atât de duşmănoasă faţă de el, atunci sigur înseamnă că *omul* e valabil şi probabil chiar e cineva, o personalitate. Numai că scroafa dracului, nici una, nici două, îmi smulge banii din mână, îmi zice că oricum e ilegal să trimiţi minorii la cumpărat ţigări şi că domnul V.T., dacă vrea banii înapoi, să-i ia direct de la ea. Inutil să-i mai spun dobitoacei că am deja 18 ani împliniţi, că am tot dreptul legal să cumpăr ţigări, ba chiar şi alcool, în pisicii mă-sii de idioată. De ciudă…

Bă, hai că sună la uşă, îţi scriu eu mai încolo ce şi cum.

Pa, Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 23.11.2009, 07:55 p.m.

Bună, George,

azi l-am agăţat pe domnul *C* pe holul şcolii.

L-am întrebat, evident politicos, dacă a citit proza mea pe care i-o dădusem acum două săptămâni şi dacă ar putea s-o publice într-o revistă mai acătării, că are pile prin toate redacţiile, sau măcar la noi, în revista şcolii, „Vlăstare”, ori poate, chiar mai bine decât atât, dacă mă sfătuieşte să o trimit pentru vreun concurs literar, că el le are, e conectat cu toată lumea asta.

Bulangiul nu mi-a răspuns nimic, şi-a deschis pur şi simplu servieta, a scos de-acolo un plic în care – aveam să văd eu mai târziu – era proza mea, plină de comentarii pe margine, făcute cu pixul cu *pastă*

roşie, deci… m-a ras, frate. M-a ras mişeleşte. Oricum, mai bine aşa, decât s-o fi făcut în cenaclu, de faţă cu ceilalţi.

Dar nu-ţi închipui cât de rău a putut să fie cu mine. O, da, m-a făcut tezist, mi-a zis că folosesc cuvinte prea pompoase, prea bombastice, mi-a reproşat că de ce folosesc cuvinte în limbi străine, că pe ălea româneşti, în schimb, nu prea le cunosc, că nu bunghesc raporturile de sinonimie, ba chiar a insinuat că l-aş fi plagiat pe Rilke, dume din astea de politician, cu morala-n gură şi cu fapta penală pe suflet… Dă-mă-n sânge, că mi s-a acrit, frate, de comentariile lor critice cu pretenţii de ştiinţificitate. Păi unde rămâne literatura vie? în manuale? în istorii literare? Şi, fii atent, eu îţi jur cu mâna pe inimă că nici măcar nu ştiu la ce text de-al lui Rilke se referea.

Ori poate asta să fie greşeala mea – că nu ştiu încă tot ce mi-aş dori să ştiu…

Ar mai fi ceva de zis legat de domnul *C*, ceva care îi caracterizează pe toţi ăştia de vârsta lor care se-ntâmplă să ne fie profesori sau să creadă că ne sunt profesori. Oricât ar fi el de citit şi de tolerant, tot seamănă cu diriga şi cu toţi ceilalţi la mentalitate. Când o aud, de exemplu, pe dirigă, că „voi tinerii din ziua de azi nu mai citiţi cărţi”, că „v-a prostit internetul şi televiziunea”, că „nici măcar nu mai ştiţi să scrieţi de mână” etc. etc., îmi vine să-mi iau zborul.

Pot să pun pariu că ea – şi nu eu sau alţi colegi de-ai noştri – ea e clienta cea mai fidelă a tocşourilor de doi lei şi că înghite bârfele alea televizate mai cu nesaţ ca oricine.

Ieri, de exemplu, a venit la dirigenţie cu un text de era să-mi dea borşul pe nas, cât m-am abţinut să nu râd. Că cică de ce n-am citi şi noi o carte pe repeat forever, că la muzici asta facem noi, tinerii din ziua de azi, ne intră câte-o piesă în cap, ne îndrăgostim de ea şi o punem la nesfârşit, până ni se sparg timpanele. Vierme de ureche se cheamă, aflase şi ea expresia, că de informată, o, da, pare că e foarte informată, n-am ce zice. O fi cum zice ea, dar piesele

durează 4-5 minute maxim, pe când o carte o citeşti în minim câteva ore, ce naiba, chiar nu-şi dă seama?

Realitatea este că tocmai ei, cei trecuţi deja de o anumită vârstă, nu mai citesc oricum nici o carte. Eventual, cei care scriu ei înşişi se citesc… pe sine. Se citesc zi de zi, din narcisism. „Paah, ce bine am spus-o acolo. Bă, ce i-am tras-o lu' ăla." Dar dacă-i pui să citească ceva nou… aici li s-a înfundat.

În rest, ce să-ţi spun… aştept pensia cu nerăbdare – ce tare sună asta, la vârsta mea fragedă sunt deja pensionar… Însă, cum se întâmplă mereu la noi, de trei zile tot întârzie. Nu e mult, ştii şi tu că poate ţi-a spus maică-mea, sunt doar 457 de lei, dar mă gândesc că atâta lucru bun a făcut şi babacul meu, murind. Dacă ar fi trăit, din ăştia patru sute şi ceva n-aş fi văzut mai nimic, mai totul s-ar fi dus pe băutura lui.

La fel, de trei zile de când aştept pensia curge apă roşiatică prin robinetul de la baie, nici n-am putut să mai fac un duş, aşa de mizerabilă e apa. S-au agitat ăştia prin bloc, cu telefoane, cu reclamaţii, dar tot nimic. Au luat-o de guler pe administratoră, „Cucoană, vara, da, vara înseamnă automat revizie şi e necesar să fie curăţate conductele, că altfel se împut, dar acum ce se întâmplă?". Aia a zis că e vreo lucrare, ceva, în zonă, aşa că să nu ne facem speranţe prea mari.

De fapt, ce curge la noi pe robinet este tipica mizerie românească care nu vrea să se mai termine. Poate ar trebui să terminăm noi cu ea, să ne luăm tălpăşiţa, dar mama nu a avut aceleaşi gânduri bune cu mine şi cu soră-mea, cum au avut ai tăi cu tine. Aş fi putut şi eu să fac liceul în Spania, ca tine, ce naiba, doar nu sunt atât de tolomac încât să nu fi învăţat spaniola rapidamente, cum ai făcut tu, doar că maică-mea a preferat să ne lase aici.

Măcar ţie să-ţi meargă bine, Georgică dragă, în paradisul ăla al tău macho, să ai parte de cupa cu nectar şi de multă, multă *ambrozie*.

Emil.

P.S.: N-am mai văzut-o pe Selena de zile întregi. Nu ştiu ce să mai cred. Nu-mi răspunde nici la mailuri, nici la mobil, o dată m-a lăsat în aşteptare vreo trei minute, sau atâta mi s-a părut mie, că cică era cu altcineva pe fir, după care a închis. Să fi fost pur şi simplu distrată sau mă evită cum ştie ea mai bine… adică fără prea mult tact… îmi vine să mă *bat* singur. Nu ştiu cum să fac să nu mai fiu robul iubirii. Ai vreun *leac* la chestia asta?

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: ¿Cuál es tu nombre Demonio?
Date: 28.11.2009, 06:18 p.m.

Măi, Emule, tu chiar te-ai îmbolnăvit de gagica aia? Ce e cu tine? A intrat vreun demon în tine şi nu mai poţi scăpa de el? Parcă nu te mai recunosc. Lasă că vine în ţară mi *hombre* de confianza peste câteva zile, o să te contacteze el, ţi-am trimis ceva mai tare ca dragostea, poate îţi trece. O *negresă* adevărată. Mai mult nu-ţi pot spune acum, surprize, surprize – că, deh, a fost ziua ta acum trei săptămâni. Dar sigur o să te bucure.

Ai uitat să-mi spui cum ai ieşit din bucluc cu bancnota aia de 500 de lei. Vezi că totuşi te citesc, chiar dacă nu-ţi răspund atât de des. Acum sincer, eu nici nu le am cu scrisul cum le ai tu.

Hai, sănătate, bani, gagici, alea alea!
George

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 29.11.2009, 02:06 a.m.

Da, măi, Jorge, ai dreptate, uite că uitasem să-ţi mai spun povestea până la capăt. Atunci a sunat sorămea la uşă, ca o disperată, că iar uitase să-şi ia cheile. Eh, Roxana, Roxana… Toanta mea de soră face chestia asta atât de regulat, că nici nu ştiu ce s-ar alege de ea dacă n-aş sta eu mai mult pe acasă.

Deci rămăsesem la vaca aia de dirigă. Ce să-ţi spun? După faza cu luatul banilor am stat ca prostul în mijlocul străzii vreo jumătate de oră, întrebându-mă ce să fac. Mi-am zis că nu e cazul să-mi pierd cumpătul, că trebuie să fiu bărbat, să mă scot cumva din rahatul în care intrasem fără voia mea. Să merg la om şi să-i spun totul aşa cum a fost n-avea nici un sens, nu m-ar fi crezut nici cu poliţia.

Aşa că am băgat afacerea în chiloţi. Nu ştiu ce să zic. Azi a venit în sfârşit pensia. Dacă mai pun nişte bănuţi acolo şi îi cumpăr şi un pachet de Rothmans omului, poate mă duc şi-i fac o vizită, nu ştiu. Dar ce mă fac eu după aia, că rămân fără bani o lună întreagă. Tu-ţi dai seama că diriga practic m-a furat de bani? Cum de-am putut fi atât de imbecil să-i spun adevărul? Cu moraliştii ăştia n-ai voie să spui niciodată adevărul dacă vrei să supravieţuieşti. Trebuie să minţi, ca să poţi trăi liniştit. Hai că iar m-am întristat.

Salutări,
Emil

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 30.11.2009, draft

Dragă Jorge,

azi m-am trezit în toiul nopţii, stând în capul oaselor, fără nici o noimă. Îl visasem pe tata, aşa cum l-am văzut ultima oară. De fapt, penultima oară, când ne-au chemat la morgă, ca să-i identificăm cadavrul. Tata? Da, tata.

Era culcat pe masa aceea faianţată, gol, cu capul zdrobit.

Dacă mă întrebi cum arăta la faţă, n-aş putea să-ţi spun. Dar nu e din cauza visului. Ştiu că, în vis, ţi se pare că vezi feţe umane, dar de fapt nu vezi decât nişte umbre ciudate. Mi-am amintit că exact aşa a fost şi la morgă. Te cheamă să te uiţi la mort, dar, chiar dacă-ţi înfrângi teama şi scârba, tot nu-l poţi privi ca pe un întreg. Te uiţi doar la anumite detalii.

Ei, spune, e tatăl tău? – te întreabă o persoană în halat alb care, eventual, duhneşte a alcool ieftin de la o poştă, probabil medicul legist, un tip înăltuţ şi slab, cu părul alb-alb şi cu ditamai mustaţa neagră-neagră iţindu-se de sub nas, iar pe nas cu nişte ochelari fumurii, mari şi grei. Dai din cap în semn că da, n-ai ce să faci. De regulă nu te cheamă decât dacă lucrurile sunt clare de la bun început. Aşa că dai din cap.

Da. E tatăl meu. E tata.

Dar eu nu mă uitasem, de fapt, decât la negul de pe obrazul stâng al tatei, la negul de sub ochi, negul acela care mă enerva cumplit, pentru că era mare, prea mare, fascinant de mare, şi pentru că ştiam prea bine că nu-l avusese dintotdeauna, iar, dacă ar fi să semăn cu el întru totul, nu doar la unele trăsături ale feţei, ci întru totul, genom pe genom, dacă ar fi să-l moştenesc într-adevăr, acelaşi neg ar urma să-mi apară şi mie la un moment dat. Poate chiar foarte curând, pentru că m-am tot pipăit în ultimul timp pe obrazul stâng, imediat sub pomete, şi simt deja cum mi se întăreşte ceva sub piele, ceva ce, în curând, va căpăta profil. Simt că aş fi în stare să mă sinucid fie şi numai din acest motiv, pentru că n-aş suporta să am şi eu un neg atât de urât pe faţă.

Am privit aşadar negul, minute în şir, aproape hipnotizat, nu mi-am luat ochii de la el până n-am fost întrerupt de întrebarea medicului legist, cumva de frică să nu văd şi restul. Nici nu mai ştiu dacă aşa a fost atunci, la morgă, sau dacă doar în amintirile mele, ori poate doar în vis l-am privit atât de insistent pe tata. Negul părea a fi mai mare ca de obicei şi mai

curând roşu, decât maro, cum m-aş fi aşteptat să-l percep. Sau avea mult roşu pe margini, părând a fi cumva dilatat.

Însă, în visul acesta, când ni s-a spus că ajunge, că putem pleca, privirea mi-a alunecat, dintr-o întoarcere prea stângaci controlată, pe restul capului, pe ceea ce nu voiam deloc să văd. De fapt, pe cutia craniană, zdrobită, cu unul din oasele parietale pus alături, aranjat parcă cu grijă, şi cu bucăţi de creier curgând în afară. Pleoapele erau închise, dar la ochiul drept se vedea că era supt înăuntru, întrucât pleoapele erau căzute de tot. Părea că i se surpase ochiul.

Multă vreme am trăit cu ideea că asta a fost tot ce văzusem din cadavrul tatălui meu, înainte de a-l mai privi o ultimă dată în sicriu. Dar mă înşelam groaznic. Abia visul de astă noapte mi-a arătat că, de fapt, aveam mult mai multe imagini în cap, imagini pe care am tot încercat să le ascund undeva, în labirintul şi în abisurile minţii mele, unde nici eu să nu le mai găsesc, să le ţin ferecate de tot, până când vor dispărea de la sine. Mi-e teamă că aşa ceva nu se întâmplă, nu se va întâmpla la nesfârşit, ci, dimpotrivă, la un moment dat aceste imagini tot ne vor ajunge din urmă.

Exact asta cred că s-a întâmplat acum în visul meu. Reziduurile din mintea mea au ieşit la suprafaţă şi mi-au pus înainte o oglindă pe care nu o mai pot ignora nicicum. Iar în oglindă nu mă văd pe mine, ci văd ceea ce văzusem atunci, mai desluşit ca niciodată.

Tatăl meu era acoperit până la brâu cu un cearşaf bleu şi se putea întrezări prin cearşaf, luând urma cutelor, că era gol puşcă, săracul, probabil pentru a fi spălat sau injectat cu formol, se putea întrezări tratamentul tipic aplicat unui cadavru la morgă.

Ştiu însă precis că nu i se făcuse autopsie, mama insistase să nu i se facă, aşa că rugămintea ei a fost ascultată de colegii de spital. Ăsta ar fi marele şi, de fapt, singurul avantaj de a fi angajata unui spital. Oricum, cauza morţii era cât se poate de clară, doar

nu ţi se crapă capul nici de la o bătaie cu frişcă, nici dacă ai tras cel mai tare *spliff* pe nas. Pe de altă parte, cunoştea tot colectivul de pe şantier faptul că tata căzuse de pe schelă, de la 14 metri înălţime, direct în cap.

Acum îmi dau seama cât de amatori sunt legiştii de pe la noi şi cât de uşor cedează ei şantajului emoţional. Dacă, totuşi, în urma autopsiei i-ar fi descoperit o *substanţă* buclucaşă în sânge care ar fi putut explica dezechilibrarea şi, implicit, căderea? Nişte alcool, că doar ştia toată lumea că taică-meu le bea, sau poate chiar nişte urme de otravă, mai ştii? Dacă a fost otrăvit de careva? Dacă i s-a făcut rău chiar de la mâncarea pe care i-o pusese maică-mea în sufertaş, de dimineaţă? Simt că mi se face pielea de găină şi prefer să opresc aici acest şir de interogaţii oarbe.

De ce aş mai răscoli în cufărul cu îndoieli? Cert este că, nefiind autopsiat, cadavrul tatălui meu nu avea urmele acelea de tăietură pe piept în Y, aşa că atenţia mea trebuie să fi fost captivată de alte detalii, care îmi scăpaseră până atunci, moment în care aveam să-mi dau seama cât de puţin îl cunoscusem.

Părul de pe piept era alb, nici măcar nu ştiusem că avea atâta păr pe piept, ba chiar şi pe umeri, şi, dintr-o dată, braţele sale care mi se păruseră dintotdeauna pline de muşchi erau acum foarte slabe, foarte alungite, ca la un slăbănog, iar pielea îi atârna sub bicepşi de parcă ar fi făcut cură de slăbire câteva luni în şir.

Cum de nu-mi dădusem seama de toate astea până atunci? Chiar aşa de puţin ne cunoaştem părinţii? Chiar atât de mare este jena de a-i privi inclusiv ca pe o prezenţă fizică, încât să nu ştim despre ei decât cele mai evidente lucruri, adică exact acele detalii care ne sar în ochi şi ni se întipăresc pe retină involuntar, oricât ne-am apăra?

Dacă lucrurile stau aşa, atunci nu e de mirare că nu ne înţelegem cu părinţii, că între generaţii există punţi de comunicare atât de fragile ori chiar un hău de netrecut – pentru că suntem, şi noi, şi ei,

incapabili să privim cele mai elementare şi mai evidente detalii fizice. Tu cu babacul tău ai o relaţie privilegiată, te-ai născut într-o familie de intelectuali, la naiba, nu ţi-o spun ca să-ţi reproşez ceva, dar ăsta este adevărul şi nu-l pot ocoli, pentru că el explică multe.

Ştiu că n-ai vrea să citeşti, de fapt, tot ce-ţi scriu aici.

Şi, la urma urmei, de ce-ţi scriu eu în amănunt despre trăirile mele? Aş putea să ţin un jurnal şi să torn acolo toate năzbâtiile care-mi trec prin cap sau care mă chinuie. Toate căcaturile astea. Dar de ce să-i chinuiesc şi pe alţii cu ele? Chiar te rog să nu citeşti. Chiar mi-aş dori să nu-mi vină să mai scriu nimic, să nu mai am nimic de spus nici măcar mie însumi, pentru că mi se pare că greşesc atât de mult cu gândul şi cu vorba, doar din motivul că nu greşesc mai deloc cu fapta…

Ei bine, aici sunt slab, chiar în punctul acesta ar fi de lucrat. Poate chiar de mâine mă voi apuca de nişte fapte mari… Poate… Deloc nu mi-ar strica acum un *prânz* îmbelşugat…

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 02.12.2009, 05:34 p.m.

Măi, Emule,

nu mai fi plictisit, nu mai sta aşea trist, că viaţa-i veselă. Hai să-ţi bag una să te spargi de râs. Am fost ieri la Madrid cu ai mei, iar taică-meu, cum e el mai sensibilos, îl ştii doar, a ţinut morţiş să mă care după el la o conferinţă, la ICR. Venise unul, dacă am reţinut bine, Decuble, de la universitate, din Bucureşti – stai să vezi că e cu tâlc faza…

Şi ţine ăsta o conferinţă despre numele proprii. Că totuna era de ziua naţională, că fusese ziua sfântului Andrei, protectorul României, pe 30 noiembrie, bla, bla, bla, şi că, na, să vedem ce simbolistică are

numele sfântului ăsta şi chiar şi numele ţării noastre. Că cică România şi romanul, ca gen literar, au etimologie comună şi că, în general, nici o asemănare între cuvinte nu este întâmplătoare, ca să vezi… Păi dacă ţara noastră e-un roman, atunci e unul scris cu picioarele, mi-am zis eu…

Şi o ia *omul* nostru de la origini, măi. Că cică facultatea adamică de a numi lucrurile – era să pic pe jos de râs, când am auzit-o pe asta cu facultatea adamică, dar m-am abţinut, că babacul meu asculta foarte pătruns –, deci facultatea asta ar putea fi interpretată şi în sensul biblic, ca un dar lăsat de la Dumnezeu, dar mai poate fi interpretată şi existenţial, adică ieşind din mit, sau cam aşa ceva, şi a mai zis de unul Haidegher, un elveţian pare-mi-se, care cu asta se ocupă, cu ieşirea din mit şi cu căderea în lume, şi de unul Pultman, un neamţ care face demitologizarea Bibliei, ce-o mai fi şi asta… Ce să-ţi zic, *omul* nostru era căzut rău de tot în lume, numai nu i se vedeau feşele şi bandajul, şi cheagurile de sânge pe sub ele, pe unde s-o mai fi rănit el în căderea asta…

Sunt rău. De fapt, tipul a fost cât de cât simpatic… Măcar nu purta cravată ca toţi sclifosiţii ăia de la ambasadă şi care mai erau prin sală, că erau unii din „exilul vechi”, ştii, adică ăia care zice că „noi suntem adevăratul exil, voi sunteţi emigraţia recentă, diaspora economică”, rahat, şi-ţi vin la sindrofii din astea cu cravate tricolore, de le curg balele pe ele cât aşteaptă să se termine manifestarea, să intre cu limba în sarmale… Şi printre sarmale îţi povestesc de Horea Sima, dacă ştii tu cine-a fost Horea Sima şi ce mare patriot era etc. etc. Şi de Moţa şi de Marin, în fine, nişte nume acolo, mie, într-adevăr, nu-mi spun nimic.

Dar să nu mă depărtez de la subiect. Mai zice domnu’ ăsta profesor că numele ar fi un mod de a nu ne jigni prin fiecare adresare, că, din acest motiv, în loc să-i zici „bă, gură strâmbă”, „bă, ţâţoaso”, „bă, făţău expandat”, „bă, nănău cât gardul”, „bă, frunte teşită”, „bă, aluniţă păroasă pe obraz de câine” sau

„bă, neg înflorit” – adicătelea legându-te de ceea ce e evident la femeie sau la om, în general, iar la om evident e întotdeauna defectul, imperfecţiunea, le zici „Sergiu” sau „Andra” sau cum o mai fi… Pricepi tu? Că eu am priceput. Nu din prima, dar am priceput.

De fapt, cică nu-i nici măcar vorba de ipocrizie aici, ci de convenţii pe care le interpretăm cu toţii… stai, stai că fragmentul ăsta nu-l mai reţin exact, dar l-am înregistrat pe mobil, stai să văd cum zicea… aşa, zicea: utilitarist, le interpretăm în sens utilitarist, că cică utilitarismul ar fi un soi de natură secundă a *omului* şi chintesenţa culturii – eu ştiam doar de chintă roială, de chintesenţă nu mai auzisem, trebuie să fie o esenţă a chintelor, cele mai tari cărţi care-ţi pot intra:), că toţi îl dezvoltăm încă din copilărie, utilitarismul ăsta, şi decât să ne scoatem ochii fiecare la fiecare, mai bine convieţuim şi noi cum putem, respectând astfel de convenţii.

Rezumând: ce-am înţeles eu de la *omul* nostru e cam aşa: în loc să-i zici unei gagici „fă, gagico” îi zici „Carmencita” – asta am băgat-o eu de la mine, por un poco de color español, smart padre a băgat alt nume –, iar pe calea asta comunicarea între oameni intră pe un făgaş nu neapărat natural, dar convenabil, cu alte cuvinte: abia aşa începem să ne suportăm unii pe alţii şi că starea de „belum om, Nium, contra om, Nes” descrisă de Hops – tre’ să fie, tot aşa, vreun filozof latin – nu poate fi gândită altfel decât ca datând de dinainte de limbaj.

Stai, stai, nu te scărpina prea tare în cap, că mai am. Noroc cu mobilul, că am putut reţine aproape tot.

Mai zice dom’ profesor că lucrurile, de fapt, sunt mai trăsnite decât atât, că între natură şi cultură ar fi o competiţie perpetuă şi că chiar şi prin numele proprii natura ne trădează. Că poţi să spui „Andreea” în sute de feluri, cu nu ştiu câte intonaţii, în funcţie de ce anume vrei să exprimi prin asta. Şi uneori nici măcar nu vrei să exprimi ceea ce exprimi, ci semantismul (hm…) numelui propriu este cel mai adesea dictat de trăiri involuntare, după cum ar fi arătat şi nuşce alt gânditor celebru, unul Friţ

Mautnăr, că cică apelativul „Selena” de la momentul M1, când gagica tocmai ţi-a vărsat o ceaşcă de cafea fierbinte în poală, pentru că aşa e ea, căscată ca orice πzdă – îmi scuzi excesele trigonometrice, ştii că eu sunt pe profilul real, nu pot să mă esprim altfel –, nu înseamnă acelaşi lucru cu „Selena” la momentul M2, când, după o plimbare în parc pe înserat, v-aţi întors acasă, aţi băut şi voi o şampanie, pentru că tocmai aniversaţi doi ani de când v-o trageţi, iar apoi, deja luaţi amândoi de cap, vă alintaţi zonele moi unele de altele până devin zone tari, luaţi ca azimut orizontala şi v-o trageţi iarăşi ceremonios, c-aşa vreţi voi, să vă simţiţi bine… Scuze că am băgat numele de Selena, a fost doar aşa, ilustrativ, nu m-am putut abţine… Bine, smart padre a zis cu totul altceva, astea le-am băgat eu de la mine, ca să-ţi arăt că i-am pătruns raţionamentul…

Şi tot aşa, frate, ca să tragem o concluzie, dacă altceva n-avem de tras, schimbând stări emoţionale după stări emoţionale, convieţuind în cele mai diverse situaţii de viaţă, o suporţi, te suportă. După care *omul* nostru a citat ceva dintr-un filosof mai iberic, mai spaniol de-al nostru, unul Pablo Derida sau cam aşa ceva – tu trebuie să ştii, că tu le ai pe partea astea, nu degeaba îţi zicea Nicu Iordache „bă, filozofule, dă şi tu o pasă ca lumea” când jucam fotbal în curtea şcolii, iar tu nu erai în stare s-o dai nici pe aia, că prea erai artist:) Da’ uite că nu mai ţin minte cu ce era citatul din Derida, a, da, era cu „creditul existenţial” pe care ţi-l iei de la propriul tău nume, dar nu insist, că nu prea am priceput chestia asta…

Mai bine revin la schema din platoul de filmare, unde îmi jucam şi eu rolişorul meu. Deci babacul meu, că-l ştii cum îi arde limba şi nu se poate abţine şi ce orgoliu de intelectual are, l-a întrerupt pe dom’ profesor şi l-a întrebat: dar cu numele de familie cum e dom’le, că astea parcă n-ar fi chiar aşa ca numele de botez şi *omul* zâmbeşte îngăduitor şi zice că oricum ajungea şi la subiectul ăsta, că cică unele dintre ele sunt încă de la origine porecle, deci natura

umană n-ar fi reuşit să se abţină şi apoi a dat şi nişte exemple, Însurăţelu, Răspopitu, gen.

Şi apoi a zis că să luăm exemplul chiar la numele lui, Decuble, că cică ce nume mai e şi ăsta, cu asta iar m-a spart, că cică el pare asemantic pentru orice român, dar ar avea… semantică suprasegmentală – ce, mă? suprasegmentală? ha, ha, ha, iar mi-a venit să râd, auzi tu, suprasegmentală, să te pişi pe ei de intelectuali şi savanţi, ăştia şi dac-ar vrea să fută ceva ar fi în stare să-i spună gagicii decât baliverne de genul… nu ştiu… domnişoară, simt că între personalităţile noastre s-a generat un câmp de forţă spontan, iar conectorul fluidelor noastre existenţiale vibrează universal, nu ştiu, zic şi eu, bag de la mine, ei sigur le-ar zice mai haios…

În fine, pe undeva am înţeles totuşi ce vrea să spună aia suprasegmental, adică nu e în nume, frate, ci e deasupra lui, adică abia comparând cu numele de familie ale altora, cum ar veni cu toţi „Escu" de la Românica, Iliescu, Popescu, gen, îţi dai seama că numele nu e comun, deci el începe abia pe acel plan să spună câte ceva, de exemplu: familie de provenienţă străină, incertă etc. – poate chiar evreu, măi, mai ştii?

Apoi a mai zis, stai aşa, cum a zis, stai să derulez puţin, a zis că e „intransparent semantic", iar babacul meu iar l-a întrerupt, a zis că adicătelea „opac din punctul de vedere al conţinutului", iar profesorul şi-a dres puţin glasul – părea deja cam nerăbdător cu babacul meu, da' cred că şi io aş fi fost deranjat de întreruperi, dacă aş fi fost în locul lui –, a zis că se poate spune şi aşa, dar că el preferă intransparent, pentru că exprimă mai bine negarea funcţiei fundamentale a comunicării verbale, în fine, nu ştiu dacă aici am mai reţinut chiar bine, că închisesem deja funcţia „voice" de pe telefon şi intrasem în Warcraft, că începusem să mă cam plictisesc.

Cam astea s-au discutat. După care s-a trecut la un pahar de şampanie, la sărmăluţe etc. Partea asta mi-a plăcut şi mie, deşi, acum sincer, preferam să sărim partea cu conferinţa şi discuţiile, mai ales că

bunghisem o blondă ţâţoasă în rochie verde, foarte fardată, dar în mod evident de vârsta noastră, pentru că numai gagicile de vârsta noastră fac prostia să-şi dea cu ruj negru… Nu insist, ştii şi tu cam ce reacţie poţi avea când vezi o gură din aia. Să fie la ele.

Ei bine, abia la sfârşit am reperat-o din nou, când s-a ajuns la capitolul şampanie. Aşa că mi-am făcut puţin curaj, i-am dat ocol de vreo trei ori, că se tot întreţinea cu un labagiu din ambasadă, unul foarte tânăr, probabil vreo pilă de-a cuiva, cum e plin de pile pe la noi prin ambasade şi prin toate posturile de la stat, de prin ministere sau agenţii guvernamentale, iar când am zărit-o singură, o clipă, am şi intrat în vorbă cu ea. N-o să-ţi vină să crezi. Era fiica ambasadorului… Mierda, mierda, mierda! Puta madre!

Şi de unde mi-am zis eu iniţial că n-am nici o şansă la ţâţoasa secolului, că prea e ea plină de fiţe ca să se uite la un amărăştean ca mine, a rămas că s-o sun, dacă mai stau sau dacă revin cândva prin Madrid, că poate ajunge şi ea prin Alicante, chestii, că chiar urmează să-l însoţească într-o vizită pe prinţul Duda, care merge la o întâlnire cu diaspora… Chiar sunt curios ce-o ieşi. Acuma nu că sper eu la marea cuplare cu clasa exploatatorilor, dar poate, cine ştie, dacă mă ţin de capul ei binişor, atunci scap şi eu măcar câteva săptămâni de bătăturile din palma dreaptă…

Da’ de ce ţi-am zis eu ţie toate chestiile cu profesorul ăla? Pentru că mi-am dat seama că *omul* avea dreptate în felul lui. M-am gândit că poate şi eu te-am nedreptăţit zicându-ţi întruna Emu, Emu, iar tu mă nedreptăţeşti, dacă mă ţii tot într-un Jorge. Adicătelea, de ce ne stâlcim noi numele, frate? O fi dovadă de ironie, sau poate de afecţiune? Sau poate şi ironia însăşi e deja o formă de afecţiune? Ia să-mi zici tu mie!

Pentru conformitate,
George

P.S.: Auzi bă, Emule, interesează-te, te rog, dacă la facultatea adamică din capitala ţărişoarei noastre se dă examen de admitere. Por favor. Vreau şi eu să studiez ceva serios. Hai, mult mult pa!

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 05.12.2009, 01:14 a.m.

Jorge, zău aşa…

Nu dau doi bani pe ce spune profu' ăsta al tău… Când mă gândesc că, la anul, pe vremea asta, s-ar putea să fiu şi eu student, şi încă nici nu ştiu exact la ce facultate de-a lor vreau să mă duc, mă cam ia cu friguri.

Or fi având ei examen de admitere, dar am auzit că se intră oricum ca-n brânză, că acum toţi suntem „clienţi", le aducem bani, alt tip de relaţionare profesor-student mi-e greu să cred că există. Se uită la tine ca la un ecran de păcănele şi speră să le intre lămâie, lămâie, lămâie, lămâie, lămâie sau 77777, sau, de ce nu, te văd ca pe simboluri financiare, în cifre precedând simbolurilor $, € sau £, oricum e clar că pe tine scrie cu litere de-o şchioapă *coco*, mălai, lova, biştari, sau eventual te văd cum îi văd pe cei din jur personajele din desenele animate care sunt halucinate de foame: ca pe un pui dolofan la frigare…

Şi-apoi… ăştia îţi dau diplome, îţi bagă tot soiul de căcaturi teoretice în cap, dar despre viaţă nu-ţi spune nici unul nimic. Spre exemplu: cum dracu' să faci să nu te laşi îngenuncheat de iubire. Asta aş vrea să aflu de la un bărbat adevărat, trecut prin viaţă, taică-meu n-a trăit suficient să-mi spună, să mă înveţe, pe alţii cum dracu' să-i întrebi, că nici noi nu ne deschidem sufletul chiar aşa uşor – dacă ţi-am povestit câte ceva despre Selena, tu m-ai ironizat automat, mersi –, aşa că sunt mai mult ca sigur că n-o voi afla niciodată decât pe propria-mi piele.

Eu am cu totul alte probleme la ora asta şi mi-e teamă că nu au nici o legătură cu înţelesul numelor proprii. Vezi, dacă îmi arătai şi tu mie măcar o fărâmă de empatie, atunci poate ţi-aş fi spus George la loc, aşa cum ne ştiam unul pe celălalt, cât încă îmi erai foarte aproape. Dar aşa… Iar eu nu mai ştiu ce să fac. Să-mi pun la sentimente *dop* e ca şi cum aş rămâne sub presiune, pentru că fierb în mine însumi, asta fac.

Hai că am glumit. George, dragul meu George, sunt în mare belea. Nu ştiu ce naiba să mă mai fac. Nu-mi lua în nume de rău ieşirile, sunt nervos ca un armăsar, nu degeaba îmi spunea maică-ta „armăsarule", că mă vedea cum îmi freamătă nările încă de când eram mic. Ştia ea ce ştia, mă şi vedea probabil crescut. În schimb, nu mă vedea deja căzut în plasa unei Selene, care mă înnebuneşte de cap cu figurile ei, iar eu nu pot să scap, nu mai pot să scap de ea şi de umbra ei care mă urmăreşte mereu, oriunde, pentru că simt că pur şi simplu nu pot fără ea….

Hai că mai vorbim, te salut,
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: White Christmas
Date: 30.12.2009, 05:36 p.m.

Bă, Jorge, acum ştiu de ce şi-a tras-o Kurt Cobain în creier. Am simţit pe propria-mi piele. Nu e chestia cu depresia pe care o tot bagă ăştia, că cică după vreun trip, când nu mai ai *stuff* la tine, să alimentezi din nou, cazi într-o tristeţe fără fund. Nici vorbă.

Realitatea e că, dacă iei o *substanţă* la tine, atunci simţi în câteva secunde că ai trăit mai mult decât un ascet într-o viaţă de recluziune şi de exerciţii spirituale, în care ţi-ai tras-o doar cu Dumnezeu şi cu sfinţii.

Căcat. Evident că nu e aşa, dar ţi se pare că le-ai văzut pe toate, frate, şi că nimeni nu-ţi mai poate spune nimic nou. Ţi se pare că eşti lider mondial, că ai toate armatele lumii la picioare, milioane de soldăţei, toţi dintr-un soi de plumb însufleţit, dar totuşi plumb, pe care-l poţi retopi la orice oră, şi toate tehnicile militare din lume, tancuri, avioane, rachete, submarine, crucişătoare, tunuri, bombe atomice, neutronice, cu *hidrogen*, că ai butonul roşu la degetul mic cu care tocmai te-ai scobit plictisit în nas, că ai putere de viaţă şi de moarte asupra tuturor, dar mai ales asupra ta, că ai făcut şi ai desfăcut, că pricepi toate rotiţele mecanismului şi nimic nu te mai poate impresiona, că ai pătruns cu mintea ta toate misterele universului.

Deci hai să-ţi relatez. Am avut un Crăciun alb, cum nu cred că ai avut tu, însă nu de la *fulgii* de nea, care în Spania, la matale, oricum nu cad ioc, ci de la ceaţa deasă care cuprinsese majoritatea zonelor ţării. Cât despre Bucureşti, ce să-ţi mai spun, era o ceaţă lăptoasă de parcă mama natură tocmai zămislise un nou prunc şi i se scurgea sânul de nerăbdare să-l alăpteze. Ceaţă seara, ceaţă noaptea, ceaţă dimineaţa şi ceaţă la *prânz*. Tot timpul ceaţă.

De la mine din apartament, dacă deschideam fereastra, nu se vedea nici până în Şoseaua Ianculului, şi ştii şi tu că stau la etajul zece. Ieri seara se lăsase o linişte în jur, de ziceai că eşti într-un sătuc, un sătuc cu o singură uliţă, dar un sătuc cu blocuri de zece etaje… Temperaturile nu au reuşit să scadă sub zero, iar noaptea, culmea, era chiar mai cald. Cel puţin aicea, la noi, în sud, nu ştiu dacă prin restul ţării o fi fost mai altfel. Noroc că e *zăpadă* pe Marte, frate, să vezi acolo Crăciun alb…

Neavând eu ce să fac în promiţătoarea noapte de Crăciun, că nu voiam să ies pe nicăieri – soră-mea o ştersese oricum cu belelele ei de colege pe undeva, sau cu gagicul ei, să şi-o tragă, că oricum nu-mi spune nimic din ce face –, am stat pe net ca boul, câteva ore. Aşa că la un moment dat mi-am spus: stai să vezi tu ce Crăciun alb, ce *zăpadă* adevărată îmi

trag eu mie… Doar că iniţial nu prea ştiam cum. Surful pe internet, căutând tot soiul de prostii, nu dăduse roade. Intrasem, într-un moment de dezorientare, până şi pe jocul online „Decorează pomul de Crăciun alb” – dar ce să pui acolo? Ăştia îţi oferă, ca la manual, globuri, bomboane, îngeraşi, căcaturi, iar personajul care le atârnă în pom este chiar o blondină tip Barbie, trasă ca prin inel, cu nişte blugi strânşi pe cur, o mişti cu mausul şi o pui să-ţi orneze bradul după pofta inimii.

A naibii creatura, măcar dacă ar fi avut şi ea o fustiţă, un costum de Crăciuniţă, ceva, să-i vezi şi tu chiloţii când se ridică pe pingele ca să pună steaua în vârful bradului. Aş… ţi-ai găsit, dacă, apetisantă fiind, nici măcar tentă porno nu are, ţi-e clar că e un joc pentru copii cuminţi, din ăia decerebraţi. Aşa că am abandonat internetul şi mi-am zis că e momentul să mă plictisesc productiv.

M-am dus la cutia cu minuni, am scos de-acolo una, hai două porţii, că e Crăciunul, frate, ce curul meu, mi-am turnat şi un pahar de vodcă on the *rocks* şi mi-am făcut de cap. Am pus o muzică bună pe mp3 player şi am savurat binefacerile licorii.

Dar, pe măsură ce savuram, deveneam tot mai nerăbdător, în loc să mă calmez, prindeam energii, prindeam aripi. Aşa că am început să dau ocol sufrageriei, am ezitat să deschid televizorul, că ştiam că o să mă enervez tare de tot şi poate până la urmă îi sparg mufa, m-am uitat prin bibliotecă, de la un capăt la celălalt – noroc cu babacul meu, Dumnezeu să-l ierte, că mai avem şi noi nişte cărţi mai acătării prin rafturile alea, cât era el de proletar, tot visa să se ridice prin cultură –, contemplam cotoarele, citeam cu gâtul întors titluri, titluri, titluri, care mai de care mai celebre, dar nici unul nu m-a ademenit cu adevărat. Oricum le citisem pe toate. Şi cum am parcurs eu rafturile de la dreapta la stânga, am ajuns la un moment dat să stau într-un echilibru precar în faţa lampadarului cu abajur de la IKEA, că era unica sursă de lumină – caldă, discretă – din sufragerie, la acea oră, şi mi se părea cel mai fascinant lucru care

poate exista în locuinţa mea. Sursa! Ce cuvânt magic!

Şi cum mă bălăngăneam eu aşa în neştire, deodată mi s-a aplecat un pinguin gigant peste umărul stâng, de m-a şi speriat rău de tot, se uita la mine dintr-o parte, cum s-ar uita orice pasăre, adică eu inclusiv, fratele pinguin vorbindu-i fratelui Emu, dar, deşi pinguinul mi se aplecase peste umăr, parcă îl vedeam cu totul, ca şi cum aş fi vorbit cu domnul Guşe, faţă în faţă, pe casa scării, şi chiar mi-am dat seama că semăna puţin cu vecinul, cu veşnicul său costum negru şi cu cămăşile sale albe, mereu scrobite, că ăsta stă şi în casă tot la costum, deh, reflex de comunist, de-ţi vine să-i plângi de milă. (Nu cumva dădusem muzica prea tare şi domnul Guşe îmi bătea iar cu pumnul în perete sau cu lingura în calorifer?)

Şi, nici una nici două, pinguinul a început să mişte pliscul ca şi cum ar fi spus ceva şi chiar mi-a spus, însă nu cu vorbe, ci în alfabet morse (deci domnul Guşe bătea, într-adevăr, în calorifer!), mi-a spus, dacă reţin bine, ceva legat de compoziţia chimică a zăpezii de la Polul Sud, că cică nu e doar apă şi nu e peste tot la fel, sunt şi o groază de impurităţi care abia ele ar fi responsabile de formele diferite ale cristalelor. Dacă n-aş fi fost atât de lucid în acea clipă, sigur aş fi ţinut minte ce mi-a spus pinguinul.

Aşa că mi-am luat ochii din lampadar, ca să mă dezmeticesc puţin, şi m-am uitat spre fereastră, unde am zărit ficusul, trist, abandonat, îmi venea să-l îmbrăţişez de milă, pentru că naşparlia de soră-mea, în pornirile ei de familistă de cartier, de fata' cuminte a lu' mama, îl decorase ca pe un brad de Crăciun, cu beteală aurie şi cu câteva globuri, câte încăpeau, că, deh, nu e totuşi un brad, că de brad nu am avut nici bani, nici chef.

Ba chiar să ştii că am îmbrăţişat ficusul şi i-am declarat simpatie veşnică, doar că atunci când mi-au picat ochii în ghiveciul plantei şi am văzut pământul reavăn, că fusese proaspăt udat şi scormonit de sorela, că pusese şi nişte smocuri de vată pe pământ ca să pară că e *zăpadă*, să-i meargă bine pomului de

Crăciun improvizat, ei bine, atunci mi-a venit să vărs, nu ştiu la ce mă gândeam exact când am zărit acele ghemotoace de vată pe jos, dar parcă m-am văzut proiectat într-un salon de spital, aşa că m-am tras repede înapoi, mi-am înghiţit senzaţia de vomă şi, pentru că mi se părea că ficusul îşi desfăcea braţele verzi şi şi le întindea înspre mine cu gesturi lascive, ca să mă cuprindă, şi mă striga pe nume cu voce efeminată de *băieţel* („Emiiil, Emiiil…"), m-am repliat în celălalt colţ al sufrageriei, unde am respirat adânc de câteva ori. Apoi, ca să stârnesc gelozia ficusului, am îmbrăţişat lampadarul, pentru că mi se părea realmente că trebuie să îi arăt ficusului că n-am înclinaţii din alea, ci dacă strâng în braţe ceva, atunci măcar să fie o făptură de lumină, în nici un caz o plantă mascul.

Chiar şi lampadarul a fost atât de bucuros să vadă că cineva îi acordă, în sfârşit, atenţia cuvenită, încât i s-a stins becul, moleşit de plăcere, apoi s-a reaprins, după care iar s-a stins şi tot aşa de mai multe ori, atât de excitat era lampadarul de atingerea mea, ba chiar părea că mă curentează fin ori de câte ori se aprinde, deşi era clar că nu avea cum să mă curenteze, doar nu i se scurgea curentul electric prin abajur.

Dar ceva tot m-a enervat la abajurul respectiv, că l-am scos la un moment dat şi atunci am văzut becul în toată splendoarea lui de bec cu filament – că aud că, mai nou, ăştia de la Comisia europeană vor să-l scoată cu totul de pe piaţă, că cică n-ar fi ecologic –, i-am privit fix inima aceea de sticlă şi sârmă incandescentă, sau de fapt privirea incandescentă, o, da, privirea, pentru că păreau a fi nişte ochi ca de insectă, cu antenele unite într-un filament incandescent, o insectă prinsă într-o cuşcă de sticlă, iar din trup nu i se vedea decât toracele, alungit ca un gât zvelt, şi o parte din abdomen, picioarele inferioare şi aripile fiind ferecate în metalul cu filet.

Atunci mi-am dat seama că trupul acela de sticlă transparentă era al unei călugăriţe, ştii tu, insecta aceea neverosimilă de-i zic ăştia *mantis religiosa* în latineşte, o călugăriţă care mă ţintuia cu privirea ei de

foc, de-mi dădea pete negre pe creier, şi am întrebat-o ce vrea să-mi spună, de ce mă priveşte aşa, are cumva să-mi trimită vreo profeţie de dincolo, de la Dumnezeu, de la sfinţi, de la Moş Crăciun, de la profu' de mate, de la dirigă, de la tatăl meu decedat, sau pur şi simplu e mută şi nu ştie să se uite la mine altfel decât ca proasta, în neştire?

Deja mă cam enerva că părea a fi atât de frumoasă, dar nu vorbea nimic, nu-mi dădea nici un indiciu despre nimic, aşa că m-am gândit că poate asta este poziţia pe care o ia atunci când îşi hipnotizează prada şi că mai am foarte puţin de trăit, că acuş mă înşfacă şi mă devorează, sfredelindu-mă cu laserele ei care topesc tot în cale, inundându-mă de plasmă, până voi fi devenit şi eu, în cele din urmă, o lumină continuă, aşa că m-am panicat şi am dat să desfiletez becul, cât încă era aprins şi îţi jur că nu m-am ars nici un pic, nici măcar nu am simţit fierbinţeala balonului de sticlă în care era captivă strania făptură şi, pe măsură ce desfiletam, am văzut că într-o parte a filetului stătea atârnândă o lacrimă ca de cleştar sau de chihlimbar, da, mai curând de chihlimbar, şi mi-a fost clar că era lacrima călugăriţei, care nu putea să-mi vorbească în alt mod despre maiestuos de dureroasa ei captivitate, decât prin acea lacrimă.

Am realizat că nu-mi voia răul acea călugăriţă şi că totul fusese o interpretare greşită din partea mea, de îmi şi făceam reproşuri cum de am putut fi atât de suspicios, aşa că am strâns becul în pumn atât de tare, încât l-am spart în mii de cioburi, ca să eliberez din cuşca ei prea strâmtă minunata călugăriţă de sticlă.

Iar când şi-a luat zborul din ceea ce fusese un bec, din cuşcă adică, a început să crească şi să crească şi să crească şi, culmea, în tot acest timp rămânea incandescentă, până s-a făcut mai mare ca mine, abia îşi mai ţinea capul sub tavan de mare ce era şi, doar din priviri, mi-a spus să mă sui pe ea pentru că trebuia să-mi dezvăluie sensul vieţii.

Cât m-am suit eu, cât m-a ridicat ea cu puternicele picioare din faţă, dintr-odată m-am pomenit pe gâtul

ei foarte alungit, dar zdravăn, apoi călugăriţa şi-a desfăcut aripile de sticlă şi ne-am luat zborul, iscând în jur un soi de *praf* muzical, miliarde de particule de sticlă fină care pluteau în aparentă nemişcare şi scoteau, toate, sunete distincte şi prelungi, ca nişte clopote tibetane, întrerupte de sunete foarte scurte, ca nişte sclipiri efemere, care veneau de la cele mai îndepărtate dintre acele particule.

Fascinaţia a fost şi mai mare când mi-am dat seama că particulele de praf de sticlă sunt, de fapt, corpuri cereşti, planete şi stele, şi că nu apuc să gândesc cât de tare mi-ar mai plăcea să văd cum e zăpada de pe Marte, că mă şi pomenesc pe Marte, la Polul Sud şi la Polul Nord al planetei deodată, unde călugăriţa de sticlă mă depune atât de lin, de parcă plutesc în acelaşi ritm cu *fulgii* de zăpadă carbonică ce tocmai cad din cerul marţian.

Îţi jur că nu văzusem nimic mai clar şi mai frumos în viaţa mea până în acel moment. În capul meu totul prindea sens, un sens nebănuit, ascuns mai înainte, dar acum accesibil mie şi doar mie, încât mi se părea că ştiu exact cum am creat universul şi cum am făcut să fie viaţă pe Pământ – am adus-o de pe Marte! –, ba chiar şi când am făcut toate astea, cât timp mi-a luat şi cât de obosit am fost după aceea.

Dintr-odată, mi-a venit o idee genială de proză, ştiam perfect cu ce personaje lucrez, ce replici le voi pune în gură, care este plotul şi, în general, fiecare amănunt, aşa că am luat abajurul din hârtie creponată şi l-am dezmembrat, fiind singura hârtie din jur pe care aş fi putut scrie la acea oră, am găsit un marker cu negru pe unul din rafturile bibliotecii şi am început să aştern literă cu literă geniala mea proză, iar acum, având-o în faţă, pot să-ţi şi citez din ea, dacă-mi dai voie să fiu atât de indiscret faţă de mine însumi.

Literele le-am cam înghesuit unele în altele, ca pe cuneiforme, că fie dădea markerul rateuri, fie nu era prea mult loc pe hârtia de abajur şi unele litere s-au mai pierdut printre faldurile hârtiei, ori poate pur şi

simplu pentru că mă grăbeam să scriu cât încă puteam scrie, ca să nu-mi pierd ideea:

„A fst odt k ncdt o vdv cr av o ft, L, n, n L, ci mai bine Rxn, Rxn, sr m, sr m Rxn, sr m cea bună şi frumoasă şi cuminte şi copilul-model Rxn, ş vdv era src d nu m şt cm s-ş înnd zdrnţl, iar Rxn, ft ei, s fcs hrnc d crşt flr p unde clc pcr ş d mgr lmn usct cnd pn mn p el. Dmnţl, cnd s dştpt dn smn, vdv sspn dn gr, cci npţl o vs ttdn p ft ei vsl ş frct încnjrt d bgţ ş gtt c o împrts, ş gr mhnr o cprnd cnd o vd src ş îmbrct în blgii ăia deşiraţi, dr pst pţn fţ mm iar s învsl, cc Rxn ra ş în src ei tt vsl ş frct. Ş cm mtr ş fc rndl, Rxn n încp d l prg aprtmntlui, c d l cl m dprtt clţ al sfrgriei, ş mn gnl spr uşa d intr, c s n rm nc un ngh nsctt ş ncrţt. Cnd s scl, vdv stt m bcrs afr dct în cs, la spital cu amanţii ei, ş Rxn rdc gnl dn prg, îl dc l lc l, ap ntr c s drtcsc prn aprtmnt, cntnd vsl, ş ngld lmns s fc tt sb mn ei, înct împrt d ai f fst, ţ ai f prst pltl c s st în aprtmntul vdv. Ir cnd Rxn se plmb prn aprtmnt, ficusul care nu făcea flori, dar avea conştiinţă de sine s cltn plcnd-se spr dns, dr îi zc întrstt ş nu fr un zâmbet complice: – Bn şt, frms şt, nt bn iei l şcl, hrnc şt, de ftt t fţ bn, dragă Roxana, nu ştim exact cu cine, dar asta este strict treaba ta; dlc şt, la fr, ş ttş, mlt mai ai s mbl ş s alrg, cci tot românul, mai nou, e jdv rătăcitor şi trebuie să trăiască în exil ca să mănânce o coajă de pâine. Ş z, ş mn, mlt zl d rndul tt ş, pn c Rxn n-a fst cprns d un nsps dr d dc, ci şi-a zis că mai bine o trimite pe mă-sa. – Ai s plc, mm, în lm, c n t mai rbd pmntul ş t dc drul, zise Rxn. Şt acm fm în toată firea, şt o milfă cum s-ar spune, ş ţ s cvn s-ţ ct rst în lm. Vdv sspn, cc att cpl av ş ea ş mlt îi ra drg ft, dr mm ra, c rşcr mm, nrc cpl s îl vs, iar nrc în lm lrg s gssţt. – Bine, îi zs milfa, bine cpl m, plc de dragul tău în lm, în Spn, ca să-ţi meargă ţie bine, aici, la Bcrşt.” Tare proza, nu-i aşa?

Între timp, mie îmi ardea faţa ca dracu şi mi se părea că e din cauza avansurilor nefireşti pe care mi le făcuse ficusul, către care îmi alunecaseră ochii din nou, în momentul în care scosesem capul din abajur, ca să umezesc markerul cu limba, pe când ficusul

ieşise din ghiveciul său şi se ghemuise cu braţele verzi sub şezut, în colţul său de cameră, şi, cu capul plecat, nu-şi mai ridica privirea din podea, de trist ce era. În jur stăteau aruncate globurile şi beteala aurită, căci părea că ficusul se lepădase între timp de toate zorzoanele inutile, iar acum îşi redescoperea sexualitatea pură şi verde. Mi s-a făcut milă, îţi spun sincer, l-am întrebat dacă vrea să-l îmbrăţişez, prevenindu-l totuşi că poate să şi vrea, tot nu-l îmbrăţişez, că între un om şi o plantă mascul nu e loc de îndrăgosteală.

Asta a părut că-l supără şi mai tare, aşa că l-am întrebat, oarecum jenat, că totuşi nu voiam să-i fac vreun rău, dacă nu cumva îi este sete, să-i torn nişte apă la rădăcină, şi, într-adevăr, mi-era foarte sete, doar că, ajuns pe bâjbâite până în bucătărie, mi-am dat seama că iar nu curge apa – ca de obicei, la noi – şi am căutat să dau peste vreo rezervă de apă minerală sau de lapte prin frigider. Aiurea, nu era nimic la îndemână.

M-am întors în sufragerie, am stat aşa vreo două minute sau poate o jumătate de oră, în mijlocul camerei, gesticulând, de parcă voiam să aşez lucrurile la locul lor doar mutându-le cu degetul prin aer, pe un megaecran în hologramă, mă simţeam mai ceva ca Tom Cruise în „*Minority report”*, apoi ceva mi-a spus să mă întorc în bucătărie, pentru că îmi adusesem aminte că luasem nişte *zăpadă* dinăuntru şi nişte *rocks* pentru vodcă, hm, o să râzi, dar aveam gheaţa aia pusă încă de astă vară în congelator, nişte pungi cu bule în toate formele – cubuleţe, pernuţe, inimioare –, aşa că le-am scos din pungă şi le-am pus pe toate într-o sondă de bere şi aşa, cu speranţa că se vor topi rapid şi în curând îmi voi ostoi setea, m-am dus iarăşi în sufragerie.

De băut din apa aceea aveam însă să beau abia mult mai târziu, când m-am sculat din somn şi am căutat disperat după apă. De fapt, nici măcar nu fusese somn propriu-zis, ci nici somn, nici trezie, am stat ghemuit precum ficusul, însă în fotoliu, cu capul în piept, ore întregi, fără să mă pot mişca, nu-mi

venea să fac nimic, tot ce puteam să văd şi tot ce mă preocupa în acest interval fiind întrebarea de ce mâna mea dreaptă rămăsese, încă ţinând markerul, pe abajurul transformat în pergament, care zăcea acum pe masă.

Îmi vedeam mâna dreaptă plină de arsuri şi de tăieturi fine, mă durea ca dracu, deşi nu mai era legată de trup, o vedeam cum stă inertă pe masă, voiam s-o iau înapoi, dar nu puteam face nimic în acest sens şi era atât de chinuitor să nu o pot controla, încât mi-am zis că mai bine mă dezic de ea, aşa că singura mişcare pe care am mai putut-o executa din starea în care mă aflam a fost să-i trimit un rânjet diabolic mâinii mele drepte, să o salut cu stânga şi să-i spun, în gând, desigur, că aşa-i trebuie, sâc!, dacă a făcut toate prostiile pe care le-a făcut în seara aceea de Crăciun.

Nu-ţi spun cât de greu mi-a fost să-ţi scriu – chit că nu de mână, dar cu aceeaşi mână – toate astea, acum, la câteva zile distanţă, dar am simţit că merită să-ţi scriu, ca să vezi şi tu ce efecte minunate are chestia aia în care tu ai meritul principal.

Trăiască filiera marocană! Acum pot spune cu împăcare: cu ajutorul musulmanilor, a fost un Crăciun pe cinste!

Emu

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 02.01.2010, 10:25 a.m.

La mulţi ani şi ţie, Emule! Nu ştiu la ce te refereai exact în ultimul tău mesaj, dar mă bucur că ţi-a mers bine de Crăciun. Anul care vine, 2010, să-ţi fie un an *marfă*, plin de belşug şi de bucurii, să ţi se-nşire gagicile ca *biluţele* de giuvaer pe un colier şi, mai ales, succes la bac şi la admitere!

Te salută cu mult drag al tău George
Hadarag

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 17.01.2010, 01:22 a.m.

Bună, George!

Măi, azi după-amiază, cum mă întorceam cu tramvaiul dinspre mall Vitan, unde fusesem cu Selena la o prăjitură şi un suc, chestii soft, ca de-un album de familie, au urcat la un moment dat nişte aurolaci lângă mine. Bă, Jorge, îţi garantez că n-aş fi avut nimic împotriva lor, ştiu că-s nişte trişti şi abia îşi duc traiul şi-i înţeleg că vor să-şi înece şi ei amarul în vaporii acelei substanţe…

Dar faptul că put în aşa hal încât îţi mută nasul din loc… nu ştiu ce să zic… pur şi simplu nu poţi, trebuie să faci nazuri. Hm, nasul şi nazul, cum ar veni, uite că mi-a ieşit jocul de cuvinte… Aşa că am refuzat să-i fac loc unuia lângă mine, pe bancă, şi i-am spus că dacă se pune lângă mine îi dau foc la pungă. Şi am scos, ameninţător, bricheta din buzunarul de la geacă, ţinând degetul mare pregătit pe trăgaci.

Ce crezi că a făcut aurolacul? A plecat, bă… Dar ştii cum? A zbughit-o mai rău ca *omul*-ghiulea… Hai că te las să-ţi guşti împutita aia de şuncă spaniolească. Să ştii, chit că nu m-ai mai întrebat în ultima vreme, că în materie de Selena fac progrese. Te mai ţin eu la curent.

Pupici,
Io

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None

Date: 26.01.2010, 08:56 p.m.

Jorge,

Azi am reglat chestia cu domnul V.T., psihologul de care-ţi spuneam mai demult. Ţii minte beleaua cu bancnota, nu?

Îmi stătea pur şi simplu în gât chestia. Aşa că am sacrificat pensia, am luat un pachet de Rothmans şi m-am dus frumuşel pe strada Toamnei, la „locul faptei". Am sunat la uşă, am aşteptat să-mi răspundă cineva, dar vreme de vreo 5 minute nu s-a mişcat nimic, de mă şi întrebam dacă nu cumva am picat prost. Şi când ziceam eu că mai bine o tai, că deja mă simţeam cam aiurea, mi-a deschis menajera sau asistenta, habar n-am, şi m-a întrebat ce şi cum. Apoi m-a poftit înăuntru, în salon.

Era chiar ciudăţel locul – am pătruns într-o casă veche, cu covoare vechi, unele chiar roase pe la margini sau tocite, dar se vede că au fost cândva de calitate, o casă plină de obiecte vechi, lustre masive atârnând din tavan, un samovar impunător pe o servantă din lemn sculptat, un gramofon de pe vremea stră-străbunicilor noştri, draperii groase şi grele, de culoare muştar, încadrând nişte perdele şi ele foarte vechi, decolorate, aproape mâncate de molii şi îmbibate de fum, apoi chestia aia pe pereţi de-i zice calcio vecchio, de ţi-e şi frică să te freci de zid să nu cumva să-ţi beleşti pielea, şi peste toate astea un aer greu greu de tot, şi ca semnificaţie şi ca miros, cred că nu se mai aerisise pe-acolo de vreun secol.

Domnul V.T. tocmai era în şedinţă cu o doamnă, aşa că a trebuit să aştept vreo douăzeci de minute până au terminat. Când a ieşit din cabinet şi m-a văzut nu a schiţat nici cel mai mic gest de uimire, m-a întrebat fie foarte distrat, fie al dracului de caustic, căci din ton nu-ţi dădeai seama: „Ah, dumneata erai… Aşa de repede?". În fine, am înghiţit-o, ce era să fac…

Doamna respectivă, care era foarte în vârstă, bătea spre 80 de ani, dar cocheţică rău, îmbrăcată ca la o

mare ocazie, s-a uitat la mine cu un zâmbet foarte dubios, m-a apucat de bărbie, cât ajungea ea la bărbia mea, că era cam mărunţică, şi a zis: „Ce băiat frumuşel!”, după care s-a uitat la domnul V.T. cumva, nu ştiu, dubios, din nou la mine, din nou la el, ne-a salutat şi a şters-o.

Îmi venea să intru în pământ de ruşine. Ca să-mi scurteze suferinţa, domnul V.T. m-a poftit în cabinet. „Poftim, ia loc, să stăm de vorbă.” Şi-am stat de vorbă, am stat mai bine de o oră, eu tot întrebând ca un obsedat dacă nu cumva îi dau programul peste cap, ştiind prea bine că este un om ocupat. El m-a asigurat că nu, aşa că am profitat de curiozitatea lui şi m-am deschis şi eu, i-am spus în mare ce e cu mine, care-i situaţia familiei mele, ce s-a întâmplat cu bancnota – părea că mă crede sincer – şi, în general, aşa, chestii despre mine. Dar ce s-a spus exact îţi voi relata în alt mail, că nu vreau să te încarc prea mult dintr-o dată. Oricum, a rămas că să-l mai caut şi, sincer, chiar m-am simţit bine la el. E primul om matur care mă ia în serios.

În schimb, ce nu ţi-am spus în mailul trecut, este că, în sfârşit, am avut curajul să-i spun Selenei că o iubesc, timid, foarte timid, poate nici măcar folosind cuvintele astea, poate de fapt doar i-am dat de înţeles că am anumite sentimente pentru ea, dar cu ocazia asta am aflat şi eu ce o doare pe ea şi de ce are uneori un comportament atât de bizar. Ţi-am zis că am fost cu ea la mall, am văzut un film împreună, apoi am stat într-o cafenea la taclale vreo trei ceasuri, în faţa unei *ciocolate* calde şi a unei sticle de cola, până s-a uitat chelneriţa urât la noi şi am tăiat-o.

Mi-a dezvăluit că a avut un iubit până vara trecută, dar că s-a despărţit şi încă nu e pregătită să reînceapă o relaţie. Că să o iau încet, că dacă mă refuză o dată când o invit undeva, nu înseamnă că nu vrea să ne vedem, dar să am răbdare, multă răbdare cu ea. Ei, ce mai ai de zis? Vezi că tipa e OK, de fapt? Intuiţia mea a funcţionat bine, ea este o fiinţă extraordinară, numai eu m-am năpustit ca prostul şi am precipitat lucrurile.

Hai că mai vorbim, pa,
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 08.02.2010, 07:55 p.m.

Bună, Jorge,

Să ştii că rămân totuşi la acest apelativ, că, deh, nu degeaba te-ai făcut spanish guy:) Spune-mi că ţi-a reuşit transplantul mental şi nu te mai întorci vreodată în depravata asta de ţară, please, nu mă dezamăgi!

Deşi are şi ţărişoara noastră lucruri faine, câte mai sunt. Doar că unele din ele mai sunt doar în amintirea noastră, a mea. De exemplu, ştii ce dor îmi e de zilele când eram mai mici şi ne duceau ai tăi la bunică-ta, la Dunăre, şi ne bălăceam toată ziua, ne făceam că pescuim în heleşteu, că de prins nu prindeam mai nimic, alergam pe mal, printre sălcii, aruncam cu pietrele-n apă, să vedem care face mai multe valuri sau care nimereşte vreo broască…

Sau poate mi-e dor de vara aceea minunată, o, da, acel ultim august petrecut împreună, acel august minunat când am tăiat-o la Vamă împreună, de nu ne-a luat nimeni urma, iar taică-tu' întreba la poliţie dacă nu s-au găsit doi tineri morţi de beţi prin vreun şanţ… Adevărul e că am fost morţi de beţi, doar că am zăcut la uşa cortului amândoi, vomitând în schimburi.

Am stricat şi noi natura, ca orice tânăr care se respectă fără a respecta ce-i în jurul său. Acum, e clar că nici plajele amenajate nu-s chiar natură, să fim serioşi. Exagerez şi eu…

Cine mai are nevoie de natură în ziua de azi? Doar puriii care-s morţi după vreun pescuit sau sclifosiţii ăia, fandosiţii care se dau în vânt după *vânătoare*, alde oameni politici cu ştaif şi oamenii de afaceri care-i corup pe oamenii politici. Da' şi ăştia, frate…

se duc în natură doar ca s-o distrugă. Auzi tu: pescuit, *vânătoare*, adică să-şi ia felia din ce cred ei că li se cuvine moca, din mămăliga care i-a făcut. Nu mai bine renunţi cu totul la natură şi te retragi între betoane? Hai c-avem destule din astea la Bucureşti, nu trebuie să ne strofocăm să le găsim, practic am crescut în ele şi printre ele, sunt mediul nostru prielnic, ba chiar am devenit dependenţi de ele, sunt *drogul* nostru de zi cu zi.

În altă ordine de idei, spune-mi, te rog, dacă ai mai văzut-o pe curva de maică-mea. Bănuiesc eu de ce mă tot duce cu vorba şi nu mă lasă să vin la Alicante, s-o vizitez. Şi-o pune sigur cu careva. E adevărat? Să-mi spui, te rog, dacă ştii ceva, dacă afli ceva. Sau măcar dacă miroşi de departe câte ceva. Hai că ştiu că ai nasul fin în chestii din astea. Oricât ţi s-ar fi atenuat mirosul din cauza *prafului* de pe Costa del Sol.

Dar ştii ce? Oricât ar fi de frumos pe la voi prin Spania, eu nu mai vreau să vin la Alicante. Nu că n-aş vrea să te revăd pe tine, dar am citit şi eu, în presa online, că a fost acolo prinţul Duda, ca să-şi facă imagine pe la amăreştenii din exil. Poate l-ai văzut şi tu. Poate chiar ai dat mâna cu el şi nu mi-ai spus nimic, de ruşine. Că acum, dacă a ieşit din cursa electorală, prinţişorul cu pretenţii de preşedinte poate vrea să-şi facă imagine pentru viitoarele alegeri. Mai ştii?

Totuşi – de ce-mi *bat* eu capul cu chestii care, de fapt, nu mă interesează? Nu mai bine ne vedem de ale noastre?

Uite, ieri mi-am permis să mă râd puţin de cei de la cenaclul nostru literar. Îţi explic imediat cum. Înainte de toate trebuie însă să-ţi dezvălui mobilul pornirii mele. Adică de ce să mă râd eu de ei? Păi în primul rând nu de ei, de toţi, asta doar aşa, colateral, ci de prof, de domnul *C*. Nu de alta, dar mi-a tot promis că mă ajută cu publicatul unor chestii, mai ales cu romanul meu, însă nu numai că nu a făcut nimic în acest sens, ci a făcut tot posibilul să mă descurajeze să mai scriu. Însă eu nu mă înec aici.

Văd prea bine, măcar comparând ce scriu alţii de vârsta mea cu ce scriu eu, că nu sunt poate geniul geniilor, dar nu sunt nici ultimul idiot, că mulţi dintre protejaţii lui scriu cu picioarele, aşa că explicaţiile sale estetice nu mă conving. Are cu siguranţă alte motive să nu mă placă, motive de ordin pur subiectiv, aşa că trebuie să mă apăr cumva. Dacă o ţine tot aşa, atunci voi face tot posibilul să scot romanul, ca să-i fac în ciudă, în „autoeditură" cum s-ar zice, adică aşa cum zic americanii: self edited. Pun toţi banii din pensioara mea de urmaş la un loc, mai storc ceva şi de la maică-mea, găsesc eu o tiparniţă şi tot scot romanul. Cu distribuţia va fi mai greu, dar asta e altă poveste.

Acum să-ţi explic cum m-am distrat la ultima şedinţă de cenaclu. Le-am zis la toţi că am inventat un nou limbaj, că e codificat, deci coerent de la un capăt la celălalt, şi că miza mea este să arăt că virtuţile poetice stau în primul rând în aspectul muzical al versurilor şi că forma poetică este în sine purtătoare de sens.

Domnul *C* a zis că să auzim, părea vag interesat, eu am citit, iar după un scurt moment de tăcere el m-a spulberat, zicând că asta n-ar fi nimic nou, că nu fac decât să reiau o teză a formaliştilor ruşi, bla-bla. Eu m-am apărat şi am zis că dacă lucrurile erau atât de simple, de ce n-a ilustrat altcineva înaintea mea această teză a formaliştilor ruşi, iar el a zis că ba bine că nu, o făcuseră deja foarte mulţi înaintea mea, că o bună parte din Avangardă chiar cu asta s-a ocupat. Mama lor de formalişti şi de avangardişti şi de ce-or-mai-fişti, că din cauza lor nu mai poţi spune nimic nou!

Dar eu oricum m-am distrat până la capăt şi asta pentru că ştiam ceva în plus, ceva ce lor le era ascuns. Anume că nu scrisesem eu textul respectiv, ci eu doar îl rescrisesem. Luasem o strofă celebră dintr-un poet nu mai puţin celebru şi am construit pe ea propriile-mi obsesii. Sunt doar nişte obsesii fonetice, nişte fiţe la urma urmei, dar inofensive, o să vezi. Nimic altceva decât giumbuşlucuri cu pretenţii

estetice, deşi uneori mă întreb dacă nu cumva literele astea puse cap la cap, în combinaţia nemaivăzută pe care le-o dau eu, nu sună mai bine decât naşparlia asta de limbă română pe care o aud mereu de la rahaţii din jur, de la manelista de dirigă, de la maneliştii de profi, de la maneliştii de vecini, de la maneliştii de poliţişti, de la maneliştii de politicieni, de la maneliştii de la protv etc.

De fapt, ce am eu cu maneliştii? Lasă-i, frate, şi pe ei să trăiască din scursura sufletului nostru. Că nici ei nu le zic rău atunci când sunt supăraţi. Atâta doar că sunt mai mereu supăraţi. Dar hai, mai bine ne concentrăm asupra jocului. Uite ce-ţi propun: dacă recunoşti ce strofă este şi din cine, ai un suc de la mine. Ia cu pâine:

Et coterb menenapetem ky-ö zalegü o mem xinka,
So-x-a givrü remp-ek puga hoi to facix obacinka;
Mabulu, mo ruf a selev, ut mi teta vaf ov mols
Wik ku-nveda lok y penü ciancin hix capedepols,
Wik luburoi xux fofulü ov ku lalcuv prax et watz
Lub, ul stopema papunoi ov o humpahump mewatz;
Hui loktomavekta molvi et hegek ku-psi exvelud,
Wak ov strepema to sperrtü xuxu ciuplima-psi mulud;
vuvem cïm ov-iuza cumem ov pogina stepdao,
Mum bibac ky k´ sozoflü et kakademio rosdao,
Ov et stuzo bopahumpi atmu lura, atmu ceca,
Mum et xuve exsindü umexat-ibirno peca…

Nu-i aşa că toate aceste cuvinte nu înseamnă nimic?

Nu-i aşa că nu-ţi vine nici o idee legată de cine şi ce?

Dar, pe de altă parte, nu-i la fel de adevărat că nici celelalte cuvinte – şi nu mă refer aici la bunicuţii din trupa de rock de anii ’80 care ne place aşa de mult la amândoi –, ci la toate celelalte cuvinte, nu-i aşa că nici ele nu înseamnă nimic? Celelalte, adică tocmai cele pe care le folosim zi de zi şi cu ajutorul cărora pretindem că ne înţelegem. Că avem ce comunica. O,

da, nici ele nu înseamnă nimic, cred că ştii despre ce vorbesc.

Îmi permit să-ţi aduc aminte – ceva ce probabil te-ai căznit să uiţi – că, în vacanţele de vară, pe când stăteam tolăniţi în iarbă, sub un copac, la bunică-ta la ţară, şi descopeream autoerotismul, de te-am întrebat eu „Şi tu faci chestia asta?”, iar tu m-ai privit întâi speriat, apoi vizibil uşurat şi m-ai întrebat la rândul tău „Deci şi tu faci asta?”, deci cum stăteam noi aşa tolăniţi pe spate, la un moment dat, poate din plictiseală, ori poate chiar exersându-ne capacităţile cognitive fără să ştim, alegeam câte un cuvânt şi îl rosteam amândoi cu voce tare timp de câteva minute, de zeci de ori, încă şi încă şi încă şi încă – cum ar veni: încă încă încă încă căîn căîn căîn căîn căîn căncă căncă căncă căncă în în în în că că în în că că în în cî că cî că cî că cî cî căcîn cîcî căcîn cîcă căcîn căcîn că nî nî că că nî nî că ăc nî ăc nî ăc ăcnî ăc ăcnî ăc nî ncă î ncă î ncă î ncă încă încă încă… Ce dracu înseamnă „încă”? Nu înseamnă nimic! Doar nişte stropi de sunete, împroşcaţi la întâmplare.

La fel se întâmplă cu toate cuvintele. Că-s spuse de-un idiot, de-un inginer, de-un manelist sau de-un mare poet, luate în sine, ele nu înseamnă nimic. Aşa încât, de ce-ar fi strofa mea mai rea, mai nereuşită decât cea pe care am transcris-o, cea a marelui poet?

Are şi strofa mea prozodie, are fix acelaşi ritm, are şi rime… Ba, în plus, foloseşte consoane atât de rare în limba română, consoane uitate undeva într-un colţ întunecos din subconştientul nostru… Mai mult decât atât, are şi nişte vocale exotice. Parcă, pronunţându-le, ţi s-ar deschide gura în alt fel şi, odată cu ea, se deschid alte orizonturi, alte porţi înspre ceva ce nici nu bănuieşti.

Hai, că nu vreau să te plictisesc. Iar o să-mi spui că am luat-o pe arătură, că am ars-o prea literar sau chiar prea filozofic cu tine, care nu guşti. Închei aici. Salve, dar nu de tun, ci de tutun,

Emil

From: niño_de_niño@yahoo.com

To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 16.02.2010, 02:04 p.m.

Măi, Emule, măi,

eu înţeleg că încă eşti îndrăgostit, că eşti poate şi foarte singur, că soră-ta nu îţi este o alinare, da' nu mă mai omorî cu prozele sau cu poeziile tale, por favor. Nu gust, pe bune. În general, literatura din ziua de azi mi se pare de *kkt*, cât despre citit, ştii şi tu că nu m-am spetit niciodată cu asta.

Nu înţeleg de ce nu mai intri pe Warcraft, id-ul tău e încă acolo, nici măcar nu ţi-ai vândut punctele, ai putea face bani buni cu cele pe care le-ai strâns până acum. Fii şi tu băiat deştept, ce naiba…

Acum sincer, ai rămas la profilul ăla bleg de Paladin, parcă te şi văd tankând una-două cu limba scoasă, regenerând viaţa altor trişti ca şi tine, împărţind generos mana în stânga şi-n dreapta, că aşa ai fost tu mereu, băiat drăguţ, ca o femeie, cu gene lungi şi îngândurat, mersi. Habar n-ai că eu am ieşit între timp din Alianţă şi m-am băgat la clasa Pungaşilor, asta ca să afli şi tu că, dacă în realitate suntem prieteni, atunci pe Warcraft suntem duşmani şi dacă mă superi te ţin în Sap luni la rândul. Hai că exagerez, voiam doar să te scutur puţin. Dar cu literatura să ştii că n-am glumit.

Oricum, în ziua de azi, din câte îmi dau eu seama, literatura bună s-a mutat în jocurile video, în jocurile cu multiplayeri online. Acolo naraţiuni, frate! Cu împuşcături, cu săgetări, cu secerări, cu futaiuri în freză, cu bătăi în toată regula – şi par oricum mai alive decât ce scriu labagiii ăştia de scriitori ai tăi. Nu-i de-ajuns că ne-au mâncat ficaţii în şcoală atâta amar de vreme?

Hai să-ţi spun eu cum e cu jocurile online şi cu literatura, că voi literaţii n-aţi auzit încă, deşi ar fi fost treaba voastră să vă interesaţi. Eu, unul, am aflat întâmplător de la profa de literatură de-aici, dar trebuie să-ţi spun şi ţie, ca să-ţi deschid ochii. Află

deci că, încă din 1984, un american pe numele său Robert Pinsky a imaginat un joc literar interactiv împreună cu doi programatori, un joc pe nivele, de adventure, ca la carte, în care jucătorul scrie în parte el însuşi opera literară, răspunzând la ghicitori, completând cuvintele lipsă din poeme, citind şi ascultând cu atenţie ce spun şi ce cântă personajele întâlnite, intrând în mintea lor cum ar veni. Ei, ce zici?

Sau, ca să vezi că sunt totuşi la curent cât de cât, am mai încercat să citesc literatură română online, nu din cărţi, frate, că-mi cad mâinile citind, mi se atrofiază ca orice muşchi nefolosit timp îndelungat, aşa că am dat un surf odată să văd ce se mai scrie pe la noi, şi tot ce mi-a reţinut atenţia a fost unul Vasilievici, care-şi bagă pe blog fragmente dintr-un roman de-al lui, „Viseptol" îi zice. Ăla da, frate, e fain, te bagă în atmosferă una-două, în tripuri din astea fabuloase, dar restul cam trişti, ce să zic. Aşa îmi place şi mie literatura, să fie interactivă, nu monolog de autist, ca la voi, ăştia cu gusturi clasice, monolog pe care mai aveţi şi pretenţia să-l băgaţi pe gât tuturor. Păi, cu ce-am greşit noi, elevii, domnilor profesori? Ce rău v-am făcut noi, neliteraţii, domnilor scriitori?

Vrei să ştii cum e programa şcolară aici în Spania? E floare la ureche, bă, ăştia au priceput de mult cum stau chestiile, nu mai chinuie copiii inutil, că oricum nu le foloseşte la nimic literatura, numai ăia de la ministerul vostru nu pricep, anume că nu trebuie să torturezi „tinerele vlăstare" cu fanteziile unuia sau altuia, ci să-i laşi să gândească puţin şi singuri.

Acum sincer, la liceul de-aici, la Educación literaria facem doar nişte texte contemporane, ce-i drept şi nişte poezii, dar simple, fără brizbrizuri de stil, directe, para el hombre corriente, ca să înţeleagă şi mandea, dar în principal facem nişte eseuri literare care *bat* în social-politic, *marfă* uşor de *prizat*, cu problematică adesea ecologic-socialistă, „cum combatem discriminarea" gen, cum îi ajutăm pe cei marginalizaţi să se reintegreze, cum păstrăm natura

neatinsă de excesele civilizaţiei, *stuff* din ăsta lejer. Ne dăm şi noi cu părerea şi asta-i tot. Nu-ţi freacă nimeni ridichea cu alde Sadoveanu sau Slavici, dacă mă-nţelegi.

A, mai nou, ce-i drept, a venit o apucată de la Românica, noua babă de română, are ca la vreo 25 de ani, să ne predea limba maternă cică. Mă cac, n-aveam nevoie… Poate la ăia micuţii, care s-au născut aici din părinţi români să fie nevoie de aşa ceva, dar la o murătură acră cum sunt eu şi cum sunt cei câţiva colegi cu care fac limba maternă – nu de alta, dar o s-o avem materie la bac, şi mă bazez că iau măcar acolo o notă babană –, ei bine, la murătura care sunt eu şi care am supt în mine toată acreala patriei, nu mai prinde aşa ceva, *hombre*.

Ei, şi cum crezi că vrea apucata să ne stimuleze iubirea de patrie? Tot cu Sadomasoveanu şi cu Sclavici, băi, dă-o dracului de treabă! Păi eu ziceam că am scăpat de perversiunile astea literare măcar aqui en la tierra española, şi când colo…. Se pare că în raportul cu elevii, profesorii din România nu ştiu decât tratamente hard.

Buun, hai că ştiu io că eşti cârcotaş, că îmi tragi o critică literară la ce-am scris, de nu mă văd. O să-mi spui că poate doar, eventual, proza şi-ar fi găsit refugiu în jocurile video, dar că poezia se va scrie mereu în format clasic, în mediul ei adevărat, adicătelea în cărţi sau în reviste literare. Aşa o fi, dar cine dracu' are nevoie de poezia asta a voastră? Acum sincer, scuză-mă dacă ţi-o spun aşa brutal, însă tipul de artă pe care-l faceţi voi e de-a dreptul anacronic, fratele meu, ar trebui să vă pună pe gânduri chestia asta. Zău aşa!

Facebook-ul e răspunsul la toate suferinţele speciei umane. Facebook-ul este arta zilelor noastre, e poezie, proză, artă plastică şi muzică într-o singură formă de exprimare. De ce nu-ţi faci cont pe facebook? Ţi-am trimis link cu invitaţie, ce mai aştepţi? Pot să-ţi divulg şi un mic secret: dacă ţi-ai face cont de facebook, ai vedea cum este de-adevăratelea tipa aia a ta, Selena, că eu i-am cerut

prietenia, ea mi-a dat-o cu mărinimie fără să întrebe ce şi cum şi uite aşa ştiu cam tot ce postează. Ba chiar i-am dat şi un like la nişte poze deocheate pe care le-a expus acolo, mamă-mamă…

Dar, de fapt, nu de asta voiam să-ţi scriu, în nici un caz ca să te amărăsc. Dimpotrivă, voiam să te întreb dacă, tocmai pentru a o cunoaşte mai bine, ai dus fata undeva de ziua îndrăgostiţilor :-)

Hasta la vista baby, Jorge

From: indeepshit2008@googlemail.com

To: niño_de_niño@yahoo.com

Cc&Bc: None

Subject: None

Date: 17.02.2010, 06:17 p.m.

Salut Jorge,

azi am fost iarăşi la domnul psihiatru, psiholog, psihanalist, nici nu ştiu cum să-i spun, pentru că nu ştiu exact ce caut eu acolo şi ce vreau de la el, de fapt. Sau ştiu, dar nu ştiu dacă e adresa cea mai bună. Ar putea fi, din două motive, una la mână că se fac aproape trei săptămâni de la ultima mea vizită şi parcă mi-era dor să trec pe-acolo, doi la mână că am aflat mai nou că scrie şi proză, deci am un motiv în plus să-mi placă să stau de vorbă cu el.

Nu ştiu însă de ce m-ar primi el cu braţele deschise, de ce şi-ar pierde timpul cu mine, pentru că de plătit nu-i plătesc nimic, cumva problema banului nici nu s-a pus de la bun început, adică eu am întrebat data trecută cât ar cere pe o oră de consultaţii, dar el a zis că dacă ar fi vorba de consultaţii i-am plătit deja în momentul în care i-am returnat bancnota, pentru că i-am câştigat definitiv încrederea. Hm, nu ştiu, poate pe undeva are şi el nevoie de mine, poate îi servesc drept studiu de caz, drept cobai, mai ştii?

Oricum, ştii că şi mie îmi place s-o ard intelectual, s-o fac pe nebunul cu reflecţii profunde şi, începând noi o discuţie despre distanţele dintre oameni, eu am zis că din experienţă ştiu – habar n-avea el la ce

experienţă mă refeream eu în sinea mea, adică la faptul că în unele tripuri stai ca paralizat şi înveţi pe propria-ţi piele ce înseamnă să nu poţi duce de la mână până la gură –, deci experienţa m-a învăţat că, în mod paradoxal, distanţele cele mai scurte sunt şi drumurile cele mai lungi.

Iarăşi, nu ştia pentru că încă nu-i spusesem nimic, dar în cazul unei iubiri neîmpărtăşite lucrul ăsta devine al dracului de evident, dureros de evident. Uite, cazul meu cu Selena. O am la doar douăzeci de centimetri de mine, atunci când ieşim undeva împreună, şi totuşi sunt ca şi paralizat, aproape nu îndrăznesc să fac nimic. Cum să întind o mână spre ea, cum să o mângâi, cum să-i spun un simplu „te iubesc!", când până şi cuvintele, dacă le-aş rosti cu gura mea, ar pleca într-o călătorie nesfârşită în jurul oceanului planetar, sau mai bine zis ar pleca precum sonda Voyager, înspre marginile sistemului solar şi, până să ajungă ele la capătul celălalt, sensul lor s-a schimbat deja, s-a deteriorat cu totul, de ajung să însemne altceva decât am vrut eu să spun. Îi zici „te iubesc", iar ea poate înţelege „dacă nu faci ce-ţi spun, te omor"…

Fiind eu aşa misterios, domnul Psi – aşa să-i rămână numele! – nu prea a înţeles la ce mă refeream, aşa că a încercat să mă descoasă vreo zece minute mai ales despre situaţia mea şcolară, ştiind de la faza cu bancnota că nu mă am bine cu diriga şi, dacă a văzut că nu scoate mai nimic de la mine, a început să vorbească el. Că tura, că vura. Nici nu ştiu ce să mai cred, dacă tipul e realmente de partea mea sau de partea lor, pentru că a cam făcut elogiul autorităţii, dar cumva aşa, indirect, în abstract.

Mi-a spus, totuşi, să nu pun prea mare preţ pe ce-mi reproşează profesorii, că lumea oricum e guvernată de vicii, nu de virtuţi. Cea mai mare minciună, zice el, ar fi să predici virtutea, ştiind prea bine că ea nu e şi nu a fost niciodată apreciată în lume. Că cine ajunge şef undeva nu ajunge pentru că e virtuos, ci pentru că are vicii grele, grele de tot. Dacă de exemplu vezi o femeie şefă pe undeva, dar

mai ales în politică, atunci există şanse mari să fie atrăgătoare sau să fi fost cândva atrăgătoare… Mă-nţelegi… Altfel nu avea cum să ajungă acolo unde e.

La fel, dacă te uiţi bine la cei care au ranguri sau posturi de şefi şi şefuţi în sistemul de stat, vei vedea că sunt printre cei mai puţin dotaţi din breasla lor. E normal, zice *omul* nostru, pentru că cei care i-au ridicat pe aceştia în ranguri erau la rândul lor mediocri, aşa încât, pentru a nu le fi periclitată poziţia, nu puteau încuraja decât oameni mai slabi decât ei, sau măcar la fel de slabi ca şi ei.

Apoi mister Psi a venit şi cu o explicaţie culturală care ar face diferenţa în cazul nostru, al românilor. Cică, în funcţie de cultura unei naţiuni, setul de vicii este altfel configurat, iar la noi cele mai mari, prostia şi răutatea, sunt şi cele care guvernează ţara. Politicienii români, de vârf sau nu, manifestă mereu aceeaşi nesiguranţă în a-şi apăra ideile, dovadă că nu aderă cu adevărat la un sistem de idei, aşa încât *omul* nu a putut sta niciodată în centrul preocupărilor lor. Despre cât de repede şi-au ars carnetul de partid în 1989 nici nu mai vorbim. Mai penibil e cât de repede şi-au luat alte carnete de partid. Şi cât de repede s-au năpustit să-şi facă cruci în faţa camerelor de luat vederi. Văzându-le pioşenia de iarmaroc, s-ar spune că toţi poartă o mini-sutană pe sub costum, iar la unii, pe sub costum şi sutană, mai poţi ghici şi epoleţii. Au schimbat pur şi simplu taina pe secret.

Eu l-am întrebat atunci într-o doară, că totuna am făcut 18 ani şi de-acum sunt votant, cum e mai bine să votez, la stânga sau la dreapta? Crezi că are realmente vreo importanţă, m-a întrebat el. Ce înseamnă pentru un om integru să se declare, cu convingere, de stânga sau de dreapta? Înseamnă să declare, practic, că nivelul său de ideaţie este relativ coborât, că nu asociază niciun interes cognitiv cu sfera politicii, ci strict interese economice, meschine, egoiste. Sau dezinteres, sau pură emoţionalitate, iraţionalul de la un cap la celălalt, în tot spectrul manifestărilor sale. (Am făcut ca tine, l-am

înregistrat cu mobilul, de aia am reţinut aşa bine argumentaţia lui.)

A mai zis domnul Psi că, deja prin configuraţia anatomică a *omului* – pentru că împărţirea în stânga şi dreapta nu vine de nicăieri, ci este întemeiată antropologic –, există nişte predispoziţii. Astfel, lăsând la o parte organele sau glandele dispuse pe axul central sau simetric, în oglindă, corpul uman este mult mai vulnerabil la stânga, unde are patru organe vitale nepereche, decât la dreapta, unde are unul singur. Deci ăsta ar fi un factor obiectiv, nu vreun capriciu al istoriei cunoscute sau necunoscute. Prin urmare, stânga e asociată mai degrabă cu slăbiciunea, vulnerabilitatea şi de-aici delăsarea, pe când dreapta cu puterea, austeritatea şi de-aici intransigenţa.

După ce a terminat toată teoria asta – se vedea clar că abia aştepta să-şi verse năduful – m-a privit oarecum şăgalnic, s-a aplecat puţin mai în faţă, ca şi cum ar fi dorit să sublinieze că îmi oferă un plus de familiaritate şi de confidenţialitate, şi m-a întrebat calm: „Ca să reluăm însă discuţia despre problemele tale de la şcoală… Îţi spune ceva prescurtarea ADHD?”.

Aoleu, Jorge, e deja şase şi un sfert, trebuie s-o tai la poştă, că la şapte se închide şi nu vrei să ştii ce cozi sunt pe-acolo. A trimis maică-mea pachet, probabil ştii, şi nu-mi permit să nu-l ridic, că sunt *spart* rău de tot la buzunar.

Hai că te-am pa,
îţi mai scriu dacă-mi mai scrii,
E.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: Mărţişor negru
Date: 01.03.2010, 01:22 a.m.

George,

am să-ţi dau o veste mare şi una mică, una bună şi una rea. Astăzi am suferit metamorfoza secolului – din pasărea Emu, cum îmi spuneaţi voi stâlcindu-mi numele, că eram taciturn şi aproape inert, am devenit pasărea Emo, sau cel puţin aşa îmi doresc acum, pentru a fi mai des alături de Selena, sau măcar în preajma ei, dacă alături nu se poate.

E mai lungă povestea, aşa că ar trebui să te iau pe îndelete, pas cu pas. Întâi de toate să-ţi amintesc aspectele formale: mi-am tras încă de acum trei zile garderobă complet neagră, de la tricou negru la blugi negri şi geacă neagră. Am topit pensia pe februarie pe ţoale.

Dar azi, când am ajuns acasă, aveam picioarele negre-negre de la blugii ăştia. Ce colorant dubios or fi băgat ăştia în ei, de-au putut lăsa aşa urme, nu ştiu. Te întrebi cum de a ajuns colorantul pe picioarele mele aşa masiv? Abia aici e partea interesantă. Păi… am fost cu Selena în parc să ne plimbăm, evident că a apărut şi Ella, dar mi-am zis s-o ignor pe cât pot şi aşa am şi făcut. Cât am putut…

Plimbându-ne prin parc unde încă mai erau nişte insuliţe de zăpadă pe ici pe colo, am propus din senin să facem o bătaie cu bulgări, ca să mai alung plictisul care risca să se instaleze între noi. Am zis că, dacă acţionez mai nebunatic, o să-i placă Selenei. Nu a fost să fie aşa. Am încropit eu un bulgăr cu chiu cu vai, dar zăpada asta era de săptămâni de zile acolo, avea cristale mari de gheaţă, din acelea care nu se mai lasă modelate, nu mai spun cât de curate erau… Şi am aruncat, ca să le provoc la joacă, înspre ele cu bulgărul, însă nu foarte tare. Am nimerit-o pe Selena în obrazul drept şi de unde credeam că o să reacţioneze precum o isterică, ştiind cât de iute poate fi la mânie, s-a şters tacticos, apoi mi-a aruncat o privire din aia din care înţelegi că „altceva mai bun n-aveai de făcut?”.

Însă până să îmi cer eu scuze şi să ajung la ea să o curăţ, Ella a sărit imediat gardul înspre mine şi m-a împins pe spate, de m-am prăbuşit precum un bloc cu bulină. Mai mult decât atât, nici nu mi-a dat şansa să mă ridic, că s-a aruncat peste mine cât eram căzut şi m-a tăvălit câteva minute bune, ştiind prea bine că eu nu voi riposta. Evident că m-am udat ca dracu, pe cur, pe spate, dar mai ales pe picioare. N-am mai stat

mult, că simţeam oricum că am nişte morcovi degeraţi în loc de picioare, mă gândeam că, dacă mi le-aş gusta, sigur ar fi foarte dulci.

Am zis să bem şi noi o cafea prin preajmă, ca să mă încălzesc puţin, nu-mi mai rămăseseră decât bani de cafea, oricum, şi nici acolo n-a fost bine, în bar, că Selena mi-a reproşat că ce mi-a venit cu bătaia cu bulgări, eu am răspuns calm că nu voiam să cădem în plictiseală, ea a insistat că de ce nu înţeleg că plictiseala nu este ceva rău, pentru că un emo adevărat are nevoie de mult timp în care să nu facă nimic, să se plictisească, tocmai pentru a putea să scoată la suprafaţă trăirile cele mai profunde, emoţia şi visarea, apoi Ella a pus punctul pe i, că de ce mă tot trag de piercingul din buza de jos – da, da, şi asta e o achiziţie nouă, uitasem să-ţi spun – că ăsta e un tic care trădează tocmai faptul că nu sunt ca ele, că nu simt ca ele în sufletul meu.

A fost prima dată când m-am gândit că poate are şi Ella dreptate, aşa că am tăcut şi am zis că ar cam fi timpul să mergem. Ajuns acasă, am fost nevoit să bag blugii imediat în maşina de spălat, după numai o zi de purtat, şi atunci am văzut ce negreală aveam pe picioare. Nu întâmplător poate, pentru că, în total, a fost o zi de mărţişor neagră. Anticipasem bine de dimineaţă.

Nu puteam să-i duc Selenei cadou un mărţişor tradiţional, unul banal, că sigur ar fi desconsiderat gestul, aşa că mi-a venit ideea – credeam eu, genială – să-i fac un mărţişor cu mâna mea, aşa că am tăiat dintr-o geacă veche de piele trei fâşii, de fapt trei fire lungi şi subţiri, nici nu ştii câtă precizie şi îndemânare m-a costat chestia asta, şi le-am împletit într-o brăţară a prieteniei, neagră evident. Mă uitasem la un tutorial pe youtube cum se face chestia asta şi am stat trei ore – două de mate şi una de geografie – cu mâinile pe sub bancă, să-mi termin la timp opera de artă. Crezi că a apreciat? Aiurea. Adică… a îngăimat ea acolo un mulţumesc, dar nu prea convingător.

În plus, cât împleteam eu acolo de zor, m-a văzut la un moment dat naşparlia de Bulhac, care m-a pârât la toată clasa în pauză, de m-au strigat ăia pe hol minute în şir: „Mi-li-ca fe-ti-ţa, Mi-li-ca fe-ti-ţa!”. Asta ca să vezi la câte umilinţe te supune dragostea şi prin câte trebuie să treci pentru ea…

Însă cele întâmplate azi mi-au arătat că, într-adevăr, eu am îmbrăţişat chestia asta cu starea de spirit emo doar la suprafaţă, doar dintr-un interes meschin, pentru a o cuceri pe Selena, şi că, dacă vreau realmente să o înţeleg şi să ne înţelegem unul pe celălalt şi unul cu celălalt, atunci va trebui să interiorizez chestia asta, ataşamentul meu faţă de fenomenul emo să devină mult mai profund.

Negreala de pe picioarele mele mi-a arătat foarte clar – era ceva de suprafaţă, nu de *substanţă*, nu de profunzime, ceva care s-a dus la prima spălare, ca şi colorantul din blugi. Aici ar fi de lucrat, iar asta ia timp.

Dar promit că o să te ţin la curent cu metamorfoza mea care abia a început, îţi voi povesti fiecare durere care va însoţi transformarea omidei în fluture, asta însă dacă şi numai dacă vei vrea să mă asculţi, să mă citeşti, altfel nu vreau să te *bat* la cap inutil.

E.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 23.03.2010, 11:41 p.m.

Dragă George,

hai să-ţi spun bomba bombelor. În sfârşit, după ce mi-a fost clar că Selena nu va încuviinţa niciodată să-mi facă o vizită şi, în schimb, m-a tot frecat să-mi fac cont pe skype, că cică skype e mult mai bun decât mesul, că şi calitatea sunetului şi a imaginii e mult mai bună şi că dacă *omul* are în faţă imagini de la cel

cu care comunică, atunci nu-şi mai imaginează el vrute şi nevrute şi aşa m-a convins, pentru că am înţeles din asta că doreşte o oarecare apropiere între noi doi, ei bine, după toate astea mi-am tras şi eu o cameră video mai performantă, mi-am tras şi cont pe skype, iar ieri am intrat pentru prima dată într-o convorbire cu ea.

În sfârşit, puteam să o văd singură, fără zăluda aia de Ella lângă ea. Părea că suntem eu la Bucureşti, iar ea undeva în străinătate, că ne despart mii de kilometri şi cu atât mai intensă a fost trăirea. I-am băgat textul că n-ar fi rău să ne sfătuim împreună ce şi cum ar fi de învăţat la Română pentru bac, iar ea a acceptat, chit că mi-a afişat un zâmbet al naibii de subţire din buzele ei date cu ruj întunecat. Dar ne-am plictisit repede de chestia cu bacul şi am trecut pe faze mai personale.

M-a rugat la un moment dat să plimb puţin camera video, să vadă şi ea cum arată la mine acasă. A fost impresionată de culoarea de pe pereţi – cine naiba mai văruieşte cu violet prin casă? –, iar eu i-am spus că e moştenire de la babacul, deh, gusturile lui, însă ea se jura că e fain, că-i place, că nu trebuie să mă scuz, apoi mi-a zărit bongosurile pe un raft de bibliotecă şi m-a întrebat dacă ştiu să cânt la ele, m-am fâstâcit, pentru că pe moment îmi venea să-i bag o minicună de genul că sunt mare specialist în percuţie, dar mi-am dat seama că ar putea să-mi ceară să *bat* puţin în ele, aşa că am dat-o pe bune, am zis că mă mai sparg şi eu în figuri când şi când, la supărare, ca să alung gândurile negre, iar ea a zis că, pentru un adevărat emo, asta ar trebui să fie starea permanentă, aşa că mi-a şi cerut să *bat* puţin în ele, ceea ce am şi făcut, dar mai curând ca un soi de probă de microfon – ea se jura că se aude bine.

I-am zis că, dacă microfonul meu preia aşa de fidel sunetul, atunci să facem un experiment, ceva inedit, iar ea a fost încântată de propunere. M-am dat cu firul de la căşti şi cu bongosurile în mână pe după calculator, am îndreptat şi camera video tot într-acolo, apoi am lipit bongosurile de perete şi

microfonul de membrana instrumentului. Am întrebat-o dacă aude ceva. Nu foarte desluşit, a răspuns ea. Mi-am scos casca pentru o clipă, ca să potrivesc mai bine bongosurile în peisaj şi am repetat figura. Acum auzi, am întrebat-o, iar ea a zis că da, e un fâşâit de fond cam tare, dar se aud nişte urlete destul de desluşite, că cine se ceartă acolo?

E familia Guşe, am zis eu, vecinii mei, un cuplu deosebit de discret de felul lui, dacă mă-nţelegi. Ha, ha, ha, a râs şi ea puţin, dar când să zic gata, s-a terminat distracţia, ea a zis, stai aşa, mai lasă-mă puţin, că zic ăştia ceva interesant. Ce zic? Eu nu auzeam, că n-aveam cum, nu puteam să ţin şi eu urechea lipită de membrana instrumentului, că doar nu-s contorsionist.

Acuma, nici nu ştiam dacă nu cumva trebuie să-i compătimesc timpanele Selenei pentru ce auzea ea de dincolo, de la vecinii mei, sau să mă bucur că o puteam distra. Aşa că am rugat-o să-mi spună în căşti ce aude şi ea s-a executat, că o prinsese jocul de-a ascultarea – parcă se vedea în „Viaţa celorlalţi", filmul ăla de acum vreo 3 ani, despre metodele de ascultare din fosta R.D.G. –, ea s-a executat ca o traducătoare simultană: „Te sparg la nas, vaca dracului – î, î, î – că mi-ai otrăvit anii tinereţii – Mircea, î, î, î, te rog, nu mai ţipa – ba da, ţip, uite că ţip, ca să-ţi intre-n capul ăla defect – î, î, î – să înţelegi odată că nu mai suport – î, î, î – că mă bagi în mormânt de viu – î, î, î – mă arunc, mă arunc…" şi tot din ăstea, adică era practic traducerea ţipetelor nedesluşite pe care eu le auzeam oricum prin zid – şi nu le auzeam pentru prima dată, îţi jur, doar ai mai fost şi tu pe la mine şi ştii cum e cu familia Guşe.

La urma urmei, ce ai fi putut să auzi de la ei? Chestii mai elaborate de-atât? Aş! Şi ei sunt la fel ca majoritatea concetăţenilor noştri trecuţi de o anumită vârstă, nişte abrutizaţi, nu-i mai salvezi de la propria condiţie nicicum. Sunt prea în vârstă ca să mai înveţe ceva de la viaţă. Oricum, luaţi împreună, ei nu constituie un popor, ci o masă *amorfă*. Mă rog, nici nu merită discuţia.

Partea mai proastă e că, în toiul distracţiei, am auzit în cască o voce de mascul din camera Selenei, iar ea mi-a închis brusc. Era taică-su, cu siguranţă, dar totuna m-a amărât, pentru că mi-am dat seama că mă ţine în ascundere faţă de ai ei, adică nu mă consideră vrednic să mă prezinte nici ca pe un prieten, nici ca pe un coleg oarecare.

Ce să-ţi spun, faza m-a cam întristat, e ca atunci când îţi închide cineva telefonul în nas. Îţi lasă un gust *amar*. Fă chestia asta pe skype şi-o să vezi că e fix acelaşi sentiment. La naiba, eu ca eu, că sunt sărac şi nu-mi permit, dar ea pare a avea resurse suficiente, dacă şi-ar trage un laptop, ar putea să meargă oriunde găseşte un wireless, cât să intrăm pe skype împreună, eu de-acasă, ea de oriunde ar fi, şi asta ne-ar mări şansele de interacţiune. Dar aşa, să vorbeşti mereu de acasă e cam frustrant.

A, ca să nu uit, cu cine crezi că m-am văzut azi? Ei bine, da, cu Alina. Încă mai suspină după tine, am impresia că nu prea îi scrii. Ţi-a sucit minţile fiica ambasadorului? Măcar ai *titi*lat-o deja?

Hai, mult mult pa!
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 01.04.2010, 10:33 p.m.

George, tu chiar nu mai dai nici un semn?

Uneori am impresia că-ţi scriu doar ca să-mi spun mie însumi anumite lucruri. Ce naiba, ai devenit un pretext? Doar ştii şi tu că *substanţa* care ne leagă, *substanţa* prieteniei noastre e mult mai puternică decât atât. Pune mâna şi scrie!

Uite, ţi-am promis că te ţin la curent cu metamorfoza mea. Trebuie să ştii că am trecut de partea pur formală, de suprafaţă, şi m-am adâncit în starea asta. Chit că Ella, pe care am întâlnit-o ieri absolut din întâmplare, mi-a spus aşa, cum ştie ea să

fie de gaşcă şi să ţi-o toarne în faţă, că degeaba mă strofoc, s-o las pe Selena în pace, că n-o să fiu niciodată ca ele, că sunt deja prea în vârstă ca să mai devin emo, că dacă n-am fost emo-kid când trebuia, atunci pur şi simplu nu sunt menit să fiu un emo adevărat şi din ăstea.

Iar a reuşit să mă pună pe gânduri, aşa că am intrat pe un site unde aveau ăştia un test, dacă eşti sau nu eşti emo autentic. Era un test din 10 întrebări, care mai de care mai haioase, iar rezultatul la mine zicea clar: „Ai aptitudini de emo. Nu ştim dacă e un lucru bun sau nu, cert e că te porţi şi arăţi ca un emo. Ai o atitudine foarte negativă asupra lucrurilor. Oare nu crezi că e timpul să te schimbi? Ai obţinut acelaşi rezultat ca 35% din utilizatorii care au făcut acest test.” Evident că am mai şi minţit la unele răspunsuri, dar nu foarte tare. Şi ştiu exact unde am îngroşat puţin realitatea, deci ştiu prea bine la ce aspecte am de lucrat. Măcar, cu ocazia asta, am văzut cât de mulţi suntem, că testul respectiv fusese accesat, dacă nu minţeau ăia, de 104.382 de ori. Chestia asta spune ceva, nu?

Şi, ca dovadă că lucrurile merg pe făgaşul cel bun, resping din pornire ideea unei păcăleli de 1 aprilie. Mi se pare ceva de prost gust să mizezi pe credulitatea, de fapt, pe prostia oamenilor şi să-i manipulezi astfel. Ce fel de umor e ăsta? Unde e sensibilitatea? De altfel, dacă dai căutare pe google cu păcăleli de 1 aprilie ajunse celebre în istorie, atunci îţi dai seama despre ce vorbesc.

Hai, mult salut, e.

P.S.: Vezi că mi-am creat un blog unde îmi aştern ideile mai elaborate, mai coerente. Dacă vrei să mă citeşti intră pe www.pasareaemo.wordpress.ro şi delectează-te!

From: niño_de_niño@yahoo.com

To: indeepshit2008@googlemail.com

Cc&Bc: None

Subject: None

Date: 07.04.2010, 01:34 p.m.

Măi Emo-Emu,

acum sincer, nu m-ar fi mirat transformarea sau „metamorfoza" ta, cum îi zici tu, ştiind că eşti când (L) când (U), pentru că îţi lipsesc (K) Selenei, dar ţi-am intrat până la urmă pe blog, că nu m-a răbdat curiozitatea să nu te citesc şi… mai să nu-mi cred ochilor când am văzut cât de tare te-ai transformat…

De când eşti tu ecologist, frate? De când eşti tu angrenat în proiecte comunitare? Am impresia că ai băgat cam multe chestii la derută acolo sau că, pur şi simplu, ai pierdut măsura vrând să impresionezi (pe cine, pe Selena cumva?).

Vezi tu, asta este problema majorităţii blogerilor: se plâng că nu le sunt accesate paginile, cad în depresie pe chestia asta, dar dacă ei bagă numai minciuni din astea sau dau copy-paste la greu, atunci de ce să fie citiţi? Din păcate, situaţia nu e cu mult diferită la tine, frate. Ia măsuri, te rog, dacă vrei să te citesc, atunci scrie chestii valabile! (Totuşi, ţi-am lăsat un comment acolo, de încurajare, ca să vezi că-ţi sunt prieten adevărat.)

Acum sincer, lăsând gluma la o parte, vezi că ai examen de bac peste doar două luni. Asta e prioritatea. Nu zic, nici eu nu mă spetesc cu învăţatul, dar nici nu mă pierd în rahaturi de genul celor pe care le faci tu. Gândeşte-te la ce-ţi spun, por favor, dă amorul deoparte, că oricum nu aduce decât nenorociri şi, dacă tot nu vrei să înveţi, concentrează-te pe scris, măcar cu asta să faci ceva în viaţă. Uite, îţi bag o dumă care te va mai înveseli, ca să vezi cum se închide cercul… apropo de blogeri.

Mai ţii minte că îţi ziceam eu de blogul unuia Vasilievici, că voiam să văd ce mai scrie în romanul lui, „Viseptol", că scrie bine, şi tipul postează o relatare despre cum a fost el la mare, la Vamă, anul trecut, un soi de rememorare, şi s-a întâlnit cu unul *H.*D., nu-i dă numele exact, trebuie să fie vreun coleg sau un prieten de-al lui, tot scriitor, şi că au băut toată noaptea, iar spre dimineaţă trebuia să se ducă la 2

Mai, să ia o gagică, şi s-au suit amândoi în maşină, Vasilievici la volan, celălalt pe scaunul din dreapta cu o sondă de whisky în mână plină ochi, şi că era întuneric şi Vasilievici conducea foarte prudent, că aşa ar fi el, prudent şi temător de felul lui, dar ăstalaltul nu şi nu, frate, că bagă viteză, bagă 3 mach, că vrea adrenalină, vrea trăire pură, vrea *drogul* vitezei, iar pornind de-aici Vasilievici se lansează în nişte consideraţii filozofice despre viteză, despre resursele de timp ale individului, despre cum trăim noi în era acceleraţiei, când toate celelalte mărimi universale – că e metru, că e kilogram, că sunt volţi, amperi, biţi sau megabiţi sau chiar grade Celsius –, totul tinde să se aglomereze în unitatea de timp, adică noi capitalizăm în ziua de azi, spre deosebire de antici sau medievali de exemplu, mult mai mulţi metri, mai multe kilograme, mai multe grade Celsius cu minus sau cu plus, indiferent, şi, desigur, infinit mai mulţi megabiţi în unitatea de timp, de-aici şi chestia cu fast-food-ul, cu temperaturile extreme din zilele noastre, cu giga şi terabiţii care ne trec în fiece oră prin conexiune, ce mai, fain de tot scris, m-a prins raţionamentul.

De aia zic, dacă te faci scriitor poate ai şi tu parte de trăiri din astea faine şi mai uiţi de ştoarfele emo şi de sentimentele curate şi înălţătoare care te duc la pierzanie. Hai, că în lumea scriitorilor e bine, frate, fă-ţi pârtie într-acolo, lucrează la chestia asta, nu mai sta atâta pe mail cu gagicile. Pune mâna şi scrie şi bagă pe blog texte literare de-ale tale, nu căcaturi sentimentale!

g.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 23.04.2010, 08:45 p.m.

Dragă Jorge,

azi iar am fost la cabinet la domnul V.T. Şi pot să spun că aveam nevoie. Chiar aveam nevoie. Cred că mi-a deschis ochii într-o anumită privinţă, deşi imediat după şedinţă am fost puţin şucărit pe el, pentru că lucrurile nu s-au terminat chiar bine. De fapt, am fost supărat pe supărarea lui inexplicabilă. Iată despre ce este vorba:

Am îndrăznit să-i spun, în sfârşit, că, de fapt, problemele de la şcoală sunt o nimica toată în comparaţie cu problema care mă preocupă mai tare şi mai tare. Pe scurt, i-am mărturisit ce e cu iubirea mea pentru Selena, tot chinul prin care trec, tot ce am crezut de cuviinţă că trebuie mărturisit, pentru a putea fi reparat cumva ca persoană.

Şi, ascultându-mă, că i-am vorbit totuşi aproape douăzeci de minute – despre cum mă pierd mereu în preajma ei, despre faptul că, deşi de regulă sunt perceput ca un plăvan, ca un individ greoi în mişcări, că mi-ai şi zis-o tu fără menajamente, lângă ea devin dintr-o dată dezordonat în mişcări, zic da, da, da şi mai dau şi din cap ca un căţeluş, deşi un singur „da” la o întrebare de genul „Ai tu o brichetă la tine?” ar fi ultrasuficient, mi se pare chiar că mă unduiesc de spate şi îmi frec mâinile pentru a formula cele mai simple răspunsuri sau întrebări, de parcă aş fi un angajat care îşi linge şeful în cur, ei bine, văd toate astea la mine cel îndrăgostit ori de câte ori închid ochii şi rememorez momentele alături de ea, dar cât timp sunt acolo, în mijlocul evenimentului, nu mă pot controla, parcă aş fi altcineva –, el, mister Psi, abia s-a abţinut să nu râdă, sau poate doar mi s-a părut mie aşa, că i-aş fi ghicit un zâmbet al naibii de ironic schiţat cu un colţ ridicat de gură.

M-a luat întâi cu fonfleuri gen „Dar asta e minunat, grav ar fi fost să nu fii îndrăgostit la vârsta ta”, că e ceva al naibii de frumos, ceva înălţător – în plus, la vârsta noastră, a adolescenţei, noi oricum nu iubim persoane, pentru că nu ştim cu ce se mănâncă asta exact, demarcaţia subiect-obiect este încă mult prea drastică la noi, pentru că noi, de fapt, iubim iubirea, fără a şti exact unde merită să aruncăm

ancora iubirii – „amare amabam”, cum zice şi Sfântul Augustin –, adică pulsiunea afectivă e pur şi simplu de nestăvilit, că, dacă ar fi să dea o judecată globală despre iubire – şi abia aici a trecut pe un discurs mai analitic –, el nu e de acord cu colegii lui care o consideră patologie curată, că fie şi dacă priveşti lucrurile în determinarea lor fizică, de fapt biochimică, ele tot frumoase rămân, că explicaţia cu nivelul de dopamină foarte crescut, cu abundenţa de testosteron, cu, dimpotrivă, nivelul de serotonină foarte scăzut şi de-aici similitudinea cu starea de dopaj, când eşti pe *cocaină* sau pe *speed*, toate astea, deci, lui nu-i spun nimic şi nu elucidează nici măcar un grăunte, nici o *boabă* din extraordinar de complexul fenomen al iubirii. (În gândul meu… evident că nu elucidează, păi dac-ar şti el cum e să-ţi plutească toţi creierii pe sub tavan ca un balon cu heliu după un *crack* adevărat, atunci… Nu cred că ştie, că nu pare genul care să fi tras pe nas în tinereţe, de aia nu pune botul la explicaţii din astea ştiinţifice…)

Apoi, în fine, mi-a zis că, dacă ar fi să-i cer să se pronunţe asupra simptomatologiei pseudo-relaţiei – căci, din câte înţelege el, nu există o relaţie autentică între mine şi Selena, ci doar o tatonare reciprocă –, atunci, din câte îşi dă el seama, dacă tot ce i-am spus e adevărat, problema e în cea mai mare parte la mine, pentru că nu-i respect Selenei libertatea de opţiune, ci chiar o supun la o oarecare presiune emoţională, dar că ar fi o parte de responsabilitate şi la ea, pentru că nu are curajul să-mi spună că nu se poate angaja serios în această relaţie şi că doar se joacă, destul de cinic, cu răbdarea şi sentimentele mele.

După care, ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că s-a ambalat prea tare şi ar fi muşcat o presupusă nadă, pe care i-aş fi întins-o eu, mister Psi s-a lăsat puţin pe spate, şi-a dres glasul şi a continuat pe un ton mult mai grav.

Mi-a zis că, în mod normal, nici n-ar trebui să discute chestii atât de „futile” cu mine. (Chiar a folosit cuvântul ăsta, iar mie mi-a plăcut la nebunie

cum l-a pronunţat, aşa… neutru şi grav, de parcă n-ar semăna cu nimic, iar eu mă gândeam cum l-aş pronunţa eu în momentul ăla şi era să izbucnesc în râs când el tocmai era atât de preocupat de soarta mea… atât ar mai fi lipsit!)

A continuat că, dacă aş avea deja o viaţă de cuplu şi am veni amândoi la terapie, atunci ne-ar putea oferi metoda Chapman, cu cele 5 limbaje ale iubirii, care ar fi uşor de asimilat, că fiecare om le are în instinct şi ele sunt potenţate şi de educaţie, fie ea oricât de sumară, dar că aşa, fiind vorba doar de mine, nu poate aplica chestia asta, că el nu e antrenor de alde Don Juan, că sunt şi colegi de-ai lui care fac lucruri odioase şi promit marea cu sarea, le promit clienţilor creduli că-i transformă în mari cuceritori, dar asta doar pentru că aşa vor clienţii şi nu se dau în lături să dea o groază de bani pe astfel de tâmpenii – dar că el nu se ocupă decât de lucruri serioase, că cel mult ar putea să mă ajute să scap de obsesie – dacă iubirea mea se adevereşte a fi totuşi o psihoză –, demontându-mi ideea că aş fi realmente îndrăgostit de Selena, că există chiar şi un test care-ţi arată dacă iubeşti pe cineva sau nu, că ar putea să-mi facă testul ăla dacă vreau, dar nu ştie cât de pregătit sunt deocamdată şi cât de serios, că încă nu se poate angaja la nimic.

Atunci l-am rugat să-mi vorbească totuşi de metoda Chapman, de acele limbaje ale iubirii, măcar cu titlu informativ, să nu mor prost, iar el a dat din cap, nu părea prea convins sau prea dispus, după care a început, totuşi, şovăitor, urmărindu-mi reacţiile, printr-o enumerare inversă, pentru că, zicea el, primul limbaj propus de Chapman ar fi şi cel mai important şi de aia îl lasă la sfârşit, aşa că, după ce le-a mitraliat ca la ora de educaţie civică, ridicând degetele de la mâna dreaptă, mi-a vorbit mai pe îndelete întâi de limbajul tandreţii, cât de important este să ştii să mângâi, cu vorba sau cu mâna, dar mai ales cu mâna, din când în când, pe cel iubit, pentru că iubirea are o componentă fizică fundamentală care nu are voie să lipsească, apoi mi-a vorbit mai pe larg

de suportivitate, că e ceva ce oricum puţine cupluri din România pun în practică – mai curând la noi s-ar manifesta, până şi în sânul familiei, satisfacţia pentru răul celuilalt –, în al treilea rând mi-a vorbit de limbajul darului, fie el un cadou material, fie el un dar simbolic, că acest limbaj deschide uşi nebănuite atunci când vrei să intri în graţiile cuiva, după cum şi cimentează relaţiile deja constituite, în al patrulea rând despre limbajul disponibilităţii – să-ţi iei adică timp pentru celălalt, să fii lângă el când e în nevoie, dar şi când are motive de bucurie, pentru că şi una şi cealaltă trebuie împărtăşite, cum ar veni să fii acolo pentru celălalt la bine şi la… greu… şi, în al cincilea rând, dar cel mai important limbaj…

Şi dintr-odată domnul Psi ia o figură preocupată – eu stăteam cu gura căscată, sorbindu-i toate vorbele – şi mă întreabă: „De ce se luminează ecranul telefonului de pe măsuţă? Tu mă înregistrezi cumva cu telefonul?”. Eu, luat total pe nepregătite, am bâiguit că… „Da…, vedeţi…, l-am pus pe funcţia voice doar pentru că vreau să reţin mai bine tot ce îmi spuneţi, pentru că mi se pare foarte foarte interesant, dar că îmi pare rău că nu v-am întrebat în prealabil dacă sunteţi de acord, că nu ştiam că…”.

Nu-ţi spun cum a sărit din fotoliu, ca ars, ca un leu în călduri, urlând la mine că ce-i tâmpenia asta, că de unde am eu astfel de idei, că ce reflexe de securist moştenesc eu şi de unde… Şi nici una, nici două, m-a dat afară. M-a d-a-t p-u-r ş-i s-i-m-p-l-u a-f-a-r-ă, poţi să-ţi închipui una ca asta? M-am pomenit dintr-odată în stradă, ca un căcat uitat în ploaie, încă nedezmeticit complet, întrebându-mă, totuşi, cu ce-am greşit atât de fundamental…

Zi şi tu dacă ai mai pomenit aşa ceva! Totuşi, ăştia trecuţi de o anumită vârstă au nişte pitici pe creier, frate…

Hai, te salut şi n-am cuvinte,
Emil

From: indeepshit2008@googlemail.com

To: selena_r@yahoo.com

Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 05.05.2010, 05:44 a.m.

Dragă Selena,

ştiu că m-ai prevenit să nu mă lansez cu capul înainte, să nu îndrăznesc să sper prea mult dintr-odată, „să nu întind mâna după globul strălucitor din pomul de Crăciun” care pare a fi la acest moment iubirea pe care ţi-o port, ca să nu-l sparg, să nu distrug prematur ceea ce poate deveni un vis frumos, dar nu pot, pur şi simplu nu pot să mă abţin să nu-ţi scriu, din nou şi din nou, acum că ştii şi tu ce simt pentru tine. Sigur, ai putea să-mi reproşezi că sunt confuz în sentimentele mele, că nu te iubesc pe tine, de fapt, pentru că nici nu te cunosc foarte bine, ci iubesc doar starea în care mă aflu, care îmi dă aripi, că, la fel cum ar spune Sfântul Augustin, pentru mine contează doar iubirea de iubire… „amare amabam”…

Şi s-ar putea să ai şi dreptate, spunându-mi aşa ceva, dar asta nu mă împiedică să te simt foarte apropiată de mine. Te-am visat şi azi-noapte, şi ieri noapte şi tot aşa. Nu-mi spune că am făcut o obsesie, e vorba mai curând de modul în care psihicul meu se acomodează la lipsa ta, te suplinesc cum pot, din imagini, şi asta nu doar în vise – care uneori pot fi chiar erotice, în fond, prin ele vorbeşte inconştientul meu –, ci şi peste zi, în visuri, cât stau cu ochii deschişi şi nu văd altceva în faţa mea decât chipul tău. Şi-acolo, şi-aici îmi vine să te mângâi, să-ţi spun vorbe frumoase de alint, de iubire, dar să te şi ascult, să-ţi aud vocea ta minunată, de care nu mă voi sătura niciodată.

Of, se luminează afară. Văd lumina soarelui, acum încă plăpândă, cum invadează lent cerul, încă de o lentoare magică, parcă ar fi o *pastă* viorie, dar în doar câteva minute va creşte în necuprindere.

Aşa mi-aş dori să crească şi iubirea noastră. Te rog, ajută-mă să-mi îndeplinesc acest vis, pentru că nu vei regreta, şi iartă-mă dacă te inoportunez cu

mesajele mele. Dacă ele te agasează, nu le lua în seamă, te rog, ele sunt doar expresia faptului că, în fiecare clipă, oră de oră, îmi e un dor nebunesc de tine. Mi-e foarte greu să-mi reprim acest dor. Te rog să mă înţelegi,

Emil

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 29.05.2010, 01:22 p.m.

Jorge, dragul meu,

mister Psi s-a mai calmat după episodul cu înregistrarea pe mobil, m-a sunat chiar el, ieri, să mă cheme la o nouă întâlnire, de mă şi speriasem puţin. Dar era foarte calm la telefon, aşa că am acceptat să-i mai fac o vizită, că totuna vinerea e ziua lui mai liberă. N-a mai vrut să mai discutăm literatură, totuşi, a zis că vrea să se ocupe de mine şi m-a luat cu nişte chestii grele de tot, adică grele de subtile ce erau. (În plus, a zis că dacă vreau să-l înregistrez cu telefonul n-are nici o problemă cu asta. Însă, evident, nu am mai vrut eu…)

Fii atent: printre picături, m-a întrebat dacă am faianţă în baie. Hodoronc-tronc. Am zis că da, dar trebuie să fi ridicat puternic din sprâncene, pentru că el a început să râdă şugubăţ imediat după ce a pus întrebarea. Apoi m-a iscodit că dacă faianţa este monocromă sau policromă, dacă are decoraţiuni, iar dacă da, ce fel de modele au decoraţiunile, dacă este model unic, stereotip, ori sunt variaţiuni de modele. Am descris eu faianţa din baie – că măcar atâta a reuşit să facă şi babacul meu cât a trăit, să pună o faianţă mişto în baie şi în bucătărie –, iar mister Psi a izbucnit la un moment dat… „Perfect!” Data viitoare să-i spun ce văd în ornamentul de pe faianţă, dacă mă concentrez mai mult…

Ce să-ţi spun, iniţial era să cred că fie îşi bate joc de mine, fie nu mai înţeleg eu nimic din ceea ce face psihologia pentru *om*, fie psihologia nu se mai adresează *omului*. De altfel, el şi zicea că n-ar fi ceva chiar înrădăcinat în practica de la noi, că ar fi legat de psihologia gheştalt sau cam aşa ceva, nu ştiu exact cum se scrie, că este în germană chipurile.

Dar, după aceea, când, ajungând acasă, am petrecut pe veceu exact timpul pe care-l petreci pe veceu, uitându-mă mai atent la faianţă am început să-mi dau seama că văd în acele contururi câte ceva. Culmea e că, la început, credeam că văd numai scene de sex. Ştii şi tu, gagici răsturnate, picioare desfăcute, penetrări. Nici nu-ţi închipui cât de uşor e să vezi numai pizdă pe toţi pereţii.

Apoi, uitându-mă ceva mai concentrat, am văzut într-un colţ mic de pe una din plăci figura unui clovn, dar imediat după aia am văzut că figura de clovn se repetă, de fapt, din două în două plăci, iar dacă priveam puţin mai sus vedeam un alt detaliu, cu două măşti de carnaval, din alea veneţiene, de te trec fiorii, ca nişte umbre ameninţătoare, iar apoi, dacă schimbam perspectiva şi uneam figura clovnului cu umbrele respective, atunci părea că mă aflu în plină scenă de stradă, poate chiar la Veneţia, aşa cum ştiu din filme, buluc de lume în jur, mulţi gură-cască, de la placă la placă aceeaşi scenă, că aproape m-a tulburat, mă simţeam cumva aspirat înăuntru de ce se întâmpla acolo, auzeam deja vacarmul, aşa că m-am dat un pas mai înapoi şi am realizat atunci că, de fapt, grupate câte patru, plăcile de faianţă redau portretul meu, mă vedeam deja smuls din banala realitate marca Elev Ştefănescu şi întemniţat în acea lume ciudată a formelor foarte ancorate în suprafaţă, dar lipsite de substanţă, lipsite de profunzime, aşa că am ieşit din baie repejor, că simţeam deja că o iau razna…

Abia după câteva ore, când am intrat din nou în baie să mă piş, am încercat să uit tot ce văzusem mai înainte, am înclinat puţin capul spre dreapta, fără să ghicesc vreo formă anume, apoi spre stânga, şi stând

aşa mai multe secunde am zărit cu totul alte contururi, undeva în colţul din stânga-sus al fiecărei plăci putea fi văzut un preot catolic sau cardinal, aşa ceva, cum îi ştim iarăşi din filme, că pe viu eu n-am văzut niciodată, iar ăsta, cu calota aia roşie pe creştet, îşi ţinea cu mâinile sutana aia violetă larg deschisă, de parcă ar fi stat la supt, doar că din desen lipsea partea activă… uoah! Mi-am luat iarăşi ochii de la grozăvia asta, ba chiar m-am frecat de câteva ori la ochi ca să mă asigur că nu e o iluzie – nu era! – apoi am schimbat perspectiva, m-am dat mai înapoi, nu cu mult, doar cu vreo 20 de cm şi brusc am văzut altceva…

Erau contururile altei feţe, a unei feţe de fată, de femeie, dar la scară mult mai mare, nu era precum puchineţele pe care le văzusem înainte, ci cam în mărime naturală şi, la naiba, cu cât mă uitam mai atent, cu atât îmi dădeam seama că seamănă leit cu…, ce zic eu că seamănă, era de-a dreptul chipul… Selenei. Atunci mi-am dat seama câtă dreptate avea domnul Psi să mă întrebe una ca asta. Nu ştiu încă unde bate exact, unde vrea să ajungă, dar mi-e clar că mă va duce undeva cu investigaţia lui.

Shit, mă uit la ceas şi-mi dau seama că trebuie s-o şterg la întâlnire cu Selena, am promis c-o iau din faţa liceului.

Hai că-ţi mai povestec eu ce şi cum a mai fost la mister Psi. Te salut cu spor,

E.

From: indeepshit2008@googlemail.com

To: niño_de_niño@yahoo.com

Cc&Bc: None

Subject: Bună Jo…

Date: 02.06.2010, 10:31 p.m.

…rge,

acum câteva zile, adică răs-răsalaltăieri, după ce ţi-am scris, m-am văzut din nou cu Selena. Iarăşi avea „codiţa” după ea. Mereu când este Ella prin preajmă

mă fâstâcesc, mă pierd, nu mai pot spune nimic, probabil că par a fi un bou, incapabil să îngaim două vorbe. Poate chiar asta şi sunt.

Le-am luat de la liceu, de la Lazăr, unde avuseseră nuşce pregătire pentru bac, după care am stat iar în Cişmigiu ceva vreme, sprijinind un gard toţi trei şi vorbind tâmpenii, despre muzici, despre vedete, despre cât de false sunt toate şi câtă minciună deversează vedetele astea în vieţile noastre, dacă stai să le asculţi.

Doar că, de la un moment dat, se cam lăsase o tăcere apăsătoare, nu ne mai venea nici o idee, când, dintr-o dată, Ella a întrebat dacă mergem, fără să indice vreo direcţie. Adică: mai lâncezim mult aşa? Am răspuns că „mdaa", însă mi s-a părut imediat că, fiind prea timid, răspunsul trădează slăbiciunea mea, adică dorinţa de a mă afla mereu în preajma Selenei, chiar şi nefăcând nimic, aşa că am mai adăugat un „da" foarte hotărât şi am dat şi din cap. Selena a răspuns fără să se uite la Ella. În schimb, mă fixa pe mine cu privirea şi aproape aş fi cedat, mi-aş fi întors ochii de la ea, atât de ruşinat eram.

Cred că mă făcusem roşu ca racul la faţă, dar ea nu dădea semne că ar vrea să mă slăbească. De fapt, nici nu cred că era răutate sau vreo curiozitate meschină în privirea ei, mai curând un fel de investigaţie emoţională. Pur şi simplu se uita la mine, fără să clipească. În primele secunde, mi s-a părut că ar fi un joc de-a cine e mai tare, cine rezistă mai mult fără să închidă ochii, cine-l răpune pe celălalt cu privirea. Dar asta era doar o aparenţă. Nu altă concluzie ar fi tras şi Ella, uitându-se la noi. Ghiceam din colţul ochiului stâng, prin bretonul lung, că se uită la noi cu răutate.

Nici măcar asta nu m-a putut intimida, pentru că pricepusem în secundele deja scurse că nu e o întrecere, că nimeni nu răpune pe nimeni, că Selena căuta, de fapt, ceva la mine, în mine, însă n-aş fi putut spune exact ce. Poate un sprijin, un punct de sprijin. Tocmai de aceea m-am lăsat cotrobăit în ungherele sufletului de privirea ei, m-am abandonat

pur şi simplu în lumina care iradia dinspre ea şi mă răscolea. Mă uitam în ochiul ei cenuşiu-albăstrui-dar-de-fapt-căprui, atât de frumos, cu irizaţiile acelea fine şi stranii. Mi se părea că văd departe, foarte departe, deşi mă uitam la fata aflată la doar doi paşi în faţa mea.

Mă vedeam deja stând lungit pe conturul interior al irisului ei, aşa cum stai lungit pe semiluna aceea întoarsă cu colţurile în sus, pe care o cunoşti din filmele americane. În spate se întinde nemărginirea cerului nopţii sau a pupilei – totuna. Fie în cer, fie în pupila Selenei, mi se părea că mă pierd fără voie, dar într-un mod plăcut, în depărtări necunoscute, însă mai ospitaliere decât camera din Elev Ştefănescu pe care o locuiesc de atâta amar de vreme. E clar că mă pierdusem într-un soi de *visare*, altfel n-aş fi tresărit atunci când Selena m-a întrebat ce fac, ce urmează să fac. Că ea şi cu Ella ar vrea să mai citească una-alta.

Am sărit să-i răspund pe loc, ca un idiot, fără să ghicesc vreo ironie în tonul ei. „Aţi bunghit vreo carte nouă mai cool? Şi nu-mi spuneţi şi mie!?" N-am primit nici un răspuns. Cred că am fost nevoit să zâmbesc tâmp preţ de câteva secunde, conştient că făcusem o gafă. E clar că spusesem ceva ce nu trebuia, dar nu ştiam exact ce. Noroc cu Selena că a intervenit tocmai atunci când tăcerea risca să devină penibilă. „Nu, Emil, vrem să mai citim câte ceva de pe morminte. Vezi tu, nouă ne place să citim inscripţii din astea, funerare, să vedem ce se spune despre cei care trăiesc cât trăiesc şi-apoi mor. Despre amărâţi din ăştia, ca noi… ca toată lumea… Unele morminte sunt adevărate poveşti săpate în piatră, poveşti triste, dar poveşti frumoase tocmai pentru că sunt triste."

Prins pe picior greşit, n-am mai putut decât să bâigui: „Deci… mergeţi în cimitir…" „Da, Emil, în cimitir…" Apoi am stăruit cu întrebările prosteşti: „Cum, şi aş putea să vin pur şi simplu cu voi? Nu trebuie să aduc şi eu ceva, să contribui cu ceva?" La care Ella mi-a replicat pe un ton dispreţuitor: „Tu nu ne înţelegi. Pur şi simplu nu înţelegi nimic". Am

simţit nevoia să parez, să mă scot cumva din încurcătură şi – cum se întâmplă de atâtea ori – nevoia mi-a inspirat un gând genial…

Le-am întrebat în ce cimitir vor să meargă, ele au zis că, evident, la Bellu, că Bellu e celebru, se vizitează, se poate intra la orice oră, că acolo sunt mormintele cele mai fun, e un muzeu în aer liber şi e inepuizabil, nu-ţi ajunge nici o săptămână să-l explorezi pe de-a-ntregul.

Atunci eu le-am zis că Bellu e deja o chestie pentru snobi şi că dacă n-ar vrea să vină cu mine la Cimitirul Armenesc, pe care-l ştiu ca-n palmă, doar e practic în grădina blocului meu, mă uit din balcon în cimitir zi de zi – e ca şi cum aş ieşi în pridvor – şi le garantez că, deşi e unul din cimitirele mai puţin cunoscute din Bucureşti, este cel puţin la fel de interesant ca şi cele mai celebre şi mai frecventate. Ele s-au uitat una la alta, apoi la mine, apoi iar una la alta, au ridicat din umeri şi au zis: „La urma urmei, de ce nu? Ar fi ceva nou”.

Eu însă aveam o intenţie ascunsă, recunosc. Nu ştiu dacă tu mai ai în minte imaginea asta, dar ştii ce e pe frontispiciul intrării la Cimitirul Armenesc? E o inimă străpunsă de o cruce, măi… Voiam să vadă şi Selena chestia asta, poate aşa să o fac să înţeleagă ce sentimente puternice am pentru ea.

Ei, şi am luat troleul împreună şi le-am dus la cimitir, era evident închis, cum este mai mereu, dar am putut măcar să le arăt fetelor inima străpunsă de cruce, chestie la care Ella a deturnat atenţia, întrebând că ce scrie acolo cu literele alea ca nişte covrigei şi bastonaşe, la care eu am zis că nu ştiu exact, este alfabetul mesrobian, dar probabilitatea să scrie exact ce scrie şi mai sus în română este foarte mare, adică „cimitirul armenesc”, nimic altceva, numai că în armeneşte, la care ea a zis „mda, mă rog”, după care le-am propus să sărim gardul, că ştiu eu pe unde.

Zis şi făcut, fetele s-au arătat mai dornice de aventură decât mi-aş fi închipuit eu iniţial, ne-am plimbat puţin pe alei, că prea mare nu este cimitirul,

eu încercând să le arăt mormintele mai faine, zicând că sunt şi mari personalităţi înmormântate acolo, uite-aici, Kricor Zambaccian, mare colecţionar de artă, uite, Aram Frenkian, mare gânditor, profesor de limbi clasice la universitate, la care Selena a părut pentru prima dată realmente încântată de mine, de ceva ce făcusem eu, a scos un „wow" mare cât lumea şi a adăugat că ea ar fi şi citit ceva de Frenkian, ceva despre înţelesul suferinţei umane la Eschil şi Sofocle, sau pe-aproape, că abia din cartea aia ar fi priceput ce înseamnă suferinţa profundă, că există o formă de plăcere, de satisfacere a egoului până şi-n suferinţă, şi că forma asta de egoism trebuie evitată şi, dimpotrivă, trebuie căutată suferinţa pentru ceilalţi, în numele celorlalţi, suferinţa altruistă, pentru cei slabi şi neajutoraţi sau pentru cei loviţi de soartă, la fel cum a suferit Iisus pe cruce, la care Ella, care o luase puţin înainte şi tot insista că ne trebuie un colţişor mai ferit şi nu era atentă chiar la tot, a punctat imparabil: „Dacă totuna veni vorba de suferinţă şi plăcere, întâi de toate trebuie rezolvată urgenţa asta" – şi scoate din mâneca gecii, ca un magician, o *ciocolată* din aia bine învârtită la un capăt, dacă mă-nţelegi.

Ei, cred că a fost prima dată când mi-a plăcut de lovita asta de Ella şi am privit-o mai cu îngăduinţă. Ne-am retras sub un pâlc de copaci de lângă zid, cum mergi pe latura dinspre Dima Cristescu, ne-am ghemuit acolo şi am savurat fum cu fum, ca nişte nesătui, aşa că Ella a mai scos una bine învârtită – fata asta este, totuşi, minunată! –, iar eu simţeam cum mi se aprind obrajii de căldură încet-încet şi, luat pe sus de un val de altruism, că totuna vorbirăm de altruism, am scos şi eu nişte *pastile* de la mine, că fusesem cu o zi înainte la *vânătoare*, iar Ella şi cu mine ne-am îndopat boiereşte, pe când Selena m-a refuzat politicos.

Nu mai puteam insista, că deja îmi lăsasem capul pe spate şi, cum stăteam eu aşa în amorţire, mi s-a năzărit că, din medalionul de pe ultimul mormânt pe care îl văzusem venind spre gard, se desprinde figura

defunctului Dermengian, negustor de faianţă din perioada interbelică, care mă urmăreşte cu o privire sever-ameninţătoare, când din stânga, când din dreapta, ca un spiriduş, când din faţă, la dimensiuni uriaşe, şi îmi repetă şoptit întrebarea „Ce vezi în plăcile de faianţă?”, „Ce vezi în plăcile de faianţă?”.

Între timp ştiam prea bine ce văzusem în tot acest timp pe plăcile de faianţă din baie, era figura celei care stătea chiar acum în dreapta mea, în curtea cimitirului, şi îmi zâmbea frumos, ca un înger, îndemnându-mă: „Hai să citim morminte!”. Era faţa frumoasei mele Selena, care, pare-mi-se, tocmai vorbea de monumentul martirilor armeni pe care-l văzuse ea la Biserica Armenească şi de proporţiile genocidului făcut de turci în 1915, şi de faptul că asta o face să se simtă foarte apropiată sufleteşte de armeni, ca şi de evrei, că ăsta e un mesaj pe care omenirea nu l-a înţeles încă pe de-a-ntregul, un mesaj de iubire faţă de cei suferinzi şi că nici nu-mi închipui cât de recunoscătoare îmi poate fi pentru faptul că am adus-o aici, că îi place la fel ca la Cimitirul Evreiesc, că cele două sunt ca nişte cărţi de istorie scrisă în piatră şi noi, bucureştenii, ar trebui să conştientizăm în mai mare măsură acest lucru.

Cum stăteam eu cu capul sprijinit de zid şi o ascultam, trebuie să fi afişat un zâmbet de oligofren libidinos pe faţă, pentru că îmi plăcea teribil faptul că, în sfârşit, apreciase şi Selena ceva, indiferent ce, în legătură cu mine, aşa că, nemaisuportând să mă vadă în starea asta, după vreo jumătate de oră Selena a tras de noi să ne sculăm şi să o luăm din loc.

Ne-am pornit din nou printre monumentele funerare, spre latura cealaltă, pe unde intrasem, cu Ella zburătăcind în faţa noastră şi oprindu-se pe neaşteptate în faţa mormântului unui prinţ, pare-mi-se că-l chema Hovsepian, mort în 1823 sau aşa ceva, şi nici una, nici două, Ella se apleacă peste piatra tombală, de-am zis iniţial că i s-ar fi făcut rău, dar nu, ea exclamă ca o apucată: „Un prinţ… Ce bărbat frumos trebuie să fi fost, Doamne, ce bărbat frumos!”, după care a început să sărute piatra, ceea

ce m-a cam lăsat mască şi i-am spus să se oprească din gestul ăsta idiot, dar a intervenit Selena care a zis că să nu mă ambalez ca prostul, că acum un an, când au fost ele două la Paris, la cimitirul Père Lachaise, au sărutat şi mormântul lui Jim Morrison, că asta e o cutumă deja acolo şi că nu e nimic profanator în asta, iar mormântul lui Oscar Wilde, din acelaşi cimitir, ar fi plin de urme de ruj, mii de urme de ruj.

Eu am ridicat din umeri, în semn că sunt depăşit de simbolistica gestului şi de situaţie, iar Ella, ridicându-şi capul şi întorcându-se către mine, mi-a tras-o triumfător: „Dacă vrei să ştii, am sărutat şi basorelieful cu chipul lui Eminescu pe gură, când am fost la mormântul lui din Bellu, şi era plin de lume în jur şi nimeni nu a reacţionat aiurea, cum faci tu acum. Toţi marii oameni care au suferit merită această dovadă de iubire!”.

Însă până să schiţez eu vreo reacţie, pentru că totuna nu puteam fi de acord cu aşa ceva, am auzit urletul paznicului: băăăă, ce faceţi voi acolo? Aşa că am rupt-o la fugă înspre zid, le-am ajutat pe fete să se suie repede, am tăiat-o şi eu fix în momentul în care Ostahie – îl ştiu pe paznic, e vecin de stradă cu mine – era să mă prindă de picior, iar el, rămas în spatele zidului îmi tot striga ofticat – sau mai bine zis „ostihat” – că mă ştie el, că sunt fiul lu’ beţivu’ ăla căzut în cap de pe schelă şi a lu’ asistenta aia care-i curvă şi şi-o pune cu tot spitalul de urgenţe şi că m-a văzut el crescând şi a ştiut mereu că sunt un derbedeu şi că mă dă el pe mâna poliţiei şi din astea.

Ce să-ţi mai spun, a fost cu adrenalină multă, dar conducându-le la troleu pe fete m-am asigurat că nu ratasem ocazia să-i transmit Selenei exact ceea ce aş fi vrut să reţină de la mine: o inimă străpunsă de cruce! La care ea mi-a răspuns că înţelege perfect, că e inima lui Iisus care este străpunsă de cruce, dar şi că, fără nici o intenţie blasfemiatoare, exact asta ar fi şi starea în care se regăseşte ea acum, după despărţirea de vara trecută, că încă are inima străpunsă, distrusă, ferfeniţită.

Arată-mi-o ca să ţi-o arăt, cum ar veni. De unde eu voiam să-i transmit ce simt pentru ea, ea îmi spune cât de distrusă este ea de iubire… Mersi… Ei, crezi că aş putea oare vreodată să sper la un semn de iubire, la reciprocitate din partea ei? Eu, unul, nu m-am lămurit încă şi orice amânare a răspunsului mă omoară încetul cu încetul.

Salve,
Emu

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: bacul cu care treci bacul
Date: 09.06.2010, 06:24 p.m.

Emule,

lasă prostiile astea cu iubirea, măi, e adevărat ce spune maică-ta, că nu vrei să te înscrii la bac? Ce e, frate? Te-ai făcut moale ca un *jeleu*? Vezi că s-a alertat rău de tot şi vrea să vină acasă, să te prelucreze. Bagă de seamă, să nu îţi faci singur rău, că după aia tot tu va trebui să scoţi *cuiul* din talpă, dacă ţi-l baţi singur. Eu te-am prevenit…

Jorge

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 09.06.2010, 09:11 p.m.

Georgică,

M-a-ntristat rău de tot vestea că maică-mea s-ar putea să apară pe-aici. Ai dreptate, bine că m-ai pus în gardă. Decât să o văd, cu faţa ei mincinoasă, cu textele ei de *julfă*, cum că munceşte din greu, că nu se poate altfel, că e spre binele nostru, că tura-vura,

mai bine dau bacul. O s-o calmez şi pe ea de cum vorbim prima dată la telefon, fii fără grijă.

Mulţam de gest, E.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 20.06.2010, 07:14 p.m.

Salut Jorge,

nici nu mai ştiu cum să te iau. Pe maică-mea o-nţeleg că nu-mi scrie, că, zice ea, nu prea le are cu mailul. (Uite-aşa se scot babacii care nu te vor, că cică nu ţin pasul cu tehnologia…) Noroc că mai vorbesc cu ea la telefon şi pot s-o liniştesc că totul e OK aici, că altfel… Dar tu ce ai? De ce nu-mi scrii?

Uite, îţi propun un joc, unul semiliterar, că tot mă îndemnai tu să scriu. Citeşte lista de mai jos şi să-mi spui dacă recunoşti ceva. Dacă da, ai un premiu baban de la mine. Nu pot să-ţi dau decât un singur indiciu, hai două: e o înşiruire de mirosuri, simţite de mine pe bune, şi e în ordine cronologică, adică reface un traseu făcut de mine cu piciorul. Dar atât.

Restul să mi-l spui tu, ca să-ţi meriţi premiul.

OK, îţi mai livrez un singur indiciu în plus: e vorba de ceva ce ar trebui să cunoşti, dacă n-ai uitat cu totul Bucureştiul şi dacă nu te-au stricat deja la cap spaniolii ăia ai tăi. Sunt străzi pe care le-ai străbătut tu însuţi, zi de zi, alături de mine, deci deja ţi-am dat un indiciu foarte clar, nu ai de ales între prea multe. Hai că poţi.

Iată deci: covrigi calzi – formol amestecat cu crini albi – lemn ars şi ulterior îmbibat cu apă de ploaie, plus pişat de câine şi alte chestii organice în descompunere – saltele arse – lemn putred – căcat de câine – *praf* dens de şantier – deşeuri arse – caprifoi abia înflorit, dar discret, că suntem pe timp de zi, totuşi – beton aspru, prăfos – pişat de om – dude putrede, respirând uşor abur de alcool – brânză iute şi puturoasă (nu-ţi vine să bagi clasicul say *cheese*!),

sursa fiind inexplicabilă, dar mereu acolo, în dreptul aceluiaşi geam de la parter – fum de grătar, grosuţ, miros de mititei şi de spumă de bere recuperată din vasul de scurgere de la dozator – flori de seră, într-un evantai de mirosuri – cloroform plus miros de feşe folosite, îmbibate în sânge – bitum încins, ulei de motor ars – miros metalic, aspru, înecăcios, ca nişte sârme care-ţi intră pe nări, îţi sfredelesc creierul şi apoi îţi ies pe gură – piatră încinsă la soare, atât de încinsă că zici că stă să explodeze în miliarde de grăunţe de nisip – (acum trec pe partea cealaltă a străzii: miros aspru de zebră, cu multe, multe urme de ulei de motor) – umbră igrasioasă – iar miros de trecere pentru pietoni, de data asta asezonat cu metal ars, miros de şine de tramvai expandate la soare – tutun discret, bomboane vărsate, biscuiţi vărsaţi şi alcool tare, proaspăt consumat pe trepte – miros de tei, timid, că abia au înflorit câţiva tei – tomberoane scoase în stradă, putrefacţie – iar caprifoi discret – trandafiri căţărători – iar crini şi formol, dar de data asta mai pătrunzător, poate asociat cu miros de migdală amară – iarbă proaspăt cosită, plus, mai la margini, miros de mentă sălbatică – apoi iar căcat de câine – frunză de boschet, verde uscat şi prăfos – lemn putred de gard – dindărătul gardului, miros de mâncare gătită, ceva gen tocăniţă (se simte, în tot cazul, ceapa călită, cartoful fiert, feliuţele de şuncă puţin afumată, bulionul şi pătrunjelul, poate şi nişte mărar), tot acolo, în funcţie de cum dezbină vântul mirosurile în aer, coteţ de găini, cu putoare grea de găinaţ, dacă stai suficient (coteţul pare a fi undeva în spatele casei) – var proaspăt – căcat de câine – vanilie, gem şi ciocolată, plus ulei ars, varianta gogoşi în toate formele de prezentare – şi aş putea continua tot aşa… Te-ai prins despre ce stradă/ străzi e vorba?

Salutări, e.

From: niño_de_niño@yahoo.com

To: indeepshit2008@googlemail.com

Cc&Bc: None

Subject: None

Date: 21.06.2010, 11:20 a.m.

Hai, băi, Emule,

ce dracu', chiar crezi că am uitat Bucureştiul în doi ani şi ceva? Ăsta nu poate fi decât traseul Licurg – Semilunei – Latină – Olari – Foişor – Dimitrov etc., cum mergi tu adesea spre casă, cum am mers şi eu de-atâtea ori alături de tine. Lipseşte doar mirosul de grătare şi de *kiftele* de la naţionalităţile conlocuitoare din Latină, dar poate nu e sezonul şi nu mai sunt eu la curent. Hai, că nu mă prinzi cu ghicitori din astea de doi lei, chit că, deduc din descrierea ta, că s-a deschis o gogoşerie nouă pe Ferdinand la nr. 55. Deci care-i premiul? Şi cum stai cu bacul?

G.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 21.06.2010, 08:20 p.m.

Jorge,

bravo! N-am cuvinte, ai ghicit din prima. La premiu mă mai gândesc, dar să ştii că nu-mi voi încălca promisiunea.

Între timp mi-am dat seama că mister Psi chiar are dreptate cu teoriile lui. Azi de dimineaţă, când dădeam să mă trezesc să merg la proba de română, m-am surprins în starea aceea dintre somn şi trezie, în care nu te-ai dezmeticit încă de tot, dar eşti deja conştient de ce ţi se întâmplă, probabil stresul bacului să-mi fi indus aşa o stare, pentru că de regulă mă trezesc fără probleme, mai ales de când am cunoscut-o pe Selena…

Ei bine, cum stăteam eu aşa în pat încă încapabil să mă scol, vreme de câteva secunde sau poate chiar minute mi s-au derulat prin faţa ochilor toate formele de decoraţiuni cunoscute: frunze de trifoi, floricele, cruciuliţe, x-uri, litere stilizate, emoticoane, semne

zodiacale, peştişori, steluţe, scoici, romburi, ursuleţi, lune, semilune, cerculeţe, stopuri, săgeţi de toate orientările: la stânga, la dreapta, în sus, în jos, în măsa-n cur, *bile* numerotate, cupă, treflă, caro, pică, inimioare, căsuţe, brăduţi, *fulgi* de *zăpadă*, clopoţei, moşi crăciuni, chiar şi figuri de clovn, chiar şi semne cu degetele, chiar şi ceasuri arătând diverse ore sau forfecuţe şi stilouri, de mă şi întrebam ca prostul dacă nu cumva am visat wingdings…

Avea dreptate mister Psi că avem creierul plin de căcaturile astea şi vizualizăm involuntar tot ce ni se întâmplă prin această neîncetată reducţie simbolică la chestii cunoscute, familiare, uşor de suportat. Probabil că şi chipul Selenei, tradus pe scoarţa mea cerebrală, e codificat prin milioane de astfel de simboluri minuscule şi idioate. Că de pixelizat e clar că e pixelizat pe retină, oricum. Dacă n-ar fi, nu mi-ar mai da atâtea bătăi de cap zi de zi, oră de oră, minut de minut…

De îndată ce am rezultatele, îţi transmit ce-am făcut la bac, oricum vei afla cel mai târziu de la maică-mea, sau ea de la tine. Văd eu…

Te pup,
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 29.06.2010, 01:22 p.m.

Salut, Jorge,

A trecut şi bacul. Azi am avut ultima probă, tocmai am intrat pe uşă, venind de la şcoală. Cred că o să iau bacul fluierând, subiectele au fost relativ uşoare, iar chestia cu camerele de luat vederi nu m-a speriat neam, că oricum nu mizam eu pe copiat. Eu, unul,

cred că am scris peste 9 la fiecare dintre teze, dar să vedem.

În schimb, nu ştiu ce să mă mai fac cu Selena. Nu acceptă nimic din ce-i propun. I-am zis acum câteva zile, la telefon, să vină la mine pe stradă, dacă tot e canicula asta insuportabilă în oraş, că au deschis unii mai nou o piscină, cu spa cu tot, Junior Swim îi zice, confort occidental, chit că Apa Nova ne-a distrus strada luni în şir şi abia ce fusese asfaltată de primărie, săpând şi răs-săpând în zonă, cu zgomote, cu picamere, după care a lăsat toată mizeria aia să zacă acolo alte luni la rând.

Dar hai să înotăm, să ne bălăcim, i-am zis. Atunci mi-a băgat un text de am zis că nu se poate. Cică ea nu are o relaţie prea bună cu apa, în sensul că, evident – zâmbeşte probabil, în dosul receptorului, cum numai ea ştie să zâmbească –, se spală zilnic, face duşuri, bea apă, că doar apa e fundamentul vieţii şi noi înşine suntem făcuţi în procent de peste 70% din apă. Doar că ea suferă de hidrofobie şi din acest motiv nici nu a mers vreodată la mare, sau dacă a mai mers cât era încă foarte mică, cu ai ei, atunci s-a ţinut departe de apa mării, că cică urla ca din gură de şarpe de îndată ce voiau ai ei s-o bage în valuri.

Hm, mi-am zis eu, şi doar hm, că am refuzat să trag o concluzie clară în mintea mea despre Selena. Am tras, în schimb, în loc de concluzie, o întrebare stupidă – noroc, iarăşi, că eram doar pe telefon şi nu faţă în faţă, că sigur am făcut o meclă de dobitoc: Deci, zic eu, dacă eşti cu adevărat emo, atunci nu te scalzi? Te speli, evident, dar nu te scalzi, nu te bălăceşti? Selena a râs cumva tonic, în nici un caz batjocoritor, ocazie cu care i-am admirat din nou vocea ei extraordinar de suavă – dar a râs… de mine.

Totuşi, nu vreau să-i iau în nume de rău toate reacţiile astea, pentru că ştiu sigur că este un suflet mare. Ţi-am spus că m-a ajutat fără să clipească atunci când am întrebat-o, tot la telefon, dacă ştie pe cineva care să mă rezolve cu distribuţia romanului pe care vreau să-l public? O, da, vreau să public

romanul meu în editura autorului, cum se spune, adică pe speze proprii, îl duc la tipar şi cu asta basta.

A sărit imediat că i-ar plăcea să poată citi romanul şi a zis că mă pune în legătură cu unul Bogdan, zis Bogdale, tip fain, care are o firmă de vânzări online, vinde orice, inclusiv cărţi, şi mă rezolvă fără probleme. Atunci mi-am zis că, da, fata asta face într-adevăr ceva pentru mine, iar eu mă gândeam oricum să recuperez măcar puţin din investiţie, chit că ştiu că sar etapele, că încă nici n-am dat cartea la tipar, dar măcar să am această perspectivă. În plus, face bine să ştii că exemplarele respective, câte poţi scoate pe banii tăi, nu ajung într-un tomberon, ci chiar le cumpără unul sau altul.

Dar cu ocazia asta mi-am dat seama de ce Selena, fiind un suflet aşa frumos, totuşi nu prea are chef de mine. A fost cam aşa: ieri m-a sunat că a dat de Bogdale ăsta, să ne vedem, să facem joncţiunea, eu am zis că vin eu către ea, doar era în interesul meu, ea să-l cheme într-acolo pe *omul* ăsta, dar ea că nu, nu, a insistat să ne vedem mai bine pe lângă mine.

Aşa că ne-am văzut scurt la Foişorul de foc, în colţul Ferdinand cu Traian, unde ea era deja prezentă când am ajuns eu – de data asta era schimbată, nu mai era fardată deloc, nici rujată, purta o rochiţă dintr-un doc subţire, in sau *cânepă* sau aşa ceva, şi avea părul altfel tuns, mai copilăreşte cumva, şi parcă nici nu mai era atât de negru –, în fine, mi l-a prezentat pe gagiul ăsta, Bogdale, după care ea a traversat şi s-a suit într-o maşină mare care a demarat la foarte scurt timp după aia.

Normal că m-am uitat atent după ea. A deschis portiera şi, până s-o închidă la loc, am putut vedea că a luat din parbriz un laptop şi şi l-a pus în poală – deci are laptop drăcoaica, ar putea intra pe skype de oriunde, nu doar de acasă –, în plus l-am putut vedea, pentru o fracţiune de secundă, şi pe tatăl ei, un chip de mascul mai fioros, aşa, cum sunt baştanii, dacă mă-nţelegi, dar foarte elegant, la costum negru, trebuie să fie pe la un cincizeci de ani, purta ochelari

de soare destul de fancy, costum negru – pe căldura asta, îţi dai seama? – şi avea părul complet alb.

Ei bine, văzându-l pe taică-su, am realizat cât de mare este distanţa dintre mine şi Selena, ea fiind din lumea bună, eu din lumea mea insignifiantă. Nu degeaba merge ea la Lazăr, taică-su trebuie să fie avocat sau aşa ceva, că i-am văzut şi numărul de înmatriculare, când a demarat în trombă, B 606 LEX, parcă, era ditamai Toyota de teren, frate.

Încercasem încă mai de mult să aflu cu ce se ocupă babacul ei, căutând-o pe google, căutându-i familia, cam ce se întâmplă cu ai ei, însă numele de Cojocaru e atât de comun, numai pe stradă la ea am dat de vreo trei familii cu acelaşi nume, aşa încât nu putusem afla nimic concludent, iar de la ea iarăşi n-am scos mare lucru. Deci asta este piedica cea mai mare între noi doi, chestia care n-o lasă să se apropie de mine. În fine, nici nu mai ştiu dacă e cazul să insist, pentru că e clar că între lumile noastre nu prea există punţi.

Cam trist,
Emo-Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 07.07.2010, 13:53 p.m.

Jorge,

nu crede ce ţi-a spus maică-mea, acel 6,10 din teza de la română nu e un accident, ce am scris eu acolo era chiar foarte bun, numai că bănuiala mea se îndreaptă asupra idioţilor care au corectat. Sigur voia careva să mi-o pună, nu pot să-mi explic cum se fac chestiile astea, dar nici tezele nu pot fi 100% anonimizate, îţi recunosc ăştia scrisul una-două, te trădează sistemul de numerotare a tezelor, nu ştiu, dar vreuna din băbătiile care avea un dinte împotriva mea a putut acum să se răzbune. În condiţiile astea, chiar nu mai am nici un chef să mai dau la facultate. Adică de ce să las sistemul să mă persecute în

continuare? Nu mai bine merg direct în economia liberă, where life *rocks*? Nu mai bine îmi pun palma-n fund şi savurez ce e de savurat la vârsta noastră, tot ce e mai palpitant în lume? Oricum ăştia nu te învaţă mai nimic la facultate…

Salve,
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 20.07.2010, 00:03 a.m.

Salut, George,

îţi scriu – *cui* naiba să-i scriu, dacă nu ţie –, chiar cu riscul de a te plictisi, dar nu mai ştiu ce să mă mai fac cu Selena. Cu ea nu puteam, dar fără ea e un dezastru. Nu înţeleg de ce nu pot să-i clintesc sufletul nici măcar cu un milimetru.

Am reuşit să o întâlnesc acum două zile, înainte de a pleca ea în vacanţă, în nordul Italiei. Am mers iarăşi în Cişmigiu, la mine acasă nu a vrut să vină, şi nu am putut să nu observ că a stat tot timpul ca pe ace. Îmi adusese un dvd cadou, un film de anul trecut, „The Break-Up Artist", că e o comedie romanţioasă, dar cu un scenariu foarte inventiv şi să nu cumva să trag vreo concluzie greşită – cum dracu' să nu trag concluzii, când îmi face un cadou cu ditamai „despărţirea" în titlu? –, iar după doar douăzeci de minute dădea deja semne că ar vrea să plece.

Am întrebat-o: „De ce nu mai stai cu mine? Măcar o clipă". La care ea mi-a răspuns: „Nu pot, îmi pare rău, nu-mi găsesc liniştea interioară. Ştii, e febra de dinaintea călătoriei, probabil. Trebuie să plec, să împachetez, să mă asigur că iau cu mine tot ce-mi trebuie". Eu am plusat: „Păi de-abia ai venit… Nu vrei să mai stai măcar câteva minute?", dar răspunsul ei a fost la fel de hotărât: „Nu pot să stau locului,

acum. Nu-mi găsesc liniştea interioară. Chiar sunt stresată de drumul ăsta".

E drept că, din afară, puteam şi eu să fiu privit ca un insistent odios, care nu-i înţelege pe ceilalţi şi vrea ca toate să-i iasă exact aşa cum îşi imaginează el că ar trebui să iasă, însă nici Selena nu şi-a luat răgaz măcar o jumătate de oră bună în care să-mi explice, dacă are de dat explicaţii, de ce refuză constant să aprofundeze relaţia noastră şi de ce, dacă totuşi nu vrea să fim împreună, de ce nu-mi dă out într-un mod hotărât, ca să ştiu şi eu ce să mă fac pe viitor.

A mai stat cu mine pe bancă doar câteva minute în plus, cât a spus ea vreo două bancuri – hm, banca şi bancul, iar îmi iese jocul de cuvinte –, după care s-a precipitat şi m-a rugat să n-o conduc spre ieşirea din parc. A tăiat-o lăsându-mă pe bancă cu dvd-ul în mână şi fără să ştiu măcar dacă o voi mai vedea vreodată sau nu.

Unul din bancuri mi-a plăcut şi mie, ţi-l povestesc. Cică vine *omul* la preot pentru spovedanie şi-i zice: părinte, am comis-o, trebuie să-mi mărturisesc păcatul. Ia s-auzim. Păi mă ştii, că-s om însurat, la casa mea, nu mă ţin de prostii. Dar am cunoscut săptămâna trecută o domnişoară focoasă rău, am fost cu ea în parc, am stat împreună pe bancă, am vorbit, ne-am giugiulit puţin, că ne aprinseserăm amândoi, şi până la urmă am sărutat-o. Asta-i tot?, întreabă preotul. Da, cam asta a fost şi mă simt tare vinovat faţă de nevastă-mea. Bine, zece mătănii şi o găleată cu apă. Bine, părinte, dar ce penitenţă e asta? Păi, mătăniile sunt pentru iertarea păcatului, că ai preacurvit, iar găleata cu apă e pentru tine, că aşa beau boii. Nu e fain bancul?

Dar ce voia ea să spună cu bancul ăsta, dacă voia să spună ceva? Era cumva vreun indiciu să fiu mai energic, să nu stau ca boul? Sau era reproşul că am stat deja prea mult timp ca boul şi am ratat oportunitatea? Îmi stătea în gât să-i spun mai răspicat ca niciodată că o iubesc şi că nu mai pot fără ea şi… nu am reuşit! La naiba, nu am reuşit, şi pace! Parcă mi se încleiase gura, iar nodul din gât lua proporţii

tot mai mari, nu mai putea fi scuipat în afară, că riscam să mă sufoc, ci trebuia înghiţit.

Sunt pierdut, spune-mi ceva
care să-mi folosească, George, por
favor,
Emu

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 22.07.2010, 11:26 p.m.

Jorge, dragul meu,

vizita de ieri la domnul Psi a fost foarte edificatoare pentru mine. M-a luat întâi de toate de pe poziţii principiale, de la general la particular cum ar veni: că cică orice bărbat – şi să nu mă speriu dacă mă consideră deja bărbat, căci hormonal am atins deja maturitatea – are o cheiţă cu care femeia îi poate controla psihicul, îl poate îngenunchia. Majoritatea nici măcar nu sunt atât de subtili, încât să le cauţi îndelung cheiţa.

În principiu, de la Lolită la femeia fatală ai acoperit tot spectrul, deja cu cele două ipostaze extreme îi cucereşti în scurt timp pe cei mai mulţi dintre bărbaţii heterosexuali. Îi dai fiecăruia obiectul pasiunii, adică tocmai ceea ce nu are. Pe cei mai tineri îi fascinează femeia fatală, pe cei trecuţi de o anumită vârstă îi îngenunchează Lolita.

Mi-a zis apoi să-i mai bag informaţie despre fata asta care mi-a sucit minţile – mă rog, el n-a zis chiar aşa – şi apoi mi-a dat unele dezlegări ale misterului iubirii. Să-ţi recit din ele, să nu-ţi recit? N-aş vrea să te plictisesc. Hai că-ţi spun, totuşi, poate-ţi va folosi şi ţie, că nu eşti nici tu stană de piatră, nu ai nici

inimă de granit, nici *bile* de oţel în loc de coaie, iar eu, pe de altă parte, nu prea găsesc aplicarea acestor cunoştinţe pe moment, decât dându-le mai departe, aşa, prin simpla lor colportare.

Fii atent ce mi-a zis tipul, după ce i-am livrat amănuntele poveştii mele de dragoste: cică, atunci când e cu tine, cum ar veni cu mine, Selena se fardează puternic, se împopoţonează, îşi îngrijeşte părul, îi dă volum, îşi dă aere de atoateştiutoare, vorbeşte probabil mult despre cărţile pe care le-a citit – dar, deşi vorbeşte mult, a citit relativ puţin – e o regulă aici, pentru că dacă ar fi fost savantă, atunci n-am fi purtat această conversaţie –, în plus e foarte preocupată de modul cum se exprimă, probabil că foloseşte chiar termeni pe care nu-i înţelege şi, în genere, te ia de sus. Te patronează, încearcă să te patroneze.

Dar în poveste sigur trebuie să fie şi cealaltă opţiune, altfel nu te-ar juca pe degete de atâta timp. Mai interesează-te – adică eu să mai fac săpături – că sigur voi da peste detalii interesante. Dacă există un „celălalt", atunci probabilitatea ca el să fie „daddy" e foarte mare. Iar cu daddy schimbă foaia. E dezinvoltă, îşi permite să spună o grămadă de prostii, cam tot ce-i trece prin cap, îşi schimbă şi coafura, în sensul că nu-şi mai coafează părul deloc, îl lasă pur şi simplu să cadă, de undeva de deasupra frunţii îi face cărare în jos, să cadă cu breton, îşi pune blugi strânşi pe fund sau, dimpotrivă rochiţe nu neapărat scurte, subţirimea beţelor are suficientă putere de evocare, nu trebuie să-şi arate chiloţii. Şi tot aşa.

Desigur, asta ar fi doar o descriere generală, nu e o reţetă fixă, multe femei care joacă acest rol dublu o fac din instinct, nereflectat, neprogramatic, aşa încât combină uneori nepermis de mult registrele, fără să-şi dea seama că l-ar putea contraria pe bărbatul cu care intră în contact. Nu-ţi dai seama tu – adică nu-mi dau seama eu – ce alternanţă de percepţii contradictorii presupune o astfel de aventură. Ea e nevoită să treacă în timp foarte scurt de la dinţii

sănătoşi ai adolescentului la dinţii falşi ai bărbatului trecut de o anumită vârstă, de la pectoralii fermi sau neformaţi încă, la ţâţele de bărbat, de la abdomenul încordat, la burta lăsată sau chiar la burta de burtă, pe care n-o mai dai jos decât chirurgical, de la pielea mătăsoasă, la pielea coajă de portocală etc.

Şi chiar şi în această alternanţă permanentă ar fi o sursă de derută pentru femeie, aşa că experienţa acestei duplicităţi sfârşeşte invariabil prost. De regulă, femeia îşi dă seama prea târziu, dar nici asta nu e realmente o tragedie. Nu există tragedii. Oamenii învaţă să trăiască aproape cu orice. Până şi cu depresii cronice. Cum ajunge femeia noastră la depresie cronică? E simplu, totul se leagă de curiozitatea mediului pentru acest tip de femeie.

Mediul – social, profesional, economic – în care ea şi rolul ei dublu pot înregistra succes după succes funcţionează după regulile trendului, ale modei, succesul fiind garantat maxim trei-patru ani, după care, dacă femeia nu schimbă radical mediul în care a activat, sau măcar locul, atunci reputaţia o ajunge din urmă, iar bărbaţii care vor mai consimţi să-i cadă în plasă vor fi de calitate din ce în ce mai joasă.

Astfel, însuşi principiul de la care a plecat aventura se contrazice pe sine. Se va instala încet-încet depresia, care se va răsfrânge neîntârziat asupra somaticului. Nemaivorbind că propriul corp este în continuare un mister pentru fiecare femeie, în ciuda grijii exagerate pe care i-o acordă unele. Rolul de Lolită nu-l poţi juca decât la o anumită vârstă şi doar atât timp cât corpul consimte şi este perceput şi în afară ca atare. Asta presupune un regim alimentar sever, ceea ce pentru adolescente şi tinerele femei nu e greu de respectat. Doar compania burtoşilor amatori de Lolite, dar obişnuiţi, totodată, să petreacă mult timp prin restaurante, pune probleme în acest sens; chiar şi aşa, adolescentele sunt obişnuite să tragă două ore de o cafea sau de o cola şi să privească uşor distrate, necum pofticioase, spectacolul oferit de bărbatul care tocmai îşi înfulecă

friptura şi lasă urme groase de grăsime pe paharul din care-şi bea vinul.

Însă, cu vârsta, adică în doar trei-patru ani, corpul îşi spune cuvântul şi… „cere de mâncare”. Dar a mai ţinut să adauge că, nu de puţine ori, femeile care îmbrăţişează rolurile duble sunt cele care au avut o experienţă traumatică în trecutul recent, într-o relaţie anterioară, pentru că doar ele dezvoltă o ambiguitate atât de convingătoare. Şi că poate n-ar fi rău să mă interesez dacă Selena chiar a avut o relaţie de durată înainte. I-am zis că ştiu că a avut o relaţie ceva mai serioasă cu altcineva, nu mi-a zis exact cu cine, dar că nu cred s-o fi afectat chiar atât de tare.

V.T. s-a minunat oarecum, zicând că ideea de a avea o relaţie „de durată” deja la vârsta noastră e cam greu de comensurat pentru cineva din generaţia lui şi că, să nu i-o iau în nume de rău, dar crede că lumea a cam luat-o razna şi că noi nu ne opunem deloc mersului lucrurilor, că suntem doar nişte momâi, nişte mimetici.

După care s-a corectat şi a spus că oricum răbufnirile lui sunt injuste, că noi tinerii nu ne-am putea opune valului, suntem şi noi copiii timpului nostru, aşa cum au fost şi ei, la rândul lor, şi că, orice am face, facem bine. Părea dintr-o dată resemnat. S-a scuzat, s-a ridicat şi a dispărut pentru câteva minute. S-a întors cu serviciul de ceai şi m-a întrebat dacă nu vreau şi eu să beau. Am dat din cap în semn că vreau. (La el am învăţat să beau ceai fierbinte vara – nici nu-ţi închipui cât de răcoritor poate fi!)

I-am zis apoi că să nu mi-o ia în nume de rău, dar nu pot fi de acord cu faptul că-mi tot vorbeşte de femei în general, eu n-o pot considera pe Selena o femeie, e doar o fată, până şi vârsta ei nu e de femeie în toată regula. M-a întrebat apoi ce vârstă are, mai exact, i-am zis că 19, ca şi mine, după care a zâmbit şi mi-a zis că mai are un client în aşteptare. Altfel spus, m-a cam dat afară.

Dar nu puteam să mă supăr pe el, pentru că totuşi simţeam că am avut ce învăţa în acea oră, dovadă că îţi pot reproduce cam tot ce mi-a zis, fără ca de data

asta să mai fi folosit mobilul. Aşa că mi-am luat la revedere şi am plecat. Oarecum luminat, dar şi indignat în sinea mea. Asta e, suntem făcuţi dintr-o *cocă* prea maleabilă, eu sunt făcut dintr-o astfel de *cocă*, nu doar în relaţiile cu „femeile”, ci în relaţiile cu toţi ceilalţi, cu oamenii în general.

Tu mă înţelegi, George, nu-i aşa?
e.

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 24.08.2010, 00:03 a.m.

Salut George,

mă gândesc că atunci când toată lumea va fi conectată la un singur megabrain, cum am văzut pe Discovery că ar arăta viitorul, atunci voi avea în sfârşit câte ceva să-i spun Selenei. Atunci nu va putea să-mi mai refuze comunicarea, ba chiar va fi obligată să mă asculte, tot aşa cum toată lumea va fi obligată să mă asculte şi va şti, automat, ce s-a întâmplat, ce se întâmplă cu mine.

I-aş spune, fără să o dojenesc, pentru că nu vreau să pară că am vreun resentiment faţă de ea, faţă de ce mi-a făcut, dar i-aş spune suficient de clar, ca să nu persiste vreun echivoc, că nu voi putea înţelege niciodată de ce a dat cu piciorul unei iubiri care ar fi putut fi atât de frumoasă. Pur şi simplu nu înţeleg…

Dar poate ea are dreptate, până la urmă. Ne obosim degeaba, orice am face, oricât de frumos am gândi şi am plănui viaţa noastră, din totul se alege doar *praf* şi *pulbere*. Nimic nu rezistă timpului.

Pe acest ton optimist, te salut şi n-am cuvinte,
Emil

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com

Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 03.09.2010, 11:37 p.m.

Salut, Jorge,

nu prea ţi-am mai scris în ultimul timp, mai mult am citit, am stat ascuns prin casă, rar de tot m-am mai văzut cu domnul Psi, cu care mai discut puţină literatură. Ieri m-a întrebat dacă i-am citit romanele, am zis că nu cu totul, că îmi e destul de greu să găsesc liniştea sufletească pentru o lectură relaxată, aşa că n-a insistat nici el, ci a trecut la problema Selena, m-a întrebat dacă s-a mai schimbat ceva, eu i-am zis că nu, că ea tot mă evită în continuare, iar eu nu mai ştiu ce să fac, apoi el m-a întrebat dacă nu consider că ar fi mai bine pentru mine să uit cu totul de ea, că nici lumea, nici viaţa nu se termină aici, şi m-a întrebat apoi în ce formă o păstrez în amintirea imediată – adică dacă am vreun suvenir de la ea, poate chiar şi un fetiş.

Nu prea am înţeles la ce se referă, aşa că am mai întrebat o dată, ca să mă asigur, ce înţelege el prin fetiş. Mi-a explicat ce şi cum şi am zis, până la urmă, că am, într-adevăr, o fotografie cu ea la care ţin foarte mult… Unde o ţii, m-a întrebat. Păi, mi-era şi ruşine să-i spun, n-o ţin nicăieri, ce, parcă în ziua de azi mai ţine cineva fetişuri între coperte de cărţi, în vreun sertar, în albumele de absolvent sau sub pernă?

Totul se petrece în hard, pe un memory stick sau pe net.

M-a întrebat apoi cum apare Selena în fotografia respectivă. Iar eu i-am descris fotografia, i-am zis că stă cu capul puţin aplecat, nu se uită în obiectiv, nu i se văd ochii, ci doar pleoapele – nefardate! – cu genele ei lungi, că pare destul de tristă, cum pare ea când vrea să mă impresioneze, nu, nu, cum e îmbrăcată, a insistat el, apoi i-am descris îmbrăcămintea – i-am zis că are o bluză albă, moment în care mister Psi e exclamat: „Aha! În fine!”. După care a adăugat: „Nu cumva bluza respectivă are revere şi mâneci largi, iar nasturii de

sus sunt descheiaţi?”, iar eu am răspuns că da, parcă aşa are, aşa arată, de parcă ar fi realmente important.

După care mi-a spus – ţine-te bine! – că e musai să distrug fetişul, să distrug imaginea celei care îmi ţine captive emoţiile „in effigie”, dacă mă-nţelegi, pentru că ea ar avea valoare simbolică, una de care nu-mi dau seama, dar care mi-a acaparat gândirea cu totul. Dacă, în poză, cămaşa ar fi fost de culoare roşie sau orice altceva, atunci aş fi putut scăpa mai uşor de ea, dar aşa voi asocia mereu inocenţa, virginitatea, castitatea, puritatea şi alte bălării din astea cu figura ei, din simplul motiv că, la nivel cromatic, o asociez pe Selena mereu cu albul şi, în plus, reverele largi şi nasturii descheiaţi îmi induc subliminal ideea că are aceste merite, aceste virtuţi în abundenţă, de se şi revarsă în afară…

Iniţial am zis că domnul psiholog a luat-o razna, dar, pe măsură ce-mi spunea chestiile astea, m-am gândit că poate are dreptate, pentru că, în ciuda negrului în care era îmbrăcată mereu când ne-am întâlnit, în ciuda părului închis la culoare, în ciuda rujului adesea negru sau măcar vişiniu închis, în ciuda tonelor de fard pe care şi le întindea pe pleoapa de sus şi pe pleoapa de jos, când închid ochii o văd tot pe Selena din fotografia respectivă, din blestemata aia de fotografie, scufundată în acel alb imaculat.

Aşa că, plecând de la mister Psi, mi-am zis că trebuie să distrug de urgenţă fetişul, tot la nivel simbolic, ca să am linişte sufletească. Iar azi, de dimineaţă, ca să fac antrenament în chestia asta, cum e cu distrugerea unui fetiş, i-am luat singura bluză pe care o avea soră-mea de felul ăsta, o bluză albă cu gulere largi, cam ca alea pe care le poartă angajatele de la bănci, şi i-am făcut-o bucăţi. Ferfeniţă i-am făcut-o, mă-nţelegi? Bucăţele, bucăţele, fără să folosesc foarfeca sau cuţitul. Numai cu furia strânsă în pumnii şi în dinţii mei.

Oricum, soră-mea cu toaletele ei reuşeşte să mă enerveze de fiecare dată. I-am zis deunăzi, văzând-o cum pleacă la facultate, că are iarăşi sesiune de

restanţe: „Iar ţi-ai tras blugii ăştia fără cur pe tine?”. Ea mi-a replicat pe tonul ei fandosit că „Se cheamă hotpants, dobitocule!”. „Păi, cu-atât mai mult”, am reluat eu, „că ăştia nu-s hot deloc. Ţi se taie pofta numai când vezi crăpătura curului ieşind din ei”. Dar crezi că soră-mea pricepe subtilităţi din ăstea? Îmi zice: „Azi am examen, trebuie să fac impresie bună. Tu ce crezi, că iei un examen aşa, cu una cu două? Poţi să înveţi o lună întreagă. Dacă nu arunci şi o privire gingaşă, dacă nu mişti puţin din buric, atunci profu’ nu se bucură, şi nu mă bucur nici eu că-mi dă o notă bună… Până la urmă toată lumea trebuie să fie mulţumită”. Să nu-ţi crezi urechilor, zău aşa. Acum îţi dai seama şi tu cu câtă satisfacţie i-am sfâşiat bluza aia soră-mii?

Însă, în ciuda antrenamentului, n-am fost în stare să distrug şi fetişul. Am dat ocol cu mausul o dată, de două ori, strângeam din dinţi şi îmi ziceam că n-am voie să deschid fişierul, că nu mă voi lăsa îngenuncheat din nou, şi din astea. Apoi chiar am dat delete, dar peste câteva minute m-am dus fuguţa cu mausul în Recycle Bin şi i-am dat restore – îmi simţeam deja inima bătându-mi în gât, apoi m-am sculat de la birou, fiindu-mi clar că nu voi avea eu curajul nici să mă uit la poză, ca să mă las inundat de imaginea Selenei, nici să-i dau delete forever, aşa că am tăiat-o pe-afară, să mă plimb puţin.

După ce m-am întors în casă, am deschis iar calculatorul şi de data asta am zis să-mi încerc tăria de caracter. Am deschis fişierul cu poza Selenei şi am încercat să-mi amintesc în ordine inversă cum am mai interacţionat cu ea în ultimul timp, să merg către origini, cu alte cuvinte. Deci… ultima dată a fost când am felicitat-o de ziua ei, pe mail, nu că aş fi aşteptat să mă invite undeva, dar din prietenie, din simplul motiv că, vrea sau nu vrea, ţin la ea, ţin la ea foarte mult şi nu-i vreau decât binele. Crezi că mi-a răspuns? Da’ de unde…

Nu e în stare să primească nici cele mai fireşti gesturi din partea mea, nici expresia cea mai banală a umanităţii sau a spiritului de convieţuire, nimic. Nu-

ţi spun cât mă poate întrista chestia asta. Parcă ar fi posedată de un demon care o face să persevereze în negativism, parcă pune la fiecare pas, prin micile ei porniri rele, o cărămidă la marele rău al lumii. Şi atunci îmi vine să o consider pe ea însăşi un rău pe lume. Poate asta şi vrea, ca să mă îndepărteze mai uşor, să scape astfel de mine cu preţul că voi rămâne cu o impresie naşpa de tot despre ea. Dar ea – în ce fel de lume vrea ea să trăiască? Nu-şi dă seama că făcându-mi mie figuri din astea îşi face şi ei rău?

Apoi mi-am amintit ultimele întâlniri şi toate mini-incidentele iscate de-a lungul lor. Ba se scuza că e imatură, că nu înţelege deloc mersul lumii şi că să n-o iau în serios cu unele chestii, ba îmi băga nişte reproşuri de mătuşică de pension, de mă treceau toate apele şi mi se părea că am greşit fundamental faţă de ea, că n-o să mai pot să refac niciodată impresia bună pe care credeam că o fac asupra ei. Nici nu ştiam ce să mai cred, mereu îmi crea o stare de confuzie, era specialistă în asta.

Mă înfiorez la gândul că neprevăzutul ar putea să ne scoată într-o zi faţă-n faţă, pe stradă. Ce vom face atunci? Ne vom evita unul pe celălalt din priviri, ne vom ascunde după vreun copac? Ne vom face că nici nu ne cunoaştem? Sau poate ne vom saluta sec, afişând un indiferentism de genul „Aşa e-n capitalism, frate, viaţa e dură”?

Nu ştiu cum aş putea preveni un astfel de penibil. Nici nu ştiu ce va fi în viitor, nici ea nu ştie, nu ştie nimeni. Dar nu vreau în nici un caz să proiectez viitorul în alb şi negru încă de pe acum, că aşa mă obligă cineva – în negrul *bobului* de mac, din care iese, printr-o mirabilă metamorfoză, *albitura* aia halucinogenă – ci mi-aş dori să-i las viitorului culorile naturale, aşa cum va fi să se combine ele, fie cu dominantă de roşu sângeriu, fie cu un albastru seren de la un capăt la celălalt. Nu vreau să-i refuz vieţii puterea de a ne inspira.

În plus, mi-ar plăcea să rămân cu convingerea că, dacă într-o bună zi hazardul va face să o întâlnesc pe Selena, pe stradă, într-o librărie, la facultate, într-un

club, oriunde, voi putea schimba cu ea două vorbe, măcar ca între prieteni.

Deşi, uneori îmi vine să izbesc cu mine însumi de ziduri – de ce nu vreau să înţeleg că viaţa nu se termină aici, ci poate abia începe…

Iarăşi cam trist,
Emu

P.S.: Da, i-am şters până la urmă poza din calculator, dacă asta îţi rămăsese neclar…

From: indeepshit2008@googlemail.com
To: niño_de_niño@yahoo.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 21.11.2010, 09:08 p.m.

George,

mă întrebi de Bucureşti, cum mai arată, mă întrebi de facultate, de ce n-am dat şi eu admitere măcar în sesiunea din septembrie, undeva, la orice facultate, că „minte am cu carul", zici tu, „aş fi putut intra oriunde".

La întrebarea din urmă, crede-mă, nu pot să-ţi răspund. Nu ştiu nici eu exact, ştiu doar că nu era poate momentul. Partea mai proastă este că am pierdut pensia de urmaş cu ocazia asta. Era un bănuţ acolo. Aşa că de câteva luni umblu prin urbe să mă angajez pe undeva, că banii trimişi de mama abia dacă ajung pentru cheltuieli curente. Aşa am ajuns să *bat* barurile, nu ca să beau, nu, dar mi-am zis că poate mă ia careva barman sau ceva, băiat de mingi pe undeva.

La ora la care-ţi scriu, despre Bucureşti nu se poate concepe decât o „romanţă udă". Plouă de mai bine de o săptămână, aproape fără întrerupere, ceva ce n-am mai văzut niciodată în oraşul nostru. Chiar ieri am fost în centru. Închipuieşte-ţi bulevardul Brătianu, spre asfinţit. Ploua în ură, iar trotuarul ăla strâmt, ocupat oricum de maşini, acum plin şi de

bălţi, nu te lăsa să păşeşti deloc relaxat. Spectacolul firmelor luminoase, al farurilor, al traficului aglomerat, tumultul de-o parte şi de alta a străzii nu făceau decât să mărească stresul. Dacă intrai pe Lipscani dinspre Brătianu, dădeai automat de grupuri de tineri roind cu umbrelele-n cap în stânga şi-n dreapta, englezi turmentaţi, curve cu sclipici, studenţi lăţoşi, elevi exuberanţi, înainte şi-napoi, cu ţinte aparent precise – un haos!

Ţi-am zis deja mai de mult că Centrul Vechi e acum un şantier imens. Tot aşa a rămas. Sub tălpile grăbite, mâzga din drum clipoceşte ca un cor de lipitori. Se bucură pesemne. Participă la viaţa oraşului. Şi trecătorii au norocul lor, partea bună în toată afacerea asta fiind că, din moment ce plouă, nu e praf. Dar tot pentru că plouă, fâşiile de lumini se întretaie cu şiroaiele de apă, de zici că eşti într-un tablou cubist. Nici măcar zgomotul de fond al străzii, asurzitor peste zi, nu mai dă continuitate contururilor. Cineva a măsurat odată nivelul de decibeli din străzile aglomerate ale oraşului, cred că încă erai pe-aici când s-a întâmplat asta. Concluzia a fost cât se poate de optimistă: Orchestra Filarmonică din Berlin n-ar avea nici o şansă să se facă auzită aici.

Ah, ca să nu uit: acum un an, cum ieşeai din pasajul subteran slab luminat, dinspre piaţa Sf. Gheorghe, pe stânga se înălţa o clădire proaspăt renovată, sediul firmei unui investitor grec. Peretele frontal al clădirii era acoperit de un panou electronic imens. Pe el se zărea chipul – ştii tu cui –, fost primar al capitalei, atunci candidat pentru un al doilea mandat de preşedinte. În faţa clădirii, staful de campanie montase difuzoare imense, din care se auzeau îndemnuri anticomuniste şi alte sloganuri electorale, în special împotriva parlamentarilor. Se propunea un referendum prin care să fie desfiinţată o cameră, iar parlamentul unicameral astfel rezultat să fie drastic micşorat. Eram la douăzeci de ani de la căderea comunismului şi oamenii tot cu fantomele trecutului se luptau.

Acum toate astea au dispărut, parcă ar fi răsărit în loc altă clădire. Doar alături a rămas imobilul cu vitrine la toate cele patru etaje, vitrine din care privesc în gol manechine de plastic, pe care atârnă rochii de mireasă. Rochiile sunt diferite de la manechin la manechin, dar albul e mereu imaculat şi face un contrast teribil cu mâzga de pe jos şi cu cenuşiul clădirilor.

Ieri, trecând pe-acolo, am dat peste Marcel, fostul nostru coleg, acum student la Filozofie. Aştepta sub o streaşină, fumând de zor. „Salut bătrâne, ia un foc", s-a oferit el amabil. Îmi văzuse ţigara din colţul gurii încă dinainte de a mă fi gândit eu să o scot din pachet. În fond, e filozof, e meseria lui să anticipeze viitorul. Din cauza ploii, şi gesturile mele şi ale lui erau ferite, aveau ceva clandestin în ele. Marcel mă privea cu ochi umezi, părând să ascundă un optimism misterios în ei.

Mi-a susurat la ureche că urma să vină şi Alina pe-acolo – vezi că începe să te intereseze mesajul, dacă te întrebai cumva ce mai e cu fosta ta iubită. „Aha", am zis eu, lăsând impresia că înţeleg câte ceva, deşi nu înţelegeam nimic. Apoi am adăugat: „Şi ceilalţi? Sergiu, Andra, vin şi ei?", adică cercul lui restrâns de prieteni. A încuviinţat din cap. „Şi cum a fost ziua ta?" „Rahat, ca de obicei. Dar a ta?" „La fel." Rând pe rând, au apărut şi ceilalţi despre care vorbea. Era momentul să ne aciuăm pe undeva, să săvârşim ritualul spălării păcatelor de peste săptămână. Nu la exterior, ci la interior, nu cu apă sfinţită, ci cu alcool, se-nţelege.

Ce altceva poţi face într-un Bucureşti plouat, la sfârşit de săptămână?

Dar să-ţi descriu mai departe peisajul, dacă zici că te interesează: între clădirile de care-ţi vorbeam se desface o stradă întunecoasă, cu pavajul excavat. Pare că tocmai a ieşit din război, că tocmai ar fi căzut o bombă. Te încearcă un fior la gândul că aici ar fi putut muri oameni în condiţii violente. Pe măsură ce te afunzi în lungul străzii, clădirile devin din ce în ce mai sumbre. În stânga şi-n dreapta, se află podeţe de

lemn, menite să înlocuiască trotuarul inexistent. Deşi e periculos să nu te concentrezi la fiecare pas, nu te poţi împiedica să nu ridici din când în când privirea înspre clădirile aflate în paragină. Una îţi atrage atenţia în mod deosebit. Din acoperişul ei se înalţă un copac. Văzut de jos, pare a fi un salcâm, încă firav. Promite să devină mare. Probabil sămânţa a căzut acolo, purtată de vânt, şi, printre bârnele putrede, a găsit culcuş prielnic.

Abia ce-mi trecuse prin minte ideea de culcuş, că cineva din grup a venit cu propunerea să mergem la Dormitoare. Nici crâşma asta n-o ştii, e nou deschisă. Altcineva a spus că la Dormitoare ar fi bine să mergem mai târziu, oricum e deschis până dimineaţa. Să începem cu ceva mai select. S-a votat, că exerciţiul democratic e din ce în ce mai prezent la români, iar majoritatea a decis: la Bordel! Nu te mira, că nici eu nu m-am mirat.

Centrul Vechi e sinonim cu destrăbălarea, este insula fericirii. La Bordel e mereu plin ochi de străini, poate expaţi, poate doar turişti, e bine că poţi să-ţi exersezi engleza interacţionând la întâmplare. În vitrinele barului, alte manechine de plastic. Nu au pe ele rochii de mireasă, ci desuuri sexy. Aici am intrat cu greu. Nu mai era nici un loc la masă. Majoritatea clienţilor stătea în picioare. Multă bere, vacarm, abia te înţelegeai cu ceilalţi, dar eu oricum n-aveam nimic interesant de aflat de la ei. Fiecare îşi critica locul de muncă, eu nu aveam încă ce să critic, aşa că doar fiecare din ceilalţi patru a avut dreptul să se întreacă în lamentări.

Eu, unul, m-am specializat pe schimbul de priviri fugare şi laşe cu unul, cu altul, şi mai ales cu… de fapt înspre… Selena, da, Selena, care era la câteva mese depărtare şi se făcea că nu mă vede. Sau poate chiar nu mă vedea, părea că e ocupată cu altcineva. Ochii ei cenuşii-negri-cu-reflexe-albăstrui-dar-de-fapt-foarte-căprui păreau acum a fi mici şi sticloşi, ca nişte mărgele de sticlă. Poate de la fum, poate de la alcool, poate era pur şi simplu prea departe ca să o

văd cum trebuie. Dar sigur coafura era schimbată, nu mai părea să fie emo.

Gaşca noastră a tăiat-o, la un moment dat, de acolo, nici nu ştiu dacă voiam de fapt să o revăd pe Selena doar aşa, din întâmplare şi de la o anumită depărtare, aşa că m-am simţit izbăvit când ceilalţi au propus să ne îndreptăm către Absinterie. Eram plouaţi, înfiguraţi, era aproape de miezul nopţii.

Dincoace, chelnerii erau plictisiţi, abia mai reacţionau la comenzi. Absintul ardea şi se evapora imediat de pe limbă, eu îl tot îndoiam cu apă ca să-l fac suportabil. Pleoapele începuseră deja să mi se îngreuneze de la căldură, de la fumul gros, de la aburii de alcool, eram moleşit rău de tot, mi-aş fi dorit chiar atunci să fiu teleportat direct în patul de-acasă.

Dar, pe de altă parte, voiam să antamez şi o discuţie cu vreun chelner, ori poate chiar cu şeful, dacă ar fi fost acolo, să întreb de vreun job. Gălăgia mai scăzuse între timp, pe măsură ce plecaseră unii şi alţii dintre clienţi. Ne puteam auzi unii pe alţii, se puteau spune poante, se putea bârfi. Parcă îmi intrasem şi eu în formă, cât de cât, vrând să mai uit de neaşteptata zărire a Selenei în barul de dinainte, şi tocmai eu, taciturnul, am devenit la un moment dat cel mai vocal. Doar că absintul ne dobora încet, dar sigur, pe fiecare dintre noi. Cineva a venit atunci cu propunerea să plecăm. Era momentul cel mai prielnic să mă desprind de grup, dar ăştia au sărit repede cu altă propunere: hai la Dormitoare, iar majoritatea iar a aprobat.

Acolo abia te puteai strecura printre perechile care stăteau lungite direct pe podea. Am comandat tării, iar chelneriţele ajungeau şi ele cu greu, păşind atent printre picioarele răsfirate. Mobilier ioc, aşa că ne-am lungit şi noi pe podea, într-un colţ al salonului, în jurul unei măsuţe joase. Muzica era dată la maximum, psihedelică, vezi Doamne, dar başii erau realmente asurzitori, îmi simţeam inima lovind violent în coşul pieptului. De vorbit nu se mai putea vorbi, nici măcar priviri nu mai putea schimba

nimeni cu nimeni, pentru că poziţia orizontală nu te ajuta. Într-o pauză scurtă dintre două melodii, le-am zis amicilor că aş vrea să plec, că nu prea îmi place acolo, doar că Marcel a băgat o critică filozofică la adresa mea, că nu sunt solidar, că de unde apatia asta, lipsa de determinare etc. E drept că, eu neavând bani, el plătea toată consumaţia mea, aşa încât mă cam avea la mână…

M-am ruşinat şi am mai stat de dragul lor ceva timp, însă eram tot mai ameţit, nici nu mai ştiam exact ce se întâmplă în jur. Fumul era usturător, dar dulceag. La un moment dat am adormit. Nu era un somn propriu-zis. Din când în când mai tresăream, cum dracu' să dormi pe muzica aia venită direct din iad? Până la urmă s-a făcut şi dimineaţă şi am găsit şi aliaţi, şi Sergiu şi Andra voiau să se care.

Când am ieşit afară încă mai ploua. Printre picături, am zărit lumina zorilor, încă neputincioasă. Faţă de muzica dinăuntru, afară părea a fi o linişte de mormânt, deşi oraşul reintra treptat în ritmurile sale. În depărtare se auzeau claxoane, câte un beţiv înjura de mama focului, pesemne se împiedicau şi cădeau de pe podeţele de lemn improvizate direct în noroi. M-am întors să-mi iau la revedere. Ţine-te bine: Marcel şi Alina se ţineau de mână…

Ei, te-am luat cam poetic, până să-ţi dau vestea, dar am simţit nevoia unei introduceri mai „cu mănuşi"… Acuma, sper să nu te oftice ce ţi-am scris, în plus, să ştii că, printre picăturile mari de ploaie reflectând firmele luminoase din jur, cei doi erau chiar simpatici, capetele lor păreau a purta nimburi. Frumos, mi-am zis. Uite cum îi înnobilează pe unii iubirea! Bine că măcar ei s-au găsit şi se înţeleg unul cu celălalt. Am plecat buimac înspre troleu, deja drumul spre staţie mi se părea că durează veşnic. Dar cred că restul istorisirii nu te-ar mai interesa cine ştie ce, greşesc?

Sau vrei totuşi ceva în chip de concluzie? Dacă te miră cum de s-au putut cupla Marcel şi Alina şi nu poţi accepta chestia asta, atunci ar fi bine să laşi ploaia bucureşteană să spele toate neînţelesurile.

După cum ziceam, plouă de mai bine de o săptămână şi cred că mai avem rezerve pentru încă o lună. La întoarcere, am luat-o iarăşi pe Lipscani. Am trecut de salcâmul de pe acoperiş, care acum părea să mai fi crescut puţin, oricum părea mai zvelt. De aia zic: o fi fost de la ploaie, i-a priit.

M-am întrebat câţi ani vor mai trece până va fi şi aici o zonă luminată, cu trotuare pavate. Străzile din centrul istoric zac în starea asta de douăzeci de ani, aşa că nu ne putem împiedica să ne amintim de trecut. Amândoi cunoaştem oraşul din copilărie. Prin chiar locul în care treceam acum, în urmă cu vreo 11-12 ani încă mai erau tarabe cu comercianţi stradali, iar babacul meu îmi povestea, ducându-mă de mână că, pe vremea lui, cu încă vreo 20 de ani înainte, tarabagiii te îmbiau cu fel de fel de produse. Cică ar fi fost un spectacol întreg să treci pe-aici, un spectacol irezistibil. Din stânga şi din dreapta numai strigăte îmbietoare: „Bragă rece la un leu!” „Ia halviţa neamule!” „Îngheţată pentru fete, avem parfé, avem cacao, avem fistic!” „Aluuuneee la cornet!” şi câte şi mai câte…

Amintirile copilăriei mele, care înglobează, în mod ciudat, şi amintirile copilăriei tatălui meu, mă fac mereu să zâmbesc melancolic. Nu îmi pot reprima reacţia asta, după cum nici nu mi-o pot explica acum, când scriu, pentru că fix în momentul ăsta am acelaşi zâmbet pe faţă, pe jumătate căzut, dar totuşi zâmbet, şi mă întreb cum se leagă dispoziţia mea melancolică de ploaia asta interminabilă. Pesemne ploaia însăşi este un răspuns la o întrebare nepusă.

Nu ştiu ce ai simţi tu, George, dacă ai fi aici, dar eu, unul, am impresia că, în copilăria noastră, n-a plouat niciodată atât de mult…

E.

From: indeepshit2008@googlemail.com

To: niño_de_niño@yahoo.com

Cc&Bc: None

Subject: None

Date: 03.12.2010, 02:33 a.m.

Măi, George, măi,

cred că o să închid şi blogul meu până la urmă. Aştept marea conectare, când nu va mai trebui să scriu nimic pe blog, lumea îmi va citi suferinţele şi gândurile direct din cap.

Iar până una alta, mi-am dat seama că nici nu prea am multe de spus lumii pe măreţul meu jurnal online. Probabil că are dreptate domnul V.T., încă n-am trăit mare lucru, încât să am realmente ce spune lumii. S-o facă alţii mai trăiţi decât mine. Eu sunt prea fraged la vârstă, dar culmea e că vreau să rămân aşa, fraged, să-mi păstrez mereu o *doză* de tinereţe în minte şi în suflet.

Te salut, prietene,
e.

From: niño_de_niño@yahoo.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject:???
Date: 12.12.2010, 06:14 p.m.

Emule, *hombre*,

n-ai mai scris de mai bine de o săptămână. Pe mes nu-ţi mai văd chip-ul, nu mai intri deloc. Ţi-am zis să-ţi faci cont de facebook, ce naiba, intră şi tu în rând cu lumea. Ce se-ntâmplă cu tine? Dacă te citesc tot aşa, în *doze* mici, atunci nu mai înţeleg nimic din tine.

g.

From: selena.t.cojocaru@googlemail.com
To: indeepshit2008@googlemail.com
Cc&Bc: None
Subject: None
Date: 25.12.2010, 04.04 p.m.

Emil,

nu am mai dat nici un semn şi mă simt cumva vinovată. De fapt, renunţasem mai de mult la contul de mail de pe yahoo, pentru că îmi tot făcea probleme, şi nu am mai văzut mesajele tale din ultimele luni, aşa că nici nu ştiam că aş avea la ce să-ţi răspund. De fapt, chiar îţi scrisesem eu la un moment dat, dar de pe contul acesta, nou făcut, însă nu ştiu cum de s-a pierdut sau nu a ajuns, probabil ţi-a intrat la junk şi nu ai sesizat…

Apoi mi s-a părut că te-aş fi văzut într-o seară în metrou, erai îmbrăcat cu o geacă roşie şi te uitai foarte încruntat la mine, nu ţi-am recunoscut geaca, nu ştiu să te fi văzut vreodată cu ea, aşa că nici nu puteam fi sigură că erai tu, deci n-am îndrăznit să vin înspre tine.

S-a întâmplat ceva ciudat acum câteva zile, poate că ar fi fost bine să vorbim despre asta, dar acum sunt plecată cu ai mei la Buşteni. În tot cazul, era persoana ta la mijloc şi îmi fac griji pentru tine. Dar vorbim mai bine după sărbători, când mă întorc.

Sper că eşti bine, Crăciun fericit!
Selena

Partea a doua

Material probatoriu, fila 55-57, volumul II

Notă de filaj şi transcriere interceptare ambientală
din data de 28.06.2010
(Vezi şi material probatoriu vol. IV, Anexe – mijloace audio-video)

[…] Ora 10:36. Obiectivul B.E. iese din scara blocului în care locuieşte şi se întâlneşte cu sora sa, R., care tocmai se întoarce acasă. Are loc un schimb de replici. Transcriere înregistrare ambientală:

— Bă, Ică, dă-mi cheia, că iar [nedesluşit].

— Mă laşi cu Ică ăsta al tău, nu mai am cinci [nedesluşit].

— Hai, bagă cheia [distorsiuni sunet] pe mine…

— Poftim! Dar e ultima dată când [distorsiuni sunet], căscato!

— A mai scris mă-ta ceva? A dat telefon?

— Nu. Am vorbit cu Gio pe mes.

— Aha, să-i zici că aştept pozele pe care mi le-a promis. A zis el ceva [distorsiuni sunet]?

— Evident [nedesluşit] doar l-am întrebat. A zis că munceşte pe rupte, dar se gândeşte mereu la [nedesluşit].

— O [exprimare vulgară].

— Mă laşi? Astea-s textele ei, doar ştii. Zice că vine în august, atunci e perioadă de concedii, şi ne aduce [nedesluşit].

— Mă [exprimare vulgară]. De cadouri îmi arde mie buza. Să aducă bani, în [exprimare vulgară]

— Roxana… Chiar… [distorsiuni sunet].

— De mă-ta, Ică, de mă-ta…

[Schimb de replici interferate cu lătrat prelung câine comunitar – element de identificare seria BT nr. 7658923745, „Tarzan”.]

— Ia dracului jav [nedesluşit; interferenţe lătrat câine comunitar „Tarzan”]. Într-o zi o să [distorsiuni sunet] precum babele astea, le [distorsiuni sunet] în ea, că m-au căpiat!

— În fine, hai că trebuie s-o şterg.

— Unde te grăbeşti?
— Mă grăbesc.
— Bine, hai pa! [final înregistrare]

Ora 10:39. Obiectivul se îndreaptă în pas normal către str. Ritmului şi urmează traseul Bd. Ferdinand, trotuar stânga, până la intersecţia cu str. Traian, în dreptul Foişorului de Foc. [Vezi mijloace video, înregistrare cameră de luat vederi indicativ S 02-1531, intersecţia Ritmului-Ferdinand; cameră de luat vederi indicativ Z 02-1422, intersecţia Mihai Bravu-Ferdinand; cameră de luat vederi indicativ S 02-1534, intersecţia Ferdinand-Traian.]

Ora 10:51. Obiectivul aşteaptă la colţul străzilor Ferdinand cu Vasile Vasilievici Stroescu, în dosul unui copac cu coronament bogat. [Camera de luat vederi indicativ S 02-1574 nu acoperă acel unghi.] Obiectivul pare că şi-a aprins o ţigară.

Ora 11:17. Obiectivul îl întâlneşte pe L.B., se uită precaut în jur. Refuză contactul vizual prea insistent cu L.B. şi îi indică din mâna dreaptă să se deplaseze către chioşcul din colţul străzii, „Minimarket OK”. Obiectivul, însoţit de L.B., cumpără 2 sticle băutură răcoritoare „Coca-Cola”. Una i-o oferă lui L.B. Atât obiectivul, cât şi L.B. se sprijină de tejgheaua chioşcului.

Ora 11:19. Urmează conversaţie cifrată, timp în care cei doi servesc băutura răcoritoare. Transcriere înregistrare ambientală:
— Căldură mare, monşer…
— Da, şi chiar dacă [distorsiuni sunet], tot năduşeşti.
— Nu e [nedesluşit], că curge apele pă noi.
— Mda, pe temperaturile astea, se poate spune că avem duş la purtător.
— Aşa e toţi vara… duş la purtător… [zgomot prelung tramvai] e câte unii… are un gel, frate… atât de tare… te doboară, mă-nţelegi?

— În fine, să [distorsiuni sunet], cum facem cu treaba… Ţi-a spus prietena mea [sirenă prelungă ambulanţă, intrare Spitalul Clinic de Ortopedie] vorba, nu e mare lucru [sirenă], atâta doar că [sirenă], să ştiu că n-am [sirenă] degeaba.

— Păi eu iau un rabat modic de [nedesluşit], ca orice retailer, indiferent de *marfă*, să ştii că nu obţii ceva mai bun la [nedesluşit].

— Da, dar în cazul ăsta e vorba de o amărâtă de [sirenă ambulanţă].

— Ce să zic, bizniz iz bizniz, mă-nţelegi?

— Clar, nici nu vreau să insist pe chestia cu [nedesluşit], serviciul e serviciu, costă, doar că acum sunt cam *rupt în gură*, însă dacă îmi iese figura asta, să vând măcar [nedesluşit], o să mă simt uşor ca *fulgul*.

[Schimb de replici interferate cu zgomot ambreiaj motocicletă]

— Hai că, până la urmă [distorsiuni sunet], dar să ştii că [nedesluşit] e un *drog* tare, e mai tare ca [zgomot demaraj în trombă motocicletă]. Poate lua de cap pe oricine, chit că acuma n-o să reuşeşti tu să vinzi [distorsiuni sunet]

— Da, aşa e, nimic de zis, numai să ajung eu în starea aia, că banii…

— Eu zic să te gândeşti, asta e oferta mea.

— OK, batem palma?

— Batem palma!

— Bine, hai, îţi las cartea asta de [nedesluşit], ai aici adresa mea, telefonul… dă-mi un bip când ai *marfa*.

— OK, mulţam.

— Mulţam şi eu de Cola. [final înregistrare]

Ora 11:31. L.B. lasă sticla goală pe tejghea şi pleacă.

Ora 11:33. Obiectivul termină şi el consumaţia şi pleacă. Obiectivul se îndreaptă către casă, zâmbeşte de unul singur, vizibil satisfăcut de rezultatele întâlnirii cu L.B. […]

* * *

Material probatoriu, vol. I, fila 18-26, declaraţii martori

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, Bucureşti – Regim special – Seria B-L Nr. 22/ 20.12.2010 – Dosar penal nr. 94/P/2010

D E C L A R A Ţ I E M A R T O R

Anul: 2010, luna: decembrie, ziua: 20, localitatea: Bucureşti, numele: I., prenumele: C., data şi locul naşterii: 13.07.1956, fiul lui Gh. şi al E., domiciliat în mun. Bucureşti, str. Aleea Perişoru, Nr. 14, Bl. N4B, Sc. A, Ap. 55, sector 3, act identitate C.I. seria TM nr. 656XXX, eliberat de SPCP 3, CNP 1560713XXXXX, ocupaţia: profesor Limba şi literatura română, Colegiul Naţional Spiru Haret, nu sunt soţ sau rudă cu învinuitul/ inculpatul Blaj V. Emil, nu sunt în raporturi de duşmănie cu acesta şi nu am suferit vreo pagubă de pe urma infracţiunii săvârşite. Mi s-a adus la cunoştinţă că în calitate de soţ sau rudă apropiată nu am obligaţia de a depune mărturie. De asemenea, mi s-a adus la cunoştinţă că pot beneficia de protecţie şi drepturile prevăzute la art. 86, Cod procedură penală, dacă viaţa, integritatea corporală sau libertatea mea ori a altei persoane ar fi periclitate.

Înainte de a fi ascultat ca martor am depus jurământul prevăzut de art. 85 Cod procedură penală, astfel: „Jur pe onoare şi conştiinţă că voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu.”, L.S., indescifrabil. Mi s-a pus în vedere că dacă nu voi spune adevărul voi fi pedepsit pentru mărturie mincinoasă conform art. 260, Cod penal. Am luat la cunoştinţă că urmează să fiu audiat pentru dovedirea următoarelor fapte sau împrejurări: constituire de grup infracţional, deţinere şi

comercializare de droguri de mare risc, şantaj în formă continuată.

În legătură cu cele întrebate declar următoarele:

„Fostul meu elev, Blaj V. Emil, care a absolvit în iunie 2010 cu rezultate puţin peste medie, este un element pozitiv, înzestrat, un talent literar în formare, în schimb foarte închis şi necomunicativ, provenind dintr-o familie dezmembrată – tatăl decedat, mama aflată la muncă în Spania. Nu cunosc anturajul lui Blaj Emil în afara celui constituit ad-hoc în procesul educaţional, prin urmare nu pot aprecia măsura în care ar fi suportat influenţa negativă a unor elemente antisociale.

Cunosc, în schimb, din creaţiile literare semnate de Blaj Emil, care au un vădit caracter autobiografic, propensiunea acestuia către mediile obscure, în care apar numeroase manifestări care ar putea fi caracterizate ca patologice, de altfel, eu însumi îndrumându-l pe elev, în repetate rânduri, să se adreseze psihologului şcolii pentru un consult de specialitate.

Este posibil ca scenele de delir descrise în prozele pe care Blaj Emil mi le-a înaintat cu scopul lecturării critice să reflecte ieşiri sporadice ale acestuia, adică angajarea neglijentă, din raţiuni de teribilism specific vârstei, în anturaje în care se consumă droguri. Totuşi, nu am observat niciodată, pe parcursul orelor la clasă, tulburări de comportament specifice narcomanilor la elevul Blaj Emil.

Totodată, însă, descrierile stărilor de delir din prozele lui Blaj Emil ar putea fi şi ficţiune pură, caz în care ele nu atestă nimic altceva decât imaginaţia sa debordantă. Din câte am reţinut de la psihologul L.M., arondat unităţii noastre şcolare, în urma consultului a rezultat că Blaj Emil prezenta aşa-numitul sindrom ADHD, respectiv deficienţa hiperactivităţii cu deficit de atenţie, de tip combinat, când activ-impulsiv, când incapabil de concentare, ceea ce ar elucida comportamentul său adesea indiferent faţă de şcoală.

Cât priveşte presupusa faptă de şantaj în formă continuată pe care ar fi săvârşit-o Blaj Emil, necunoscând decât superficial victimele acestei fapte, nu mă pot pronunţa. Este foarte posibil ca această faptă să nu aibă caracter penal, ci să fie doar o formă de şantaj emoţional, adică o practică universală şi curentă, specifică tuturor formelor de convieţuire pe care le-a experimentat în istorie şi le experimentează în prezent specia umană."

Organ de cercetare al poliţiei judiciare/ Procuror, L.S., indescifrabil – Martor, L.S., indescifrabil

* * *

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, Bucureşti – Regim special – Seria B-L Nr. 23/ 20.12.2010 – Dosar penal nr. 294/P/2010

D E C L A R A Ţ I E M A R T O R

Anul: 2010, luna: decembrie, ziua: 20, localitatea: Bucureşti, numele: Ciupitu, prenumele: Marinela, data şi locul naşterii: 05.08.1991, fiica lui G. şi al M., domiciliată în mun. Bucureşti, str. Făt Frumos, Nr. 7, Bl. S29, Ap. 74, sector 5, act identitate C.I. seria KL nr. 442XXX, eliberat de SPCP 5, CNP 2910805XXXXX, ocupaţia: animatoare, club Bamboo, str. Tuzla 50, Bucureşti – nu sunt soţ sau rudă cu învinuitul/ inculpatul Blaj V. Emil, nu sunt în raporturi de duşmănie cu acesta şi nu am suferit vreo pagubă de pe urma infracţiunii săvârşite. Mi s-a adus la cunoştinţă că în calitate de soţ sau rudă apropiată nu am obligaţia de a depune mărturie. De asemenea, mi s-a adus la cunoştinţă că pot beneficia de protecţie şi drepturile prevăzute la art. 86, Cod procedură penală, dacă viaţa, integritatea corporală sau libertatea mea ori a altei persoane ar fi periclitate.

Înainte de a fi ascultat ca martor am depus jurământul prevăzut de art. 85 Cod procedură penală, astfel: „Mă oblig că voi spune adevărul şi că nu voi ascunde nimic din ceea ce ştiu.”, L.S., indescifrabil. Mi s-a pus în vedere că dacă nu voi spune adevărul voi fi pedepsită pentru mărturie mincinoasă conform art. 260, Cod penal. Am luat la cunoştinţă că urmează să fiu audiată pentru dovedirea următoarelor fapte sau împrejurări: deţinere şi comercializare de droguri de mare risc.

În legătură cu cele întrebate declar următoarele:

„Învinuitul Blaj V. Emil mi-a fost prezentat acum aproximativ un an, de prietena şi colega mea de liceu de atunci, Cojocaru Selena Thaisa, ca fiind un apropiat al ei. Încă de la bun început, am observat un comportament ciudat la Blaj Emil, el insistând în nenumărate rânduri să ne ţină companie, deşi nu eram în relaţii apropiate, pretextând că are aceleaşi preocupări literare şi aceleaşi gusturi ca şi noi. De altfel, am şi participat împreună la unele şedinţe de cenaclu literar.

Dar de aici şi până la pretenţia lui Blaj Emil de a ne însoţi zi de zi în cele mai variate împrejurări, de a fi nelipsit chiar şi de la activităţile care erau mai curând specifice nouă, fetelor, era un pas imens, pe care Blaj Emil a socotit de cuviinţă să-l facă forţându-ne mâna, ignorând sfaturile şi opiniile mele, şi până şi faptul că ne punea adesea în dificultate, şantajându-ne emoţional.

Acest fapt era de natură să creeze disconfort psihic în relaţia cu Blaj Emil, fapt pentru care m-am distanţat cu timpul atât faţă de el, cât şi faţă de Cojocaru Selena, factorul hotărâtor fiind însă consumul de droguri. Menţionez că Blaj Emil s-a dovedit a fi încă de la bun început un împătimit al drogurilor şi nu de puţine ori a încercat să mă convingă şi pe mine să consum şi chiar mi-a oferit spre cumpărare anumite cantităţi, pe care le avea mereu asupra lui.

În cele din urmă, insistenţa lui şi refuzul meu au făcut ca poziţiile noastre să devină ireconciliabile, astfel încât din iulie curent nu l-am mai revăzut. Totuşi, după cum îl cunosc, sunt sigură că şi acum consumă şi comercializează droguri."

Organ de cercetare al poliţiei judiciare/ Procuror, L.S., indescifrabil – Martor, L.S., indescifrabil

* * *

Material probatoriu, vol. I, fila 27-35, declaraţii învinuiţi

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, Bucureşti – Regim special – Seria B-L Nr. 56/ 20.12.2010 – Dosar penal nr. 294/P/2010

DECLARAŢIE ÎNVINUIT

din ziua: 20, luna: decembrie, anul: 2010, numele: Rogoz, prenumele: Mihai Aurel, posesor al actului de identitate C.I. seria RS 423XXX, eliberat de SPCP 5, CNP 1940206XXXXXX, numele şi prenumele purtat anterior: nu e cazul, porecla: Smeagol, starea civilă: necăsătorit, data naşterii: 06.02.1994, locul naşterii: mun. Bucureşti, numele şi prenumele tatălui: Rogoz Gheorghe, mamei: Rogoz Filomela, cetăţenia: română, situaţia militară: neincorporabil, studii: 7 clase, ocupaţia: nu am, loc de muncă: nu am, domiciliu/ reşedinţă: str. Veseliei, nr. 22, Sector 5, mun. Bucureşti, antecedente penale: fără condamnare.

După ce mi s-a adus la cunoştinţă că sunt învinuit/inculpat de săvârşirea infracţiunilor: constituire grup infracţional, deţinere şi trafic de droguri, fapte prevăzute de art. 7, alin. 1 şi 3 din Legea nr. 39/2003; cu aplicarea art. 33, lit. a, Cod penal, respectiv de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000,

şi că potrivit art. 70, alin. 2, Cod procedură penală, am dreptul de a avea apărător şi dreptul de a nu face nici o declaraţie, atrăgându-mi-se, totodată atenţia că tot ce declar poate fi folosit împotriva mea, declar următoarele:

„Subsemnatul am făcut parte din data de 02 iulie 2010 din grupul constituit de Blaj Emil când l-am cunoscut pe acesta care nu am ştiut căci erea încă de mult timp în relaţie cu Levente Bogdan, zis Bogdale, şi care împreună erea în afaceri şi îmi dădea prin acesta pliculeţe de droguri (cocaină) spre vânzare pentru tovarăşii mei care făcea obiectul la încercările mele umane săi ajut pe aceştia să supravieţuiească, care nu găsise locuri în clinicile de reabilitare, deci doar din motive umanitare.

Deci în primul rând că nu am ştiut niciodată de unde venea pliculeţele, dar am înţeles de la Bogdale că le procura Blaj Emil şi am fost credul în ami spune căci şi el avea scopuri umanitare ca şi mine, pentru că se prezentase ca asistent social de la spitalul ONG când l-am cunoscut în iulie şi a venit în carter să ne împartă la toţi tovarăşii mici atenţii. Din data din iulie şi până de curând am fost apropiat lui Blaj Emil şi am făcut ce mea cerut de fiecare dată că să împart la tovarăşi şi prietenar mei pliculeţe decât eu păstrând numai 1% din câştig, adică un pliculeţ la 10 vândute.

Decât în al doilea rând că mă certa mereu căci fie nu vând destul fie îl fur aşa că eu mai mult mă ascundeam de el în ultimul timp care mă şi bătea violent dacă nu ascultam dar eu consider că [Blaj Emil a fost de la bun început creierul grupului infracţional la care am aderat, el a plănuit şi coordonat în amănunt toate acţiunile de traficare a drogului sus-menţionat, recurgând adesea la ameninţarea mea personală, precum şi a unor terţi, în scopul de a ne crea dependenţă faţă de droguri şi de a instrumenta în modul cel mai diabolic vulnerabilităţile noastre, ale mele în special].”

Organ de cercetare penală/ Procuror, L.S., indescifrabil – Apărător, L.S., indescifrabil – învinuit, L.S., indescifrabil

* * *

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, Bucureşti – Regim special – Seria B-L Nr. 57/ 20.12.2010 – Dosar penal nr. 294/P/2010

DECLARAŢIE ÎNVINUIT

din ziua: 20, luna: decembrie, anul: 2010, numele: Levente, prenumele: Bogdan, posesor al actului de identitate C.I. seria RT nr. 114XXX, eliberat de SPCP 4, CNP 1871214XXXXXX, numele şi prenumele purtat anterior: nu e cazul, porecla: Bogdale, starea civilă: necăsătorit, data naşterii: 14.12.1987, locul naşterii: Bucureşti, numele şi prenumele tatălui: Mihali, mamei: Reghina, cetăţenia română, situaţia militară: neincorporabil, studii: liceu, ocupaţia: agent vânzări, loc de muncă: www.saculfarafund.ro, domiciliu/ reşedinţă: str. Radului, Bl. 13, Ap. 76, Sector 4, mun. Bucureşti, antecedente penale: nu am.

După ce mi s-a adus la cunoştinţă că sunt învinuit/inculpat de săvârşirea infracţiunilor: constituire grup infracţional, deţinere şi trafic de droguri, fapte prevăzute de art. 7, alin. 1 şi 3 din Legea nr. 39/2003; cu aplicarea art. 33, lit. a, Cod penal, respectiv de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000, şi că potrivit art. 70, alin. 2, Cod procedură penală, am dreptul de a avea apărător şi dreptul de a nu face nici o declaraţie, atrăgându-mi-se, totodată atenţia că tot ce declar poate fi folosit împotriva mea, declar următoarele:

„În ziua de 28.06.2010, am fost abordat de Blaj Emil, pe care-l cunoşteam înainte doar din vedere, pentru că frecventam aceleaşi anturaje, acesta

propunându-mi să intru cu el într-o afacere legată de vânzarea de droguri, urmând ca el să procure drogurile şi apoi să mi le plaseze mie, dat fiind că eu aveam foarte multe cunoştinţe printre clienţii magazinului virtual la care lucrez de acasă.

Iniţial am refuzat, dar Blaj Emil a fost foarte insistent şi a reuşit să mă tenteze cu promisiunea unor câştiguri substanţiale. În cele din urmă, am căzut de acord cum să procedăm la plasarea drogurilor şi cum să împărţim câştigul, ceea ce am şi făcut cu începere din data de 01.07.2010 şi până acum câteva zile, în tot acest timp eu neştiind care este proveniența drogurilor, ci doar plasându-le şi reţinând comision de 1%, ca la orice vânzare, indiferent de tipul mărfii. Blaj Emil pretindea automat tot restul câştigurilor, spunând că trebuie să împartă cu sursa, pe care nu mi-a dezvăluit-o niciodată.

Adesea Blaj Emil era agresiv în relaţia cu mine şi cu alţi cunoscuţi comuni, mai ales atunci când vânzările nu se ridicau la aşteptările lui sau când anumiţi prieteni refuzau să mai consume sau să plătească la timp. Am fost eu însumi martorul unor situaţii când Blaj Emil l-a ameninţat verbal pe Rogoz Aurel, unul din băieţii care făceau terenul, că, dacă îi mai consumă din stoc, în loc să plaseze marfa, atunci, cum s-a exprimat el textual, «te dau pe mâna la prietenii mei să te stoarcă de snagă», ceea ce, în limbajul nostru, este o ameninţare cu moartea.

În alte situaţii, Blaj Emil ameninţa mai ales persoane feminine că se sinucide dacă nu mai cumpără de la el droguri, întrucât el nu are altă sursă de venit.”

Organ de cercetare penală/ Procuror, L.S., indescifrabil – Apărător, L.S., indescifrabil – învinuit, L.S., indescifrabil

* * *

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, Bucureşti – Regim special – Seria B-L Nr. 58/ 20.12.2010 – Dosar penal nr. 294/P/2010

DECLARAŢIE ÎNVINUIT

din ziua: 21, luna: decembrie, anul: 2010, numele: Blaj, prenumele: Emil, posesor al actului de identitate C.I., seria TX 781XXX, eliberat de SPCP 2, CNP 1911104XXXXXX, numele şi prenumele purtat anterior: nu e cazul, porecla: Emu, starea civilă: necăsătorit, data naşterii: 04.11.1991, locul naşterii: Bucureşti, numele şi prenumele tatălui: Vasile, mamei: Leontina Tudora, cetăţenia română, situaţia militară: neincorporabil, studii: liceu, ocupaţia: fără ocupaţie, loc de muncă: nu e cazul, domiciliu/ reşedinţă: str. Elev Ştefan Ştefănescu, Nr. 57, Bl. 420B, Ap. 97, Sector 2, Bucureşti, antecedente penale: nu.

După ce mi s-a adus la cunoştinţă că sunt învinuit/inculpat de săvârşirea infracţiunilor: constituire grup infracţional, deţinere şi trafic de droguri, şantaj în formă continuată, fapte prevăzute de art. 7, alin. 1 şi 3 din Legea nr. 39/2003; cu aplicarea art. 33, lit. a, Cod penal, respectiv de art. 2, alin. 1 din Legea 143/2000 şi de art. 194, alin. 1-2, Cod penal, cu aplicarea art. 41, alin. 2, Cod penal, şi că potrivit art. 70, alin. 2, Cod procedură penală, am dreptul de a avea apărător şi dreptul de a nu face nici o declaraţie, atrăgându-mi-se, totodată atenţia că tot ce declar poate fi folosit împotriva mea, declar următoarele:

„Nu am nimic de declarat.”

Organ de cercetare penală/ Procuror, L.S., indescifrabil – Apărător, L.S., indescifrabil – învinuit, L.S., indescifrabil

* * *

Material probatoriu, vol. II, fila 90-105

Se va culege ca în manuscris.

Transcriere compunere cu puternic caracter autobiografic, însoţită de corecturi olografe I.C., profesor de literatură română al învinuitului Blaj V. Emil (pentru original vezi anexe, vol. III)

A jack has been plugged in proză f. scurtă de Emil Blaj „Iliaş, mamă”, îl dezmierdase maică-sa; „Ilie, Ilie”, îl dojenise taică-su; „Iliuţă, puiule”, îl alintase nevastă-sa; „Uţa, tata”, l-au strigat cei trei copii, cât a apucat să le fie tată, cât nu apăruseră încă primele simptome, primele ieşiri inexplicabile, înainte deci de a fi fost diagnosticat şi, în urma diagnosticului deosebit de grav – schizofrenie paranoidă, cu afazie globală –, de a fi internat. În ospiciu, în schimb, i s-a spus Muzicantul. Din orice prindea în mână îşi făcea un instrument muzical şi reuşea astfel să închege o melodie, mai mereu simplă, adesea stranie, uneori chiar bizară. Cu furculiţa sau cuţitul – ambele de plastic, pentru că doar astfel de tacâmuri erau permise în ospiciu –, izbea farfuriile şi cănile de tablă, ori le izbea pe acestea între ele, până ieşea ceva ritmic, până ţâşnea din măruntaiele fiinţei sale acea muzică de nepătruns, neînţeleasă nici măcar de el.	Deja cu titlul am probleme: suntem scriitori de limbă română sau ce naiba suntem? (Încadrarea în specia literară mi se pare, în schimb, justă…) Of, iar ospiciu, iar patologii – obsesia dumitale, nu m-ar mira să fie un sâmbure de autobiografic în text… „Straniu” şi „bizar” sunt sinonime aproape perfecte, aşa încât taie, te rog, unul dintre ele.
Era de parcă ar fi simţit imboldul irezistibil de a traduce involuntar în sunete, exact ca un gramofon, trecând acul extrem de sensibil al auzului interior peste liniile zimţate dintre oasele calotei craniene, acel limbaj inscripţionat între straniile suturi – sagitală şi coronală – dintre oasele	Aliniatul e nejustificat; dacă simţea un imbold irezistibil, atunci nu putea „traduce involuntar”; fraza e prea lungă şi întortocheată. În plus, imaginea cu sutura sagitală ca inscripţionare a unui

parietale şi cel frontal, dar şi dintre cele două parietale, în fond, liniile de demarcaţie dintre părţile mereu învrăjbite, osificate în această învrăjbire, ale eului: stânga şi dreapta, înainte şi înapoi, sus şi jos… Dar lupta aceasta mistuitoare ce se dădea înlăuntrul fiinţei sale nu ieşea mereu la suprafaţă, nu în aceeaşi învolburare. Uneori părea de o serenitate imperturbabilă, alteori de o normalitate care n-ar fi dat nimic de bănuit, şi nu rareori radia de-a dreptul lumina unei satisfacţii secrete. Iarna, era un adevărat deliciu pentru Muzicant să provoace zăpezii de peste noapte acel scârţâit de trezire din amorţeală, sau gheţii acel pârâit de rupere a structurii intime. Ce conta că unii îl schimonoseau, imitându-i pornirile ciudate, ce conta că până şi colegii de salon sau de palier cu care se mai însoţea din când în când şi care nu aveau mai puţine ciudăţenii de arătat râdeau de el pe înfundate? Muzicantul părea că-şi ia menirea în serios. La viaţa sa fusese fierar – una din acele meserii aproape dispărute între timp şi, tocmai din acest motiv, părând a fi o ocupaţie nobilă. Oricând vedea ceva din fier – şi vedea destul de des: grilajul porţii, gardul din jurul grădinii, zăbrelele de la ferestre – invoca aproape patetic barosul său, lăsat cu decenii în urmă în acea magherniţă prăfuită care i-a servit de atelier, unde probabil fusese înghiţit între timp, ca şi magherniţa în sine, ca şi nicovala, ca şi foalele, de fălcile neîndurătoare ale vreunui buldozer şi mai apoi de atotcuprinzătorul neant.	sunet apare deja la Rilke, în eseul *Sunetul primordial*, dar, în fine, să zicem că procedeul citatului ascuns e pasabil. Literatura română e în proporţie de 90% citat ascuns din literatura universală, deci ce-a mers la Eminescu merge şi la matale. Tentaţia vorbelor mari nu ne dă pace… proza nu e declamaţie în public, ea trebuie să-şi păstreze o anumită discreţie a detaliului… O meserie care pare a fi ocupaţie, hm… nu merge: ori e, ori nu e patetic… Dar chiar şi aşa, epitetul este tezist.

* * *

Material probatoriu vol. III, Anexe, fila 12-94

Procesele-verbale de supraveghere informatică, transcrierea jurnalului online („blog") al învinuitului Blaj V. Emil, jurnal ţinut cu începere din data de 04.04.2010. Supravegherea a urmărit următoarele cuvinte-cheie/ tag-uri: *bong*, *C*, *candy*, *cheese*, *client, coca*, *cocs*, *cui*, *dope*, *doză*, *drog/-uri*, *făină*, *fin/-ă*, *fulg*, *H*, *jeleu*, *kif*, *kkt*, *lihnit*, (the) *man*, *marfă*, *negresă*, *omul*, *pastă*, *pastilă*, *pill*, *praf*, *prânz*, *pulbere*, *rocks*, *rupt în gură*, *sare*, *shit*, *sniff*, *snow*, *spliff*, *spray (*spre?), *substanţă*, *titi*, *tun*, *vânătoare*, *zăpadă* etc.

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."

Vizualizează profilul meu:

Prietenii apropiaţi ar fi de părere că sunt un taciturn înrăit, un om închis în sine, al cărui umor este 100% cinism. Pură aparenţă. De fapt, cunosc şi respect moralitatea, inteligenţa, bunul simţ. Nu sunt foarte pragmatic, ci iau în serios orice provocare, nerelaxându-mă decât faţă de ceea ce nu merită nervi sau lacrimi. Nu ştiu dacă vârsta mea (20 ± try to guess!) este privilegiu, merit sau dezavantaj, dar încerc să trec de distracţia de dragul distracţiei a generaţiilor „fun", şi să mă implic în diferite proiecte culturale în slujba comunităţii, mai ales ecologice.

Urăsc: banalul, penibilul, comuniştii, şi cred că îţi trebuie o *doză* bună de nesimţire ca să poţi îndrăgi aceste trei categorii.

Iubesc: vorba bună, literatura bună, muzica bună, tot ce e bun.

Nu mă sperie şi nici nu mă descurajează faptul că trăiesc în România, într-o ţară a stagnării şi a

resemnării, ci îndrăznesc să-mi urmez visurile cu tenacitate şi încerc să îmi rămân propria măsură, cultivând doar cultura şi moralitatea.

Postare din 01.04.2010, 09:21 p.m.

Prieteni,

cu ce aş putea începe acest blog, dacă nu cu vorbele care-mi stăruie în minte de câteva luni încoace, cuvinte de care nu mă mai vindec, pentru că zi de zi sunt nevoit să le verific pe propria-mi piele: „în ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă".

De fapt, nici măcar cuvântul iubire nu mai e la modă, el a fost înlocuit cu altele, mai penetrante (ha, ha, ha, ce potrivire de sensuri!), cuvinte gen comunicare, imagine, PR etc., adevărate „power words", cu care schimbi lumea sau nu, în funcţie de talentul tău de a le folosi, de a le pune la lucru, astfel încât să poţi obţine preţuirea, respectul şi conlucrarea celorlalţi.

Cât despre iubire… ea pare să fi fost desfăcută pe cele două componente care, pentru unii, sunt constitutive: „sex" + „comunicare", de parcă suma acestora ar fi chiar „iubire". În treacăt fie spus (şi cu un umor ceva mai deplasat), deja sexul oral pare să le îmbine pe amândouă.

Odinioară, iubirea era *drogul* cel mai puternic. Astăzi, ea nu mai îmbată pe nimeni, nu mai ia pe nimeni de cap, nu mai mişcă pe nimeni. Poate că e nevoie de *droguri* mai tari. Poate opusul ei, ura, să mai ţină lumea în mişcare. Ceea ce şi cred că o face, cu asupra de măsură.

Nu ştiu alţii ce şi cum simt, dar eu, unul, mă regăsesc din ce în ce mai greu într-o astfel de lume.

Comentarii: 1

Câinele andaluz spune: Formulări simple, dar profunde. Bravo, ţine-o tot aşa!

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”
Postare din 11.04.2010, 11:04 p.m.

Prieteni,

un leac la lipsa de iubire ar fi acesta: să aparţii de ceva, la ceva sau pur şi simplu undeva. Chiar şi să fii *clientul* fidel al unei firme, al unei mărci, să te identifici cu produsul respectiv, cu „brandul” (na, că l-am folosit, cuvântul ăsta atât de oribil…), să simţi că faci parte dintr-o familie, fie ea şi una invizibilă, care nu se va întregi niciodată fizic, nu va sta niciodată împreună la aceeaşi masă, într-o zi însorită de duminică, cu grătare şi cu bere, ci, fiecare din bârlogul lui, ecranat fiind, pentru că stă în dosul unui ecran de monitor şi în bună măsură anonimizat, având totuşi conştiinţa acestei apartenenţe şi a identităţii care decurge din ea…

La fel m-am gândit şi eu să devin membru al familiei emo. Şi nu e uşor, deşi în virtutea sensibilităţii mele simt că aparţin de drept de această… cum să-i spun? Mişcare? Nu este o mişcare. Curent? Nu e nici un curent. E o stare de spirit, mai curând, şi asta nu-mi poate refuza nimeni, să mă regăsesc într-o anumită stare de spirit.

Că sunt sau nu acceptat de ceilalţi care se consideră deja emo e mai puţin important. E mai mult o chestiune de identitate pentru mine. Dar asta nu înseamnă că nu doresc să fac eforturi autentice pentru a mă integra în rândul celor care simt la fel ca mine. Caut, cu alte cuvinte, acea lungime de undă comună, pe care comunicarea autentică să poată avea loc.

Nu sunt de acord cu ce spun unii că, în ziua de azi, în plină eră a acceleraţiei, trăim mult mai intens timpul şi că într-o unitate de timp dată – să zicem secundă, minut sau oră – experimentăm mult mai mult decât experimentau înaintaşii noştri odinioară. Dacă lucrurile ar sta aşa, atunci ar fi inexplicabil de ce oamenii din ziua de azi au nevoie de o copilărie atât de lungă, care la unii trece până şi de vârsta de 25-30 de ani. Maturizarea vine din ce în ce mai greu,

înţelegând prin asta că responsabilizarea persoanei în societatea de azi este tot mai anevoiasă. Nu dau vina pe cei tineri pentru acest lucru, să ne înţelegem, cum aş putea să dau vina pe ei, doar sunt unul dintre ei.

Însă eu nu vorbesc de răspundere, pe care o avem mai toţi tinerii în orice facem, ci de responsabilizare. Adică: termini un liceu, nu te angajează nimeni, termini o facultate, nu te angajează nimeni, ori dacă te angajează, atunci îţi dau un job din ăla insignifiant, care ar putea la fel de bine să şi lipsească din schemă, şi am impresia că situaţia se repetă cam la fel de la ţară la ţară. Nu ştiu, asta ar putea confirma alţii, eu nu prea am fost plecat pe afară.

Ce ştiu însă cu precizie este că, în loc să te integreze cât mai repede în circuitul valorilor universale – şi anume nu din postura de consumator, ci din cea de creator de valori – ei te ţin ani la rând în aşteptare, până te mai maturizezi… până… ţi se taie orice chef. Rezultatul este că, fiind mereu pe dinafară, nu ai parte de iubirea pe care ţi-o oferă un grup, o identitate comună, colectivă. Deci, cel puţin la nivel colectiv, iubirea nu mai este posibilă, deşi cu toţii ne luptăm, din răsputeri, să aparţinem unor astfel de colective…

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”
Postare din 03.06.2010, 15:03 p.m.

Prieteni,

două motive am avut pentru tăcerea mea îndelungată: 1. am fost puţin sceptic faţă de puterea unui blog de a înlesni comunicarea şi 2. am tot fost terorizat de faptul că tot mai mulţi oameni în vârstă îmi spun, cu o undă de reproş în glas, că n-aş fi trăit nimic, încercând astfel, de fapt, să mă reducă la tăcere.

Dar mi-am revenit. Am găsit rezolvarea la ambele puncte, în sensul că, fie şi ca un monolog în deşert,

mono(b)logul acesta tot are un sens şi, pe de altă parte, nu ştiu să port în mine sau cu mine vreun păcat care să nu-mi dea voie să deschid gura. Iar asta nu este trufie, nici modestie, e doar o încercare de a găsi în continuare răspunsuri.

Oricât aş fi încercat să rămân la trufia oricărui tânăr, să mă dau cocoş cu meritele mele, să-mi autoconfirm genialitatea privindu-mă în oglindă dimineaţa, la *prânz* şi seara, am găsit de cuviinţă că autoevaluarea la rece e mai bună, aşa că am încercat să văd mai clar cine sunt şi, iată, am ajuns la concluzia că, fără a vrea să mă desconsider singur, mare lucru nu-mi pot trece în CV, deşi orice aş vrea să încep în viaţă, tot cu un CV trebuie să defilez. O, da, ajunge să termini liceul şi, fie că studiezi, fie că nu, trebuie să munceşti undeva, ca să te poţi întreţine, ceea ce atrage după sine că, oriunde ajungi, ţi se cere un CV… Ce dracu' să trecem noi, ăştia sub 20 de ani, într-un CV?

Sunt câte unii care au trăit foarte puţin, dar au realizat, fie şi fără voia lor, fapte măreţe, fapte istorice. Cum aşa? Vă spun imediat.

Dat fiind că, de curând, am descoperit plăcerea de a colinda cimitirele Capitalei, citind inscripţiile de pe morminte, pentru că, o, da, cimitirele sunt adevărate cărţi săpate în piatră, mi-am zis azi, imediat după şcoală, să merg la Cimitirul Eroilor Revoluţiei, aşa, de unul singur. Câţi dintre voi, bucureştenii, aţi făcut asta vreodată? Hai să recunoaştem că trăim în deplină ignoranţă faţă de ce înseamnă istoria, fie ea şi cea mai recentă, cea care ar trebui să ne impresioneze cel mai mult.

Şi asta pentru că orice lucru care prinde puţin iz de istorie îşi pierde automat umanitatea.

Să fim serioşi, nimeni nu are un nivel al empatiei atât de ridicat, încât să reuşească să intre în pielea unui ţăran amărât care a luptat la Podul înalt, alături de Ştefan cel Mare, pentru simpul motiv că evenimentul istoric e foarte departe în timp. Iar când un arheolog ridică din vreo necropolă neolitică o hârcă spartă de ciomag, aproape ne vine să pufnim în

râs… Parcă-l şi vedem pe Captain Caveman răgând înspre noi cât de trist i-a fost destinul şi izbucnim în râs ca la desenele animate.

În schimb, suntem foarte impresionabili dacă vedem un accident rutier în direct. Asta e, privilegiul de telespectator ne urmăreşte până şi pe stradă, de aia a reuşit televiziunea să ne cucerească atât de facil sufletele.

Dar să nu mă depărtez de subiect: câţi dintre voi ştiu, de exemplu, numele elevei-martir de la liceul Iulia Hasdeu? Pentru că e o placă comemorativă la intrarea în liceu, mii şi mii de bucureşteni au trecut şi trec zi de zi pe-acolo, dar câţi şi-au luat sau îşi iau răgazul să o citească? Şi câţi dintre cei care au citit-o au reţinut povestea tristă a acestei tinere? Vă provoc să o aflaţi, să vă informaţi şi după aia mai vorbim.

De asemenea, câţi dintre voi ştiţi că la Cimitirul Eroilor Revoluţiei avem un „erou" care a murit la… respectabila vârstă de o lună? Da, chiar aşa, nu aţi citit greşit, la o lună. E îngropat alături de bunica lui, probabil se întorceau, în acele zile fierbinţi de decembrie, de la vreo coadă la lapte şi… destinul? întâmplarea? Prostia? Ura? Ceva a slobozit acea rafală ucigaşă asupra lor. Vă provoc să mergeţi acolo, nu din pioşenie neapărat, ci din iubire de adevăr. Vă provoc să aflaţi aceste adevăruri!

Comentarii: 1

Elljah Elljahescu spune: Provocator mic ce eşti tu!

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 08.06.2010, 01:23 a.m.

Prieteni,

azi mi-am dat seama că aparţin cu adevărat marii familii emo. Că eforturile mele de a-mi găsi o identitate nu au fost în van. Că nu degeaba mi se spunea pasărea Emu, printr-o referire la faptul că

eram – şi sunt – taciturn şi al naibii de închis, încă de când eram mic.

Dar aşteptarea mea a luat sfârşit, pentru că mi-am dat seama că am fost dintotdeauna emo, iar rătăcirile nu m-au putut îndepărta de propria-mi natură. E ca şi cum ai vărsa o tonă de *făină* albă-albă peste o *negresă*, tot *negresă* rămâne…

Mulţumesc tehnologiei informatice, mulţumesc internetului că s-a inventat blogul. Aşa mai pot şi eu să mă exprim liber şi să comunic cu cei care simt la fel ca mine. Iar ca mine, cred, sunt mulţi în lumea aceasta, care doar aşa îşi pot rezolva nevoia de comunicare.

Să ne înţelegem, nu e vorba doar de semnalmentele exterioare, de piercinguri, coafură şi altele. Pe astea le am deja. Rămâne însă să ne regăsim, prieteni, cei care simţim la fel, şi în idei.

Las toate frecvenţele deschise…

Comentarii: 3

Oil stain spune: Băi, labagiule, chestiile astea nu se declară în public. Ori eşti emo şi înţelegi, ori taci dracului din gură!

Pasărea Emo spune:?

Luca spune: Tu vrei să ne iei pâinea de la gură? Eşti deja cam în vârstă să mai fii emo. Chestiile astea, de la 20+, îşi pierd farmecul pe care încă îl au la 15+. Oricum, n-am văzut să ai profil şi pe MySpace, deci e clar că tot nu ai priceput exact cum stă treaba.

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”

Postare din 10.06.2010, 01:25 a.m.

Prieteni,

uitându-mă azi la ştiri, mi-au căzut ochii pe banda aceea de jos, de-i zic ăştia „burtieră” sau „crol”, dar pare-mi-se că vine de la englezescul crawl, adică a se târî… În fine, banda aceea pe care se plimbă întruna cuvinte de la dreapta la stânga, pentru că noi citim de la stânga la dreapta, iar cuvintele par că ne ies în întâmpinare, ca bişniţarul în comerţul stradal, ies şi

ne trag de mânecă, ne abordează zgomotos, insistent, doar-doar ne vom opri asupra lor… Ori poate ne ies în întâmpinare precum fericirea, o oportunitate de-o clipă, one shot, cum ar spune Eminem, iar dacă nu citeşti repede aceste cuvinte, atunci adio… şi n-am cuvinte – nu le am, că nu le-am prins.

Ei bine, am citit acolo un comunicat al Institutului Naţional de Statistică, legat de faptul că, în ultima lună, faţă de acum două luni, populaţia ţării noastre ar fi scăzut cu 7.734 de persoane.

M-am întrebat, într-o doară, dacă printre cele şapte mii şi ceva de persoane s-ar afla şi câteva sau măcar una singură, da, măcar una singură, cu care să fi putut să comunic într-un fel sau altul. Nu neapărat o persoană pe care s-o fi cunoscut sau care să-mi fi fost apropiată – oricum nu ştiu să-mi fi murit vreun apropiat sau vreo rudă în ultima lună –, ci doar una cu care m-aş fi putut înţelege la un moment dat.

Măi, frate, ce înseamnă statisticile astea, când încep ele să prindă viaţă! Altfel, doar ca cifre descărnate de viaţă ele nu înseamnă nimic. Poate fac obiectul unor analize la rece, între sociologi, politologi şi alţi ologi ai vremurilor noastre. Dar când te întrebi dacă printre cifrele respective se ascunde şi o unitate, una singură, care să fie traductibilă printr-un individ în carne şi oase, atunci parcă te trece un fior. Parcă lucrurile nu mai sunt atât de simple sau atât de fade şi de abstracte pe cât le percepi atunci când fac obiectul unei banale raportări a lor într-o statistică.

Câte scenarii… scenarii peste scenarii, încălecându-se într-o goană nebună a scenariilor, într-o foame a scenariilor de a se finaliza altfel decât abrupt. Scenarii care se devorează unul pe celălalt. Scenarii care se devorează pe sine, precum şarpele Uroboros. Se devorează din lipsă de consistenţă, din lipsă de coerenţă, pentru că ştiu că doar argumentând circular se pot susţine…

Câte poveşti care nu mai ajung la liman, câte povestiri de viaţă fără morală, fără acel sfârşit liniştitor: „Şi au trăit fericiţi până la adânci

bătrâneţi”… Ei bine, nu, nu au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ci au murit, poate au murit în mizerie, uitaţi de rude şi de prieteni, şi poate au murit chiar subit, pe nepregătite, fără popă şi fără lumânare, cum se spune în popor, au murit în cele mai absurde condiţii.

Statisticile – ce glumă proastă!

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”
Postare din 12.06.2010, 11:04 p.m.

Prieteni,

cred că o altă explicaţie la lipsa aceasta acută de iubire pe care o simt (o simţim cu toţii? să fiu eu singurul nefericit de pe lume?) ar fi că *omul*, prin cultură, s-a înstrăinat atât de iremediabil de propria natură, încât nu mai vede în simpla reproducere biologică o soluţie.

Eu însumi mă văd acum confruntat cu următorul paradox: trebuie să comunic într-un cod cultural, cu instrumentele acestui cod, despre înstrăinarea produsă chiar de codul cultural. Cu instrumentele stricăciunii am a spune ceva despre însăşi stricăciunea aceasta numită limbă, cultură etc…

Ne sperie atât de tare moartea deja pentru că are un nume, dar ne sperie şi mai mult, pentru că am adiţionat la acest nume tot felul de discursuri, despre moartea violentă, despre moartea subită, despre moartea ca descompunere lentă sau ca descreştere deja înscrisă în genele noastre, discursul medical, discursul fiziologic, cel filozofic, discursurile a mii şi mii de scriitori care au dorit să-şi încerce pana pe acest subiect atât de sensibil şi, mai ales, discursul tuturor religiilor despre singura temă care contează cu adevărat: moartea, moartea, moartea, pentru că e totuna, e doar reversul afirmaţiei perpetue care izbucneşte secundă de secundă din pieptul a şapte

miliarde şi ceva de indivizi: viaţa, viaţa, viaţa, viaţa, viaţa, viaţa…

Comentarii: 2

Ivan cel Groaznic spune: copy-paste, copy-paste, copy-paste… Bă, m-am săturat de voi ăştia, de 20 de ani, care o ardeţi cultural de când vi s-a suit internetul la cap… Chiar credeţi că e nevoie să vă exhibaţi toate pseudogândemele voastre? Înţeleg că sunteţi sensibili şi că aveţi şi voi trăiri emoţionale. La vârsta ta, dacă ai într-adevăr vârsta pe care o declari la semnalmente, atunci n-ai trăit încă nimic. Mai aşteaptă să se coacă, băiete. Tu crezi că inventezi tu roata în anul de graţie douămii nu ştiu cât? Crezi că ce spui tu acolo n-a mai fost spus deja de mii de ori?

S.A. Profitul spune: Aprob pozitiv ce zice Ivan. Trăieşte şi tu ceva sau măcar pune mâna şi citeşte. O primă îndrumare: Hugo von Hofmannsthal, „Scrisoarea Lordului Chandos", găseşti acolo tot ce-ai scris tu acum pe blog, numai că formulat mult mai bine. Auguri şi n-am cuvinte.

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."

Postare din 18.06.2010, 03:23 a.m.

Prieteni,

azi am văzut iar o ştire din aceea… „cu diplomă şi coroniţă". De fiecare dată când evenimentul cotidian lâncezeşte, televiziunile ne servesc povestea asta: cică un grup de olimpici tocmai s-a întors de la Olimpiada de… să zicem geografie, dar poate fi şi matematică sau fizică sau informatică sau orice – am avut din fiecare la un moment dat, fiecare olimpiadă fiind ţinută într-o ţară exotică, de data asta în Coreea de Sud, unde au cules frişca: nu ştiu câte medalii de aur, lotul românesc fiind cel mai bun din lume.

Nu ştiu alţii ce cred, dar eu nu am auzit tâmpenie mai mare decât asta: dacă ar fi o minciună, tot ar mai putea fi acceptată, în fond, vorbim de veşnicul complex de inferioritate la români, care se laudă că „o ducem noi rău, la limita subzistenţei, ne pleacă nouă forţa de muncă, dar măcar avem vârfuri în ştiinţă, tineri care vor schimba România la faţă, viitorul nostru de aur” – bla, bla, bla. Dar abia în cazul în care aceste comunicate ar reprezenta adevărul gol-goluţ, ar trebui să ne îngrijoreze foarte tare.

Cum poţi să te lauzi cu ceea ce numesc ei „olimpici”, când se ştie că tot ce fac elevii aceia este să redea slugarnic nişte informaţii învăţate de la nişte adulţi încremeniţi în propriul proiect biografic? Adică tocmai de la cei care îi evaluează? Ce performanţă e în asta? Ce vor să ne arate cu asta? Că avem nebănuite resurse de a produce papagali pe bandă rulantă? Maşini de reprodus cunoştinţe, care au apoi nu ştiu câte beneficii de la viaţă? Că, dacă vrei să ajungi cineva, atunci trebuie să îngâni cu docilitate tot ceea ce spun „cei mari”? Că trebuie să te conformezi şi să-ţi frângi coloana? Păi asta o spune sistemul prin nenumărate alte mijloace. De ce le trebuie şi varianta glamour?

Ca să nu mai spun că un tânăr care e *high* are şanse înmiite să emită ceva genial, faţă de unul care doar repetă papagaliceşte ce spun ăia marii.

Personal, mă declar dacă nu scârbit, atunci (încă) deconcertat. Am încercat şi eu la nişte olimpiade, până acum trei ani, şi am observat că, nefiind favoritul profei cutare sau al profului cutare, nefiind nici fiul lui cutare sau al lui cutare, n-am avut niciodată o şansă reală. De ce ne îmbătăm cu apă rece? Să-mi spuneţi voi dacă mă înşel cumva. Poate ce spun eu aici este purul resentiment. Nu mai ştiu nici eu.

Comentarii: 4

Nichita spune: Nu ştiu de ce dai atâta importanţă acestei chestii, dragă Emo. E drept ce spui, însă cine mai pune preţ pe aceste forme fără fond? Aici stă miza existenţei noastre oare? Eu am 19 ani, aproape 20, iar viaţa nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am trăit nimic special şi nici nu cred că voi apuca vreodată să trăiesc ceva special. Şi nu cred că e doar sentimentul meu, sentimentul unei firi pesimiste. Oriunde mă uit, la cei mai bogaţi ca mine sau la cei mai săraci ca mine, văd acelaşi gust amar, aceeaşi sastisire de viaţă. Totul pare a fi lipsit de *substanţă* şi nimic, nici un efort omenesc nu reuşeşte să mai îndrepte lucrurile, să ne scape, în fine, de sentimentul lipsei de sens a existenţei. Nu îmi mai doresc decât ca, atunci când voi avea un copil, să-i ofer o viaţă nepretenţioasă, fără lux şi fără idealuri vane, intangibile, dar lipsită de griji majore şi, mai ales, îmi doresc să nu apuc să-l *bat* vreodată, cum au făcut părinţii mei cu mine, să nu afle vreodată ce este violenţa. Nu ştiu dacă orice altceva merită, pentru că orice altceva mi-ar angaja vanitatea şi mi-e scârbă de propria mea vanitate, după cum mi-e milă de vanitatea altora. Vânare de vânt…

Adriean de la Tanacu spune: Băi, Oligo, ce-aveţi cu tinerii noştri merituoşi? Cu olimpicii noştri, cu supradotaţii noştri? Nu-ţi dai seama că ei vor salva într-o bună zi ţărişoara asta blestemată de istorie? Pune mâna pe carte şi vei avea şi tu succesuri în viaţă!

Piţurcă spune: Ultima dată când s-a formulat necesitatea imperioasă de schimbare la faţă a României cel care i-a dat glas a fost pe-atunci tânărul simpatizant legionar Emil Cioran. Părerea mea: mai bine băltim cum o tot facem „de două mii de ani”, decât să forţăm idealurile, fie şi cu olimpici. Măcar noroiul e călduţ, noroiul e protector şi la o adică, dacă intră în fierbere, poate fi şi creator.

Mika Paris spune: Pe undeva înţeleg aversiunea ta faţă de aceste manifestări care reflectă orice valori şi capacităţi umane, numai creativitatea nu. Totuşi, cred că eşti cam dur cu olimpicii noştri. În fond,

concursurile astea sunt validate de însuşi faptul că participă loturi din zeci de ţări. Ce ar fi fake în asta? Dragă Emo, sursa frustrărilor tale este în altă parte, dacă îmi dai voie să o spun aşa de brutal, vrând de fapt doar să te ajut. Eşti însingurat şi din acest motiv devii uneori morocănos. Poate asupra acestui aspect ar trebui să lucrezi.

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 27.06.2010, 09:31 p.m.

Prieteni,

mi se pare că viaţa în România e atât de sufocantă nu doar din cauză că atâtea şi atâtea lucruri ne sunt refuzate nouă, românilor, ci pentru că noi între noi, deşi suntem fraţi de suferinţă, nu părem a ne înţelege şi nu ne uneşte nici un fel de compasiune, de empatie. Deja din priviri, la simpla ieşire în stradă, românul pare a te întreba plin de reproş: „Ce ai de spus în apărarea ta?".

Iar a te apăra înseamnă, pentru ceilalţi, a-ţi justifica deja simpla existenţă. Cam aşa am ajuns. Să ne justificăm pentru o simplă gură de aer pe care o luăm în parc, pe stradă, la mall, în instituţii de tot felul, oricât de poluat sau plin de *praf* sau de duhori ar fi acel aer. „De ce te dai la mizeria şi la sărăcia mea?", părem noi a ne admonesta unii pe ceilalţi din priviri, la orice pas, sau din vorbe care sunt însă mereu altfel formulate.

În plus, de când politicienii ne-au sugerat că a început criza, oamenii au devenit şi mai nerăbdători unii cu alţii, şi mai urâcioşi. În condiţiile astea, vă întreb, cum să mă simt eu, unul, care sunt un îndrăgostit intratabil?

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 30.06.2010, 11:28 p.m.

Prieteni,

azi vă propun o reflecţie scurtă, dar, sper eu, inedită.

M-am tot întrebat ce vedem noi, practic, în cele mai multe reclame TV? Statistic vorbind. Vedem alimente şi băuturi, detergenţi sau balsam pentru rufe, *pastă* şi periuţe de dinţi, cosmetice de tot felul, medicamente sau suplimente alimentare. Nu vedem reclame la cărţi, la albume de muzică. Poate doar rareori, când alde ziarul Adevărul sau Jurnalul Naţional vor să se mai vândă la pachet cu vreo carte sau vreun dvd de succes.

Prin urmare, dacă majoritatea obiectelor pentru care există marketingul pleacă din mizerie, din boală, din urâţenie, din foame şi sete – oricum e clar că e vorba aici numai de neajunsuri, de slăbiciuni ale firii umane – atunci glamour-ul economiei de piaţă este doar de suprafaţă, sunt doar nişte pantofi mai bine lustruiţi, dar la fel de nerezistenţi ca şi cei ai economiei socialiste, planificate. Deci glamour-ul este în acelaşi timp şi *dirt*, dacă scociorăşti puţin la suprafaţă. La urma urmei, care a fost primul agent de vânzări din istorie? Păi, după ştiinţa mea… a fost şarpele din Eden. Ce vindea el? „Ia mărul, ia mărul!” Oricum îl luam, că ne era foame, c-aşa suntem clădiţi noi, oamenii. Să ne fie mereu foame.

Dar pe mine mă interesează altceva: deci chiar nu putem comunica eficient decât despre neajunsuri? Asta e întrebarea. Bucuria, fericirea, sublimul – toate acestea rămân incomunicabile?

Comentarii: 1

Stampă Ţitul spune: Gata, piciule, te-ai dat cu ruşii? Să te iei de mână cu intelectualii de stânga! În plus, eşti cam confuz şi nu prea le ai cu teologia, din câte se vede. Păcat de tine, că glagorie ai.

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”

Postare din 02.07.2010, 10:04 p.m.

Prieteni,

azi doresc să postez o declaraţie de dragoste necondiţionată faţă de compozitorul Ludwig van Beethoven. Ştiu că unii vor spune că peste Bach nu mai merge nimic, că Bach e arhitectura muzicală a Creaţiei, că însuşi Dumnezeu ar trebui să-i mulţumească lui Bach pentru modul în care a pus pe note simetria, armonia şi proporţia Creaţiei. Şi totuşi… Bach e atât de rece în catedralele muzicii sale… Este maiestuos, nimic de zis, dar rece.

Ştiu că nu e nici întrecere sportivă, nici top muzical, ci mai curând chestie de gust, dar tocmai pentru că e o chestie de gust, eu, unul, rămân cu Beethoven, dar, rămânând cu Beethoven, nici nu pot spune că am fi în aceeaşi situaţie ca atunci când ai avea de ales între mai multe femei, toate la fel de frumoase, doar că genuri diferite – una blondă, păr lung şi drept, ochi albaştri; alta brunetă, păr lung cârlionţat, ochi negri migdalaţi, ten creol; în fine, a treia roşcată, cu ochii verzi şi tenul alb – aşa încât să rămâi mereu cu regretul că, alegând-o pe una, nu le-ai putut alege pe celelalte.

Nu, nu e acelaşi lucru. Beethoven nu este compozitorul de care să te fi îndrăgostit cândva şi apoi să te dezdrăgosteşti. Cel puţin aşa simt eu. El îţi dă totul, dintr-odată, nu porţionat – de aceea are şi răbufnirile acelea, forţa aceea abia controlată – şi îţi dă cât să duci o viaţă întreagă.

Chiar am ascultat din nou, zilele acestea, obsesiv, fără să mă satur, „Sonata Lunii” – am eu un motiv personal, e legat de simbolistica lunii – şi mi-am reamintit, cu ocazia asta, cât de fascinantă este lumea aceasta a surzeniei, dinspre care au venit către noi armoniile lui Beethoven.

Noi, cei cu auzul normal, nu ne putem imagina întru totul, nu putem plonja în acea lume, pentru că, spre deosebire de ochi, care au pleoape, urechile nu pot fi închise. Nu putem obţine liniştea absolută, oricât ne-am detaşa de ce se întâmplă în jur. Abia

perceptibil şi, desigur, inconştient, sunetul exterior ne va invada oricum până la urmă auzul şi, prin auz, făptura. În schimb, Beethoven ni se adresează exact din acea lume: a surzeniei. Iar dacă muzica sa este perfectă, atunci este aşa pentru că s-a descotorosit de falsele mesaje acustice pe care ni le trimitem zi de zi, ceas de ceas, prin cuvinte.

Muzica este, o, da, abia muzica este comunicarea perfectă!

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."

Postare din 06.07.2010, 02:21 p.m.

Prieteni,

reiau o temă mai veche, cu riscul de a vă plictisi, dar zău că nu-i înţeleg pe cei care ne tot reproşează nouă, celor născuţi după 1989, că n-am fi trăit nimic şi, prin urmare, nu prea ştim ce-i viaţa, deci să facem bine să ne ţinem gura.

În primul rând, argumentul este fundamental fals. După acelaşi tipar de gândire, le-am putea reproşa istoricilor de azi că n-au fost acolo la Marea Unire, nici în Basarabia, nici la Timişoara, nici la Alba-Iulia, deci ar face bine să tacă şi ei dracului din gură despre ceva ce n-au trăit ei înşişi.

Tot aşa, ducând raţionamentul mai departe, ce cădere au istoricii să vorbească despre Ştefan cel Mare, despre continuitatea românilor în „spaţiul carpato-danubiano-pontic" sau despre etnogeneză? N-au nici o cădere, n-au trăit toate chestiile astea pe viu, deci aşa cum noi n-avem voie să deschidem gura despre comunism sau despre revoluţia din decembrie '89, nici istoricii n-au voie să se exprime despre toate aceste probleme.

La fel, astrofizicienii n-au voie să emită nici o ipoteză despre quasari, supernove, găuri negre sau pitice albe, pentru că ce vedem noi azi pe cer s-a întâmplat acum milioane sau chiar miliarde de ani,

astrofizicienii n-au fost în mod evident acolo, deci să tacă şi ei dracului din gură.

Dar ce au de spus biologii despre dinozauri, geologii despre rocile sedimentare din neogen, oceanologii despre Marea Tetis, ecologiştii despre gheţarii în vârstă de câteva mii de ani, teologii despre Dumnezeu? Practic, nimeni n-ar avea voie să spună nimic despre nimic, dacă am trece totul în absurd.

Aşa încât, noi, netrăiţii din ziua de azi, de ce n-am avea voie să vorbim despre orice? De ce se încearcă mereu să ni se închidă gura?

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 19.07.2010, 03:37 p.m.

Prieteni,

Dacă iubire nu e…, atunci comunicarea este, zic eu, stâlpul de bază al oricărei relaţii interumane, dar mai ales al relaţiei de cuplu, pe când lipsa de comunicare este killer-ul oricărei relaţii. Pare un truism ce spun, dar tocmai pentru că pare aşa, aspectul acesta al comunicării este cel mai adesea neglijat de majoritate.

S-a spus – şi subscriu – că cele mai multe relaţii eşuează din cauza comunicării de *kkt*. Problemele se aglomerează şi, nefiind discutate, ele rămân nerezolvate şi trag la cântar din ce în ce mai tare, devin un lest covârşitor, care duce la atrofierea dorinţei de a mai întreprinde ceva în comun cu celălalt. La un moment dat izbucnim, pentru că, pe nesimţite, ce a fost iubire s-a transformat în ură. Sau într-o tăcere încărcată de ură. În schimb, vorbăria – fie ea şi „goală" – ne poate scoate din impas. Am zis vorbărie, oarecum peiorativ, dar m-am referit, de fapt, la comunicare, în orice formă de-a ei cât de cât funcţională.

E drept, noi băieţii, bărbaţii, nu suntem prea tari în arta conversaţiei. Suntem limitaţi deja prin educaţie

în a ne exprima părerile – pentru că noi trebuie să fim tari, să fim cool, să fim oameni de acţiune, energici, să impresionăm cu fapta, nu cu vorba, să fim zgârciţi în a vorbi despre ce ne roade, despre sentimentele noastre, iar moştenirea acestui sistem de valori reprezintă un handicap în comunicare. Dar putem învăţa. Oricând putem învăţa inclusiv să ne deschidem sufletul către ceilalţi, în fond, americanii ăia care sunt obligaţi să facă terapie în diverse grupuri nu au ştiut nici ei, de la bun început, cum e cu operaţia pe suflet deschis…

Ne mai paşte şi frica legată de epuizarea temelor sau de lipsa lor totală, dintru început. Păi lumea asta nu e plină de teme? Deschizi televizorul, radioul, internetul şi dau temele în clocot precum cafeaua. Ne e frică de faptul că s-ar putea ca ceea ce ne interesează pe noi să nu-l intereseze şi pe celălalt? Păi, dacă n-avem teme comune, atunci să le creăm, să le facem să fie comune. Motivele de bucurie, motivele de tristeţe sunt deja nişte teme foarte la îndemână, dar plecând de aici se poate vorbi despre orice, inventivitatea n-a stricat niciodată nimănui. Putem vorbi despre orice ne trece prin cap, chiar dacă e ceva frivol, ceva ce, în mod normal, nu merită atenţia noastră. Important e să vorbim unii cu ceilalţi.

Am putea începe, de exemplu, dacă chiar suntem lipsiţi de imaginaţie, prin alcătuirea unei liste de interese comune, chestii care ne-ar pasiona deopotrivă sau asupra cărora ar merita să convenim. Am putea nota întrebări pentru partenerul de discuţie, ca să ne fie clar în ce priveşte părerea lui ne interesează, am putea nota anecdote sau întâmplări ilustrative pentru valorile în care credem, astfel încât, împărtăşindu-le celorlalţi, să facem cunoscute aceste valori altfel decât bătând cu pumnul în masă.

Orice am face însă, nu trebuie să cădem în falsa părere că, într-o relaţie deja cimentată în timp, s-au epuizat subiectele comune, că nu mai avem nimic să ne spunem unii altora.

Am putea, de exemplu, să ne lărgim mereu orizontul, cuprinzând în acest orizont persoanele la

care ţinem. Dacă ne înscriem la un curs de dans, o vom face doar alături de persoana iubită. Dacă învăţăm o limbă străină, atunci cel mai bine angrenăm în acest proiect şi partenerul. Şi, în general, nu e bine să ne facem planuri de viitor sau visuri fără a-i consulta şi pe cei alături de care trăim, pentru că, altfel, riscăm să inducem fracturi în relaţia cu ei.

Ca subiect de discuţie foarte important într-o relaţie se impun, de exemplu, experienţele copilăriei. Povestind despre ele, ne dăm seama mai bine de devenirea noastră ca persoană şi îi facem şi pe ceilalţi să ne înţeleagă mai bine. Apoi, desigur, politica, ecologia, hobbyurile pot face oricând obiectul unor discuţii interesante, chiar dacă aparent ne plictisesc, chiar dacă avem impresia că le ştim deja pe toate, discuţia de dragul discuţiei e mai importantă decât un studiu ştiinţific. Nici nu reinventăm, nici nu salvăm noi lumea şi, la urma urmei, printr-o discuţie nu vrem să obţinem adevărul, ci vrem să ne facem plăcuţi unii altora.

Acum, desigur, doar vorbăria goală nu poate fi panaceul comunicării. Uneori putem să şi tăcem împreună, de exemplu când ascultăm împreună aceeaşi muzică, sau urmărim acelaşi film, putem să ne înţelegem doar din priviri, pentru că şi tăcerea poate fi uneori o discuţie plină de înţelesuri…

Comentarii: 1

Don Ju An spune: Dragă păsărică emo, vorbeşti exact ca nevastă-mea – s-o vezi pe ea ce specialistă în vorbărie este –, o clipă chiar m-au trecut fiorii. Deci câte relaţii şi câte căsnicii ziceai că ai absolvit până acum, la cei aprox. 20 de ani ai tăi?

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."

Postare din 03.08.2010, 0:21 a.m.

Prieteni,

unii filozofi au spus deja că iubirea romantică şi, implicit, modelul de familie fondat pe ideea de iubire romantică ar fi anacronice. Cică ar ruina societatea, fiind în contradicţie crasă cu aceasta. Lucrurile n-au stat aşa dintotdeauna, evident.

La un moment dat, familia – aşa cum era ea cunoscută din vechime, ca formă de solidaritate tribală – a cedat locul cuplului ca o comunitate nu doar de interese, cât mai ales de sentimente. Blestemata asta de iubire romantică îşi începea astfel cariera istorică, lăsând considerentul economic să se ducă de râpă. E drept că societatea modernă înlesnea contactele între indivizi şi dădea impresia oricărui John că poate accede la Marilyn, cât încă nu e Monroe, şi invers, oricărei Marilyn că poate accede la John, cât încă nu e Lennon. (Am dat doar nişte nume la întâmplare.)

Dar ce a lăsat în urmă iubirea romantică? Uitaţi-vă în cimitirele lumii, totuna ne-am obişnuit noi, tinerii emo, să citim în morminte… Ei bine, grozăviile timpurilor moderne au făcut ca mormintele să adăpostească două schelete ale unor oameni care şi-au jurat credinţă veşnică în virtutea unei iubiri iniţiale – cu siguranţă autentică, nimic de zis – numai că acea iubire avea să pălească în câţiva ani şi…

Nici măcar moartea nu i-a despărţit, aşa cum îşi promiteau unul altuia în jurămintele de cununie, deci nici măcar moartea nu a avut efect izbăvitor. Stau unul într-altul, două schelete rămase zălog pentru acele jurăminte, şi înfruntă posteritatea. Nu le-a ajuns că au fost împreună la muncile câmpului, sau la fabrică, dar şi la piaţă, la un concert, că au ieşit aproape mereu împreună în public, acum se mai ţin de mână şi în mormânt, din simplul motiv că, pe durata vieţii, au împărţit acelaşi pat, făcând, întâi frecvent, apoi din ce în ce mai rar şi mai fără participare afectivă … sex!

Nu ştiu ce să zic, dar tocmai de aia mă întreb: oare noi oamenii, ca fiinţe sociale, nu ne schimbăm

comportamentul şi tiparele emoţionale, respectiv atitudinea faţă de emoţii, în funcţie de contextul istoric sau cultural? Eu aş fi înclinat să cred că da. Aşa că, în ziua de azi… ce am spus despre iubirea romantică nu se mai aplică. O fi de bine, o fi de rău?

Dar, dacă iubirea şi sexul se sleiesc atât de repede într-un cuplu, atunci cum stăm cu comunicarea? Este evident că aceasta, fiind un schimb de informaţii, se petrece mereu sub regimul suspiciunii, pentru că întotdeauna poate apărea – şi chiar apare, ca un diavol – bănuiala că celălalt nu spune adevărul. De fapt, discrepanţa dintre informaţie şi mesaj duce automat la apariţia suspiciunii. Îţi zice unul, de exemplu, că „Îmi pare rău pentru pierderea ta!" şi se uită la tine zâmbind ca un drac. Evident că nu-l crezi. Sau altul îţi zice „Vai, ce mă bucur că ai câştigat la loto!" şi în ochi îi lucesc văpăi de invidie… Asta-i problema cu noi, oamenii, suntem duplicitari, iar mesajul şi informaţia pe care le emitem intră astfel în disonanţă.

Dacă ieşi în natură şi cercetezi muşchiul de pe scoarţa unui copac, care-ţi livrează informaţia despre un anumit punct cardinal, nu bănuieşti nicicum că muşchiul te-ar putea minţi. La fel, ştii să urmezi cursul unei ape în amonte, dacă vrei să urci, sau în aval, dacă vrei să cobori, nu te vei aştepta niciodată ca gravitaţia să-şi bată joc de tine. Că, vorba aia, natura nu minte, e incapabilă să mintă. Desigur, simţurile noastre ne mai pot înşela, putem vedea în deşert, la un moment dat, o fata morgana, dar stăruind în observaţie tot ne dezmeticim până la urmă.

În schimb, oamenii ne pot minţi la nesfârşit fără să ne dăm seama. Mai ales politicienii. De exemplu, comuniştii care au promis egalitate şi echitate. Sau ăştia care ne promit acum mii de kilometri de autostradă până în nuşce an. Sau ăia care au votat acum 1 an mărirea salariilor la profesori cu 50%. Dar cu muierea… ce te faci cu muierea?

În comunicarea sentimentelor nu ne interesează informaţia, ci mesajul, felul de transmitere al

mesajului, aşa că iubirea este ea însăşi un mediu de comunicare extrem de personalizat, de individualizat, în care fiecare e altfel, deşi „te iubesc” se spune mereu prin aceleaşi cuvinte. Dar în câte feluri se poate spune… asta e cu totul altceva…

La fel ca în cazul comunicării adevărului, trebuie multă sinceritate pentru a fi crezut în iubire, doar că, dacă adevărul e universal şi l-ai putea repeta în faţa tuturor, atunci iubirea ca adevăr are adresă precisă şi e destinată doar unei persoane. Sau mă înşel eu cumva?

Cu alte cuvinte, mediul „iubire” presupune că lumea mea şi lumea ta se verifică şi se certifică una pe cealaltă, declarativ, dar şi activ, în egală măsură. În plus, iubirea adevărată şi sinceră este gratuită, nu urmăreşte un scop, aici fiind şi nenorocirea pe care o provoacă. Pentru că, dacă doar mimează gratuitatea, atunci iubirea ajunge să rănească grav de tot aşteptările celuilalt. Iar problema cu aşteptările astea este că ele sunt de fiecare dată individuale, chiar dacă elemente comune pot fi regăsite la diverse niveluri – familie, comunitate, generaţie, subcultură, curent de idei, popor, naţiune etc. –, totuşi ele vor fi mereu precum individul însuşi care le nutreşte – ireductibile. Iar dacă acţiunea unuia este receptată într-un anume fel de altul, în iubire nu poţi acţiona decât astfel încât să poţi trăi cu modul în care celălalt receptează acţiunea ta, cu aşteptările celuilalt. Dacă-i zici „Te distrug!”, atunci slabe şanse să mai poţi continua relaţia.

Aşteptările noastre modelează lumea din jur după chipul şi asemănarea noastră, iar iubirea are de luptat permanent cu imposibilitatea de a-l înţelege pe deplin pe celălalt, el având pur şi simplu altă lume. E drept, putem întreţine pentru o vreme iluzia că ne înţelegem unii pe ceilalţi fără rest, chiar ne(mai)comunicând. Doar că, până la urmă, ne dăm seama că, încercând să-l înţelegem pe celălalt, n-am făcut decât să interiorizăm lumea lui în exces, care nu e şi a noastră, aşa că, de dragul conservării iubirii, ne înşelăm propria conştiinţă, propriile aşteptări, iar

deznodământul nu poate fi decât unul – până la urmă vom ceda propriului ego.

Asta e: trăim cu adevărat în universuri paralele.

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 14.08.2010, 05:17 p.m.

Prieteni,

să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar azi voi posta ceva mai puţin personal, de la psihiatrul V.T. citire şi, recunosc, fără voia lui. Totuşi, e o postare lejeră, aşa, de mijlocul lui august, când toată lumea e în concediu.

Este vorba de o discuţie pe care am avut-o mai demult cu acest om minunat şi care mi-a rămas întipărită în memorie, pentru că mă priveşte în mod nemijlocit, fiind eu însumi un aspirant la un loc în cultura română. Zic că mi-a rămas întipărită în memorie, dar nu contaţi pe o fidelitate 100% în redarea gândurilor pe care mi le-a expus atunci domnul V.T.

E posibil să mai fi băgat şi eu de la mine, să mai fi îngroşat pe ici pe colo expresia, să mai fi adăugat unele chestii care mă privesc strict pe mine, pe cel cu preocupări literare, dar mai e acolo suficient material şi pentru cei din alte zone, din mediul academic, de exemplu. Aşa încât, în mare, ceea ce urmează să citiţi este concepţia, nealterată fundamental de mine, a domnului V.T., iar dacă o reproduc aici este pentru că ea reprezintă o viziune cât se poate de lucidă asupra mecanismelor de omologare a calităţii din cultura română. Iată deci:

Mic îndreptar de atitudine
pentru tinerii care doresc o carieră în cultura română

– naşteţi-vă într-o familie bună, în care ambii părinţi, ori măcar tăticul să fie persoane publice; nepotismul este pilonul de bază al comunităţilor româneşti, pe când societatea românească este prea firavă pentru a hrăni atâtea şi atâtea cariere, atâtea orgolii de tineri aspiranţi; pe pilonul „naşterii bune” se poate construi oricând o carieră lipsită de griji;

– dacă nu aveţi norocul unei naşteri din familie bună – ceea ce este destul de plauzibil –, atunci, o dată ajunşi la maturitate, schimbaţi cât mai repede domiciliul, desprindeţi-vă de părinţi, iar acolo unde ajungeţi, minţiţi în privinţa statutului social al părinţilor; trebuie să lăsaţi impresia că proveniţi dintr-o familie respectabilă sau măcar potentă financiar, astfel încât să puteţi crea, la cei cu care urmează să intraţi în contact, expectaţia şpăgii;

– oriunde vă poartă destinul, alegeţi-vă magiştri dintre cei mai puternici, care să vă poată oferi un „caftan”; nu-i poţi cere magistrului un banal… permis de bibliotecă, chit că biblioteca ar trebui să fie totul în viaţa unui om de cultură, pentru că miza ar fi prea mică;

– de îndată ce v-aţi identificat magistrul printre cei puternici, cercetaţi posibilitatea de a-i dedica un articol, de a publica o recenzie sau o cronică ultraelogioasă la adresa lui, de a-i scoate un volum omagial, chiar două – magistrul nu se supără;

– faceţi-vă profilul pe wikipedia în cel mai scurt timp; dacă nu aveţi ce scrie despre voi înşivă, atunci minţiţi (puteţi inventa de exemplu: conferinţe, premii, coautorate, afilieri, toate în mod necesar internaţionale, pentru a fi, pe cât posibil, iretrasabile); dacă sunteţi atât de lipsiţi de inspiraţie, încât să nu puteţi minţi inventiv, atunci minţiţi compilând alte biografii – le găsiţi tot pe wikipedia;

– nu vă sfiiţi să minţiţi privind studiile, gradele, experienţele sau schimburile academice, iar dacă totuna o faceţi, atunci nu minţiţi modest; dacă mimaţi doctoratul, indicaţi o universitate de renume precum Oxford, Sorbona, Harvard (Yale e deja obscură pentru publicul român); minciuna trebuie să fie totală

şi fondatoare; minciuna pe jumătate nu este un mare câştig personal, mai ales că impostura în cultură nu e pedepsită penal; ecuaţia este simplă: câştigul personal (inclusiv material) obţinut prin minciună este infinit mai mare decât oprobriul public la care vă expuneţi în eventualitatea demascării şi care oricum nu poate dăinui într-o cultură fără memorie;

– construiţi-vă o virtute din orice, dar mai ales din tarele personale, citite în negativ; astfel, dacă v-aţi observat în timp laşitatea, declaraţi-vă curajos; publicul din România adoră să fie minţit în faţă;

– studiaţi-vă bine defectele personale; atribuite altora, ele vor fi mereu o armă redutabilă – reproşaţi-le celorlalţi exact ceea ce v-aţi reproşa vouă înşivă, cu şi mai multă vehemenţă;

– exhibaţi-vă neîncetat ipohondria; la limită, dacă ipohondria nu vă aduce recunoaşterea scontată, inventaţi-vă o boală incurabilă; fiind creduli şi cinici totodată, se vor înghesui să vă ajute sau măcar să vă compătimească; după ce vă vor fi ajutat sau onorat cu recunoaşteri publice, vor fi uitat degrabă minciuna sau vă vor privi ca pe un mister al naturii; în nici un caz nu vor recunoaşte că s-au lăsat duşi de nas;

– intraţi anonim pe site-urile cu comentarii de cititor şi autoatacaţi-vă sistematic; statutul de victimă este foarte apreciat; cel mai bine însă ar fi să construiţi un blog anonim în care să vă atacaţi singuri, chiar şi mişeleşte, dar întotdeauna în solidar cu magiştrii; astfel, creaţi iluzia loialităţii şi cimentaţi relaţia cu ei;

– orice s-ar întâmpla, nu criticaţi niciodată Biserica Ortodoxă Română şi slujitorii ei; chiar dacă aflaţi lucruri care vă vor revolta, chiar dacă ceea ce vă revoltă sfidează ultima brumă de bun simţ, chiar dacă bunul simţ al corpului clerical sau al ierarhilor săi a intrat în colaps – înfrânaţi-vă repulsia şi rezolvaţi totul prin lozinca: „Eu fac ce spune popa, nu ce face el.”; sună tâmp, dar este eficace;

– orice s-ar întâmpla, nu criticaţi niciodată Puterea; fiţi mimetici precum magiştrii; dacă aceştia sunt angrenaţi ei înşişi în politică – de partea

Puterii – şi vă cer să criticaţi Opoziţia, faceţi-o fără scrupule, dar cu argumente mimetice; astfel, fiind consideraţi doar căţeluşi, şi nu dulăi, lăsaţi loc de întoarcere pentru mai târziu;

– nu semnaţi petiţii sau proteste publice, decât dacă o face şi magistrul şi doar în urma lui; în general, lăsaţi-vă consiliaţi de magistru în tot ceea ce priveşte poziţiile publice;

– căutaţi să vă afiliaţi de îndată la toate societăţile şi asociaţiile profesionale de profil, chiar şi în mod fraudulos;

– orice s-ar întâmpla, nu râdeţi şi nu zâmbiţi în public; râsul poate fi hâd, iar zâmbetul poate trăda inteligenţa, iar inteligenţa inspiră neîncredere; menţineţi o atitudine gravă, preocupată, excepţie făcând doar situaţia în care magistrul, fiind de faţă, râde sau zâmbeşte primul;

– nu-l priviţi niciodată în ochi pe magistru, o va lua ca pe o agresiune; în general, nu priviţi în ochi pe nimeni din cei de la care doriţi să obţineţi ceva; există două metode sigure, probate de înainte-mergători celebri, de a mima privirea sinceră: 1. procuraţi-vă de îndată ochelari, chiar şi fără dioptrii, şi lăsaţi ochii să joace încontinuu în spatele lentilelor; ceilalţi vă vor credita cu o boală de ochi; 2. un truc mai vechi, dar verificat: fixaţi-vă privirea deasupra liniei sprâncenelor preopinentului; astfel, acesta vă va prezuma sinceritatea, fără a se simţi agresat, pentru că nu vă va întâlni niciodată ochii;

– dacă învăţaţi temeinic limbi străine – deşi e o pierdere de timp –, nu vă angajaţi în proiecte de traducere, oricum trebuie să traduceţi vaste pasaje din cărţile care vor sta la baza compilaţiilor pe care le veţi semna personal; travaliul traducerii este specific culturilor mari, care au putere de absorbţie şi toleranţă faţă de alteritate, deci pentru care traducătorii sunt un bun cultural în sine, onorat cum se cuvine; nu e cazul culturii române;

– nu traduceţi dintr-un singur autor cărţile pe care le scrieţi, căci frizaţi plagiatul; pentru exerciţiu se poate consulta un florilegiu sau un centum medieval;

dacă vă repugnă munca – ceea ce e de înţeles – şi nu aveţi instrumentele necesare consultării literaturii medievale – care, într-o proporţie descurajantă, nu a fost tradusă în limba română –, atunci lăsaţi-vă conduşi de instinct: forma e oricând mai importantă decât fondul, aşa încât nu contează firul logic şi consistenţa ideatică în nimic din ceea ce scrieţi;

– dacă nu aţi învăţat temeinic limbi străine, atunci – fiind oricum prea târziu să o mai faceţi – nu vă sfiiţi să citaţi din ele, chiar dacă nu le stăpâniţi; citatul în limbi străine ia ochii profesoarelor de română, care constituie majoritatea cititorilor potenţiali; ecuaţia e simplă: din totalul acestora, foarte puţine îşi vor da seama că aţi decupat greşit citatul, că nu aţi respectat grafia corectă, că, de fapt, ce se spune în citat nu are legătură cu contextul, în fine, că funcţia copy-paste mai poate da şi greş uneori; minoritatea celor care, fiind competenţi, ar putea să vă demaşte nu va avea nicicând şanse de izbândă, nu va convinge pe nimeni, întrucât între voi şi majoritate se va instala spontan complicitatea naturilor ignare;

– pentru a izbândi în cultura română e suficientă o brumă de franceză, pe care o aveţi deja ca vorbitori de limbă română; furculiţionalizaţi fără jenă!; astfel, puteţi mima traducerea în premieră a unei scrieri antice, din greaca veche, din latină, din ebraică, din arameică, din coptă etc., folosindu-vă de o ediţie bilingvă din Franţa – atâta franceză chiar ştiţi! – şi de aparatul critic al acelei ediţii; nu contează că mai greşiţi, nici franceza nu e o limbă chiar atât de uşoară, nici voi nu sunteţi traducători experimentaţi;

– nu criticaţi magiştrii – dacă totuna vă vine să o faceţi – decât în scrieri de sertar, cel mai bine în jurnale menite apariţiei postume; de altfel, e bine ca marile răfuieli să fie păstrate pentru mai târziu, vă asigură posteritatea, fie şi una de scurtă durată;

– în niciun caz nu vă criticaţi magiştrii în discuţii cu alţi discipoli; vă vor turna imediat;

– fiţi preţioşi în limbaj şi folosiţi abundent barbarismele; ele sunt cel mai facil mod de a mima

cultura şi de a ameţi proştii, care vă creditează automat cu inteligenţă (spuneţi „obvios” în loc de „evident”, „indimenticabil”, necum „de neuitat”, „rebarbativ”, nu „respingător”, „renitent”, nu „încăpăţânat”, „pe cale de consecinţă”, nu „în consecinţă” etc.);

– nu scrieţi recenzii de carte sau cronici (teatrale, cinematografice, muzicale etc.) altfel decât pozitive, singura judecată de valoare permisă urmând să fie tautologică, după motto-ul: „recunoaştem stilul personal al lui Cutare”, „văzând această punere în scenă, nu poţi spune decât: Cutare” etc.; o recenzie negativă – chiar fiind rodul unui efort autentic de obiectivitate – vă poate atrage duşmănii pe viaţă;

– în orice scrieţi, nu uitaţi să antepuneţi epitetele; deşi e nul ca procedeu stilistic, fiind în contrasens flagrant cu spiritul limbii române, antepusul epitet dă bine la majoritatea inabilă din punct de vedere retoric, care-l consideră o virtute stilistică; iată câteva modele: „de o tulburătoare acuitate”, „un gigantesc efort”, chiar şi atunci când epitetul este banal şi plat: „a beneficiat de o rapidă popularizare”, „s-au schimbat scurte, dar tăioase replici” etc.;

– în tot ce scrieţi, nu faceţi economie de epitete, chiar dacă ele frizează grotescul; în general, oamenii de cultură români nu au simţul ridicolului, iar posteritatea, lipsită de memorie, vă va uita oricum excesele;

– dacă aveţi posibilitatea, faceţi-vă o editură proprie: în cel mai rău caz, pentru a vă publica propriile cărţi; în cel mai bun caz, pentru a-i publica pe cei şi mai tineri, câştigându-i astfel de partea voastră;

– orice aţi face, nu încercaţi să păreţi inteligenţi, e cel mai mare deserviciu pe care vi-l puteţi face;

– nu citaţi niciodată din Biblie; în general, românii nu cunosc Biblia şi orice trimitere la textul ei echivalează cu o sfidare; puteţi cita, în schimb, dezinvolt din Sfinţii Părinţi, pentru că, deşi nici textele lor nu sunt cunoscute, ei ilustrează Tradiţia, adică acea oralitate definitorie a ortodoxiei care

reprezintă deopotrivă nucleul dur şi substanţa moale a culturii române;

– nu citiţi sistematic (opere de autor, epoci, literaturi), este pierdere de timp; fiţi oamenii unei singure cărţi, cu condiţia să nu fie o carte unică, ci de fiecare dată cea mai recentă; croşetând pe marginea acestor lecturi superficiale veţi avea mereu de spus câte ceva actual în orice domeniu;

– orice aţi face, evitaţi situaţiile limită în care v-aţi putea da în vileag caracterul; masca permanentă este singura identitate valabilă în cultură, iar cea mai bună mască e cea a exaltatului pentru cultură; ea dă celorlalţi impresia că au de-a face cu cineva uşor de manipulat;

– ori de câte ori se iveşte ocazia unei poze de grup, priviţi mereu în obiectiv, fie cu bărbia dârz ridicată, dacă staţi în picioare, fie cu bărbia proptită în mâna dreaptă, dacă staţi aşezaţi, dar cu degetul mic uşor scos în afară: veţi fi astfel mereu în centrul atenţiei şi orice privitor naiv vă va considera cea mai importantă persoană din poza de grup;

– vă vor iubi.

Comentarii: 2

Dan Dominte spune: Bă, da' lungă postare… M-am plicitisit dând scroll până jos… Psihiatrul de care vorbeşti tu nu este cumva una şi aceeaşi persoană cu prozatorul V.T.? Probabil că nu ştii tu chestii din astea fine, sau poate vrei să le tăinuieşti cu bună ştiinţă, dar parcă din ce povesteşti aşa reiese… Pentru că, dacă e aşa, atunci înţeleg aceste pseudoprincipii de viaţă, în fond nişte formule pline de resentiment. Tipic pentru un marginal… La fel ca tine, de altfel…

Marele Anonim spune: De căcat, chestia cu „vă vor iubi" e furată de la Liiceanu, din „Apelul către lichele", din zilele fierbinţi ale lui ianuarie 1990. Eşti sigur că nu s-a referit şi la tine, băi, licheaua secolului, încă de pe atunci, când tu nu păreai să

te fi născut sau nici conceput în burta lu' mă-ta care este?

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 18.10.2010, 03:42 a.m.

Prieteni,

am absentat multicel, dar am avut motive întemeiate.

Ce să vă spun? Până nu demult, deşi la suprafaţă nu mai credeam în iubirea perfectă şi în comunicarea ireproşabilă, tot mai păstram un licăr de speranţă undeva, în străfundurile sufletului meu.

Pe-atunci ţinteam foarte sus, îmi doream să cunosc o femeie care să poată ţine pasul cu toate aşteptările mele. Să fie frumoasă, evident – cine nu-şi doreşte o femeie frumoasă? –, să trezească în mine fiorul iubirii şi al cunoaşterii reciproce deja prin ceea ce înseamnă trăire estetică, adică prin simpla privire, dar să fie şi inteligentă, nu atât prin discursuri scrobite, bine puse la punct, cu citate celebre, la îndemână pentru orice situaţie, ci mai ales prin replica spontană, prin reacţia rapidă la orice provocare, reacţie care să mă fascineze şi, în egală măsură, să-i poată fascina şi pe prietenii mei, pentru că, o, da, vanitatea e vanitate, mai ales când femeia e privită ca obiect sexual – şi chiar este privită ca atare de mulţi bărbaţi lipsiţi de caracter sau de sentiment!

Acest „pe-atunci" a fost, de fapt, nu cu mult timp în urmă, doar că lunile trec într-un iureş, iar acum stau şi mă întreb ce a mai rămas din tot ce, la un moment dat, părea a fi atât de tangibil… iubirea…

A rămas suferinţa. Atât.

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 05.11.2010, 01:53 a.m.

Prieteni,

faptul că insist pe inconsistenţa iubirii în ziua de azi are, cum aţi putut bănui, rădăcini în propria-mi experienţă de viaţă. O, da, am trecut prin ceea ce se numeşte iubire deznădăjduită, pentru că a fost în acelaşi timp şi o iubire neîmpărtăşită. Din partea „Ei" nu am primit nimic, nici măcar o respingere clară.

Am crezut că văd în „Ea" ceva, ceva ce n-am văzut niciodată la alte fete şi, pot spune, la nici un alt om. Nu ştiu dacă m-am înşelat sau nu. Ea a vrut – poate pentru a mă menaja – să-mi arate că m-aş fi înşelat. Că nu are nimic special. Iar eu mă încăpăţânez să cred că nu m-am înşelat.

Prea puţin mă mai interesează acum că nu mă poate iubi sau că nu vom fi niciodată împreună. Miza nu mai e acolo. Important pentru mine este să nu o las să cadă, să nu o las să se piardă. Ceea ce implică şi faptul că va trebui să fiu foarte discret, să nu o covârşesc cumva, să nu-i creez dificultăţi sau reacţii adverse prin prezenţa mea. Aşa că nu se va supăra dacă nu voi fi prea prezent în viaţa ei, după cum eu nu mă supăr că ea este prea absentă din viaţa mea.

Dar abia aici vine problema care mă frământă cel mai tare: cum poţi iubi şi proteja pe cineva de la depărtare? Sunt în căutarea acestei modalităţi de a interacţiona de la depărtare cu cineva, fără să-ţi faci simţită prezenţa, atingerea, aripa protectoare. Totul să fie de o suavitate vecină cu imaterialitatea, un gând traversând universul, un gând de o liniaritate perfectă, căruia să nu-i reziste nimic, nimic să nu i se pună în cale, însă doar un gând. Nu o faptă, nu o intervenţie, nu o bruscare. Un gând, doar atât. Ce păcat că substantivele nu au superlativ, pentru că asta ar fi urmat să spun: cel mai gând din toate gândurile câte pot exista!

Nu vreau să cred că rugăciunea este singurul mod în care poţi face ceva pentru altcineva de la depărtare. Poate yoghinii ştiu mai multe, nu ştiu. Sau poate mă ajutaţi voi, prieteni.

Comentarii: 1

Laco Nick spune: Ai citit poezia lui Goethe „Efect la distanţă”? Citeşte-o, poate găseşti un răspuns acolo la frământările tale. Hai că glumesc, poetul ia, de fapt, în derâdere exact ceea ce-ţi doreşti tu acum. Nu ştiu ce sfat să-ţi dau, ce vrei tu sună a magie albă, a voodoo pe invers. Poate asta să fie soluţia: ia-ţi o păpuşă Barbie, culc-o, piaptăn-o, spal-o, dă-i de mâncare, fă-i manichiura, pedichiura, să vezi ce bine se va simţi fosta matale, fără a bănui măcar că, de la depărtare, tu ai grijă de „Ea”. Acum serios… tratează-te, băiete, că nu e de glumit cu chestiile astea!

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”

Postare din 21.11.2010, 10:28 p.m.

Prieteni,

dacă e adevărat ce se spune, cum se spune, că trăim în era informaţiei, atunci avem o problemă destul de mare, dar una care, în ciuda importanţei ei, scapă majorităţii.

Să plecăm deci de la consideraţia că totul este informaţie: structura unui material anorganic sau a unui ţesut organic este informaţie, cotele apelor Dunării sunt informaţie, culoarea obiectelor din jur este informaţie, compoziţia solului este informaţie, stratificarea păturilor de gaze în atmosferă este informaţie, modul în care vine „Ea” îmbrăcată la întâlnire este informaţie, itinerariul păsărilor migratoare este informaţie, tot ce amuşinează un prădător este informaţie, iar modul în care se mişcă acel prădător este iarăşi informaţie pentru un prădător şi mai mare; apoi, *praful* depus într-o vitrină este informaţie, disecţia unui cadavru este informaţie, depoziţia unui martor în instanţă este informaţie, procesul-verbal al unei şedinţe sau al unei amenzi este informaţie, bârfa unor babe în faţa gardului este informaţie, mişcarea corpurilor cereşti este informaţie, modul în care pulsează astrele este

informaţie şi, bineînţeles, orice text este depozitar de informaţie, respectiv transmite informaţie etc. etc. etc. – Dacă lucrurile stau aşa, dacă informaţia despre informaţie este atât de inflaţionară, atunci informaţia însăşi devine irelevantă.

Vă rog să meditaţi asupra acestui lucru…

Comentarii: 1

Laco Nick spune: Eşti cam leneş cu scrisul. Dar măcar de data asta ţi-a reuşit să fii concis, puteai să fii şi mai liric, nu m-aş fi supărat.

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 16.12.2010, 00:51 a.m.

Prieteni,

uneori stau şi mă întreb: dacă nu reuşim să ne mai înţelegem pe chestii simple, atunci la ce bun mai comunicăm? Probabil că tocmai trăim un moment istoric al dezbinării absolute, al atomizării şi disoluţiei voinţei comune, în care fiecare trage pentru sine şi nimeni pentru binele comun. Mai suntem în stare să facem proiecte comune, să ne unim forţele pentru a realiza ceva, să ne mobilizăm cu toţii pentru ceva care să ne unească? Mi-e teamă că nu, pentru că asta presupune o comunicare fără cusur.

Dar cum s-au înţeles între ei, cum au comunicat cei din Piaţa Operei din Timişoara, cei care au ieşit să facă ceea ce s-a numit „Revoluţia" – adică acel eveniment istoric care mi se tot bagă pe gât de cei mai în vârstă, cum că nu am fost acolo şi nu am nici un merit în libertatea câştigată atunci? Ce-şi ziceau timişorenii între ei fix acum 21 de ani?

Dacă totuna mi se reproşează în mod repetat că eu, având vârsta pe care o am, n-am trăit încă nimic – căci asta pare a fi obsesia celor mai în vârstă, care se laudă că ar fi apucat să experimenteze pe propria lor piele ceva cu iz de istorie –, atunci trebuie să mărturisesc că, da, într-adevăr, îmi lipseşte ceva: acel eveniment sau acel proiect comun în care să simt că, măcar pentru un interval de timp, fie şi câteva ore, am fost într-un suflet cu ceilalţi, am comunicat perfect şi am acţionat ca o echipă redutabilă.

În rest… ce alte nerealizări existenţiale poţi deplânge? Ce te poate face să simţi, la fel de acut,

faptul că, într-adevăr, nu ai trăit mare lucru până acum?

Că nu ai făcut sex destul? Că nu ai citit toate cărţile din lume? Că nu ai învăţat toate limbile pământului? Că nu ai deprins una sau alta? Că nu ai călătorit peste tot în lume? Că nu ai consumat nu ştiu ce băutură fină sau nu ştiu ce fel de mâncare?

Hai să fim serioşi… Când îi aud pe ăia cu topul lor de prost gust, „Ten things to achieve before you die", mă apucă o tristeţe universală. Nu se poate, chiar şi în faţa morţii, când îţi mai rămâne, să zicem, doar un an de trăit – şi ştii asta prea bine –, să vrei să faci tot chestii egoiste…

Mi se pare sub orice demnitate a fiinţei umane!

comentarii: 8

Diavolul tasmanian spune: Amărâtule, boala ta e grea. Nu ştiu vreun leac eficient. Cu porno ai încercat?

Pasărea Emo spune: Nu mai des ca tine, diavole tasmanian!

Memorialul durerii spune: Bă, chiştocule. Am intrat din întâmplare pe blogul tău. Căutam ceva legat de Piaţa Operei din Timişoara. Păi, bă, la vârsta ta noi luptam cu comuniştii, nu ne ţineam de fleacuri. Ia de la tata un sfat: cât te ţii tu de lăbărelile tale, cu iubire, cu căcat, ăştia îşi dau iarăşi mâna peste partide şi peste ţară şi vor să restaureze comunismul. Marş la demonstraţie! Jos comunismul!

Îngerulsp@asin spune: Emil, dragă, nu-l asculta pe Memorialul durerii. El face jocurile cuiva, ştii şi tu prea bine… Ţara asta e într-un căcat economic mai mare ca Uniunea Sovietică, iar ăştia, fiind în permanentă campanie electorală, se luptă cu fantomele trecutului, numa' numa' le va cade pulimea în plasă. Întreabă-te, în schimb, ce vei mânca atunci când vei fi terminat facultatea şi vei fi şomer. Că nici comuniştii, nici iubirea nu ţin de foame.

Memorialul durerii spune: Dragă înger@ş limbut, văd că te ţii după mine pe orice site aş intra. De-al cui eşti tu băi, ai? Pentru informarea ta, corect se spune: „le va cădea”, e verb de conjugarea a doua. Hai sictir, anagramatule, ca să zic aşa…

Pasărea Emo spune: Dar dacă, până termin eu facultatea, vom fi cu toţii *pulbere*? Nici nu mai contează dacă la viaţa ta ai condus un *Cadillac* sau doar o amărâtă de Dacie, nu-i aşa?

Îngerulsp@asin spune: Corect se spune „Jos ciomuismul!”. Mai învaţă, ghiolbane. De altfel, văd că nici nu cunoşti simbolurile din informatică, @ nu se citeşte nici „a”, nici „at”, nici „a rond”, cum cred unii ca tine, ci „add” din engleză, băi, ţărane, deci ce-ai scris tu mai sus se citeşte „îngeraddaş”, deşi cred că vroiai să „scri” (sic!) altceva.

Mika Paris spune: Emil, ţi-am citit azi blogul, răsfoindu-l înapoi până la prima postare. (Am adăugat acum şi un comment la o postare de-a ta mai veche, pentru că subiectul cu aşa-zişii „olimpici” mi s-a părut interesant.) îmi pare rău că nu ştiam de blogul tău de mai demult. Nu te lăsa intimidat de cei răi, care iau în derâdere tot ce spui. Vezi şi tu cum e lumea în care trăim. De altfel, chiar tu spui, foarte bine, că „iubirea nu mai e posibilă”. Poate doar cu câteva excepţii, iar acestea sunt cele care ne ţin în viaţă, care ne mai dau un licăr de speranţă. Cea pe care o numeşti în unele postări simplu „Ea”, fără să-i dai numele, ar trebui să ştie mai bine pe cine răneşte şi, eventual, pe cine pierde…

www.pasareaemo.wordpress.ro

Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”

Postare din 22.12.2010, 03:38 a.m.

Prieteni,

nu vă doresc să ajungeţi vreodată unde am fost eu ieri. De dimineaţa la ora 6 fix, cu noaptea în cap,

cum ar veni, am fost trezit de nişte bubuituri în uşă. Iniţial am crezut că a fost un coşmar sau că bubuiturile s-ar fi auzit dinspre alt apartament, dar la doar câteva secunde ele s-au înteţit. Apoi s-a auzit soneria, insistent, chiar prea insistent, apoi un răcnet: „Deschide! Poliţia!”. Abia răcnetul m-a sculat de tot şi am sărit din pat dând să îmbrac ceva, orice aş fi putut găsi mai la îndemână. Mi-am tras o pereche de blugi la repezeală şi m-am îndreptat către uşă, dar foarte ezitant, pentru că în minte începuse să mi se deruleze scena de început din „Procesul” lui Kafka.

Abia acum, scriind aceste cuvinte, îmi dau seama că şi Kafka, la rândul său, a descris o societate democratică, de vreme ce eroul său e trezit de procurori dimineaţa devreme, nu în plină noapte, ceea ce înseamnă că i s-a respectat dreptul la odihnă.

Chinuit de întrebarea asta, am dat search la constituţia României, să văd despre ce vorbim şi uite ce am găsit la articolul 27, aliniatul 4, privind inviolabilitatea domiciliului: „Percheziţiile în timpul nopţii sunt interzise, în afară de cazul infracţiunilor flagrante”. Dacă nu mă credeţi, daţi click aici: www.cdep.ro/pls/dic/site.page?id=339. – Poate nu ne-ar strica tuturor să mai citim din când în când legile ţării, am şti măcar ce drepturi avem, dacă la obligaţii pretindem că nu ştim sau mai ales că „n-am ştiut, să trăiţi, domnu’ agent!”.

Vă întrebaţi de ce scriu toate astea? Multă vreme am trăit cu impresia că Franz Kafka descrie o lume totalitară şi de aici decurge absurdul. Totuşi, lucrurile nu stau aşa. Cred că am dat dovada cea mai clară că autorul se referă la o societate democratică sau pretins democratică. Dar tocmai aici e şpilul. Absurdul ăsta vine exact din pretenţia – falsa pretenţie – de normalitate, de umanitate, de concordie şi de întrajutorare, pe care societatea democratică o pune cu ipocrizie la fundamentul ei, creând cetăţeanului iluzia că va putea trăi liniştit şi în armonie cu concetăţenii săi, până când…

Acest „până când…” este, în cazul meu, şi motivul pentru care postez acest text. Nu am cu cine să mă

sfătuiesc, nu am de la cine să primesc o vorbă bună, nu este nimeni în jur care să-mi spună ce ar fi de făcut. Poate se găseşte careva printre voi, prieteni, să mă ajute. Poate. Nu de alta, dar dacă va fi să fie prea târziu pentru a mă scăpa de coşmarul prin care trec, nu vreau să se spună că nici măcar n-am fost în stare să strig după ajutor.

E uşor paradoxală situaţia în care mă aflu. Ce spun eu, paradoxală…

Este absurdă de-a binelea, aşa cum am şi prefaţat-o. Iată de ce: ieri, după ce am fost dus la procuratură şi mi s-au arătat cauzele pentru care fusesem adus la audieri şi pentru care sunt acuzat, mi s-a mai spus să nu scot o vorbă nimănui despre ceea ce s-a întâmplat, despre ce s-a discutat şi cum s-a discutat. Aş fi putut spune: *kkt*! şi să urlu în gura mare, să dau fuga la presă, să mă plâng. Dar eu fac întocmai ce mi s-a recomandat: nu scot o vorbă, dar… scriu.

Scriu un text, iar textul nu se adresează, până la urmă, nimănui, este doar o încercare de-a mea de a-mi clarifica nişte lucruri şi de a-mi alunga ruşinea şi frica. E un minim de igienă mentală pe care mi-l pot permite acum şi care ar corespunde unui exerciţiu… hai să-i zicem civic, deşi urăsc acest cuvânt, anume exerciţiul de a nu mă lăsa îngenuncheat de nedreptate prin nedreptate. Şi voi face asta cu încăpăţânare, până când absurdul îşi va arăta gheara necruţătoare.

Abia după aceea, restul – ca să citez un mare clasic –, va fi tăcere, aşa cum mi s-a cerut să păstrez…

Comentarii: 0

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă.”
Postare din 24.12.2010, 02:54 a.m

Prieteni,

ştiu că vă va părea patetic ce voi scrie acum, ştiu că poate vă voi lăsa o impresie proastă, dar nu mai am de ce să mă ascund după degete. În lumina celor

trăite de mine în ultimul timp, am ajuns la concluzia că mai bine eşti patetic, decât insensibil. Nu mi-e frică de ceea ce veţi considera – voi şi numai voi – că este penibil. Pentru mine nu e penibil, nici ridicol, nici contrafăcut, nici ipocrit, nu e nicicum. Nu e nici măcar ceea ce voi minimalizaţi cu un aer de superioritate, reducând la statutul de clişeu. Pentru că nu e nici un clişeu în cele ce urmează să spun. E pur şi simplu ceea ce simt acum. Şi simt, realmente simt, cum n-am mai simţit de mult, simt cum mi se ridică părul pe mâini scriind ceea ce scriu. De când n-aţi mai simţit voi aşa ceva? Nu vă întreb eu. Încercaţi să vă întrebaţi voi înşivă, dar sincer, atât de sincer cum n-aţi mai făcut-o niciodată.

Iată: azi l-am înţeles în sfârşit pe Iisus.

Vă veţi întreba: cum aşa? Ce-a păţit ăsta micul şi netrăitul?

Nici eu nu ştiu exact. Oricum sună ca dracu', sună a revelaţie din aia, prefabricată sau mimată, pseudo-revelaţia pe care o au toţi cei care vor să pară interesanţi. Ei bine, eu n-am avut nici un fel de iluminare, nici o revelaţie, nici măcar o tresărire mai acătării. Nu am primit nici un semn divin. Poate nici nu sunt făcut să primesc aşa ceva. Sunt doar un om simplu, fără prea multe calităţi. Nici măcar nu sunt marele păcătos pentru care Dumnezeu să investească atâta energie, încât să-l aducă pe calea cea bună. Nu sunt nici oaia rătăcită, nici fiul rătăcitor.

Dimpotrivă, eu am mers mereu cu turma, de bine, de rău, am ţinut aproape cu familia, cât a reuşit şi familia noastră, săraca, să ţină ea însăşi aproape de sine – nu insist! N-am fost un răzvrătit, chit că în mintea mea s-au strâns mulţi bolovani şi multe cocktailuri molotov cu care aş fi putut să arunc în clădirea guvernului, la preşedinţie, la câteva ministere, la parlament, la colţul străzii, în magazinele de lux, în vilele bogaţilor noştri de carton, în tot ce înseamnă muiere…, doar că în vremea din urmă mi-am dezvăţat revolta interioară şi am învăţat compasiunea.

În ciuda atâtor frustrări acumulate în timp, n-am răbufnit niciodată cu adevărat. M-am menţinut, m-am căznit să mă menţin în limitele civismului care ni se predă mai nou la şcoală, dar din care nu înţelegem decât chestiile formale, nişte reguli goale de conţinut. Nu, nu despre asta este vorba.

Pe Iisus l-am înţeles, în cele din urmă, fără să am la îndemână vreo dogmă teologică, sau vreo regulă bisericească, ba chiar ţinându-mă departe de popi şi de predicile lor lipsite de *substanţă*. Cum aşa? Bineînţeles că am citit şi eu câte ceva din literatura religioasă, dar la suprafaţă. N-am priceput mare lucru, dar am apreciat stilul foarte poetic al Bibliei – puţin, poate prea puţin şi nu tocmai profund, dar ceva care abia azi a rodit. Voi încerca să transmit şi altora ceea ce am simţit, în speranţa că poate nu sunt singurul care simte astfel şi că, pornind de-aici, putem reface un fir al comunicării adevărate, care e totuna cu iubirea de oameni.

În primul rând, cum am ajuns la Iisus? Nu, staţi liniştiţi, n-am pus mâna din nou pe Biblie. Nici măcar n-am o Biblie prin casă. Ca mai toate familiile de credincioşi ortodocşi, nici noi n-avem Scriptura la îndemână şi trăim aşa, ca „buni credincioşi", în totală ignoranţă faţă de ceea ce înseamnă ea, fără să ne facem griji. Drumul meu către Iisus a fost mult mai întâmplător şi mai… abrupt, cum să-i spun? Da, chiar aşa: abrupt. Căutam pe youtube, din plictiseală, dar şi pentru că voiam să-mi alung gândurile negre, ceva legat de America's got talent, să văd cine cu ce se mai produce, şi tot trecând de la un concurent la altul, care mai de care mai caraghios, am dat de o fetiţă care cânta o piesă de care nu mai auzisem niciodată. Recunosc că mi-a plăcut imediat. Apoi am căutat versiunea originală, sau una mai oficială, mai performantă. Şi am mai strâns câteva date legate de acel cântec.

E vorba de „Pie Jesu", compus de Andrew Lloyd Webber, un foarte mare compozitor din secolul trecut, care a scris atâtea şi atâtea opere, inclusiv, aveam să aflu tot atunci, opera *rock* „Jesus Christ

Superstar”. Şi am văzut clipul cu Sarah Brightman, am dat căutare şi după lyrics şi le-am găsit. Cum latina făcută în şcoală nu prea mă ajută şi cum Google translate nu are şi opţiunea „Latină”, am tradus mai mult pentru mine, intuitiv, aceste versuri şi mi-a luat ceva timp până să mă dumiresc ce vor ele să spună, timp în care urmăream clipul: o dată, de două ori, de zece ori, nu mă mai săturam de cântec.

Şi, înţelegând, din aproape în aproape, despre ce este vorba („Pie Jesu, pie Jesu, Qui tollis peccata mundi, Dona eis requiem, dona eis requiem”), mi-am dat seama că şi noi, cei care ne declarăm emo, încercăm – cuminţi, abia luaţi în seamă şi niciodată luaţi în serios de societate – să suferim în numele celorlalţi, atât cât suferinţa noastră să spele păcatele altora. Aşa cum Iisus se roagă pentru iertarea păcatelor noastre şi ne păzeşte, tot aşa, în ciuda despărţirii, a refuzului de a primi iubirea mea, o voi păzi de la depărtare şi mă voi ruga întotdeauna pentru „Ea”, cea care, singura, nu va fi niciodată muiere…

Nu e nimic blasfemiator aici. De altfel, să-l urmezi pe Iisus nu este o blasfemie, ci îndemnul acesta a fost rostit de el însuşi: „Cine vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze”, aşa că şi eu m-am lepădat de mine şi mi-am luat crucea, o cruce de fier, ascuţită şi grea, care-mi străpunge nemiloasă inima. Da, da, acum l-am înţeles pe Iisus, acum ştiu sigur că, dintre noi toţi, bieţi posesori de ego, mai mare sau mai mic, cineva trebuie să se sacrifice pentru ca lumea să-şi poată continua nestingherită eterna ei lucrare, cea la care se pricepe cel mai bine, lucrarea indiferenţei şi a urii.

Ce păcat că literele folosite aici doar reproduc electronic, pe ecran, ca şi pe blog, bătăile în tastatura din faţa mea, ce păcat că nu sunt litere de cerneală, pentru că dacă ar fi de cerneală, aţi vedea că ele sunt inundate de lacrimi. De fapt, abia sunt lizibile, de câte lacrimi au curs peste ele. Le-aş lua înapoi şi le-aş pune pe hârtie, dacă aş mai putea, pentru că doar pe hârtie ar mai putea ele să depună mărturie pentru

durerea care mă macină. Dar dacă ar fi doar pe hârtie, n-ar mai ajunge atât de uşor la voi.

Vai nouă, vai nouă, am câştigat comunicarea şi am pierdut iubirea, când iubirea, cea mai pură, cea mai curată iubire, nici măcar nu are nevoie de cuvinte. La ce bun? La ce bun, vă întreb.

Comentarii: 6

nicolae labush spune: frăţicule, da' eşti dus rău de tot cu pluta… Hai că mă teleportez pe site la gândul, să-mi scot pârleala cu cetepeul, că pe tine dacă te înjur îţi fac rating nemeritat.

Pr. Dr. Eftimie Grama spune: Tinere drag, văd în mărturiile tale lucrarea harului. E bine să ştim că Dumnezeu lucrează pe căi nebănuite şi chiar şi un videoclip poate fi instrumentul Lui. (De altfel, chiar Nicolae Steinhardt a văzut bunăoară în opera *rock* a lui Webber o lucrare de inspiraţie divină, iată o dovadă că Biserica are o înţelegere înaltă a lucrurilor şi că este mult mai tolerantă în modul de a privi lumea şi viaţa decât cred unii. Bănuiesc că ai citit „Jurnalul fericirii", pentru că se vede că nu eşti un tânăr oarecare, ci unul înzestrat cu talent şi cu răbdarea de a acumula învăţătură.) Dar îţi spun cu toată blândeţea: învăţătura e vastă şi uneori poate duce la pierzanie, dacă nu ţi-ai găsit drumul drept prin viaţă. Nu-ţi întoarce faţa de la Domnul, ci încearcă să păşeşti pe acel drum drept, căci Domnul nostru Iisus Hristos este adevărata Cale. Ce ai simţit tu e doar un prim pas. Îndrăzneşte să faci şi paşii următori. Nu vei regreta. Biserica are în continuare braţele larg deschise faţă de tineretul nostru, atât de înstrăinat faţă de tot ce înseamnă spiritualitate şi atât de otrăvit de produsele pseudocivilizaţiei apusene care ne-a înghiţit cu totul. E ajunul Crăciunului, al Naşterii Domnului. Cum să ne mai ascultăm duhovnicii, dacă nici măcar de tradiţii nu mai avem timp să

le cinstim cum se cuvine? Vino înspre Biserică, tinere, iar rătăcirile tale vor lua sfârşit.

everybadea spune: Bă Emo, bă, nu pune botu' la chemările ăstuia de-şi zice preot Eftimie Grama. Vezi că e sectant, e de la evanghelişti, şi te îmbrobodeşte una-două. Ai grijă! Dixit.

mika Paris spune: Dragul meu Emo, chiar cred că ar trebui să ne vedem, de urgenţă dacă se poate, să ne cunoaştem, am avea atâtea de discutat. Nu înţeleg de ce eşti atât de reticent. Şi acceptă de la mine un sfat prietenesc: toaletează-ţi blogul, nu lăsa toate gurile spurcate să-ţi murdărească gândurile, fanteziile, sufletul, nu le lăsa să-ţi zădărnicească astfel toate căutările tale.

Pasărea Emo spune: Mulţumesc tuturor, dar nu, mulţumesc! Părinte, cunosc drumul către biserică. Sau măcar către cea mai apropiată. Nu mă atrage, cu regretele de rigoare. Dacă Iisus este într-adevăr Calea, atunci ea sigur nu trece pe la biserică, aşa cum nici o autostradă nu trece prin oraş. Ea doar uneşte oraşele între ele, ocolindu-le. Pentru Mika Paris: îţi mulţumesc pentru perseverenţa cu care îmi porţi de grijă. Nu ştiu ce-ar mai fi de „toaletat", cum zici tu. Din câte îmi dau seama, blogul acesta va fi, cât va sta postat pe internet, mormântul meu. Şi orice mormânt este năpădit, mai devreme sau mai târziu, de buruieni.

nicolae labush spune: Şi, totuşi, frăţicule, m-am întors pentru un mic P.S., că prea mă mânca limba. Mi-a reţinut atenţia faptul că, în timp ce o ardeai creştineşte, cu compasiune şi alte lăbăreli, ai scăpat la un moment dat chestia cu „muierea". Bănuiesc că ştii şi tu că termenul este depreciativ, de aceea nu insist. Mă întreb doar de ce l-ai folosit şi cred că am şi „sexplicaţia"… Hm… Dacă eşti realmente aşa fraged la vârstă, cum zici tu în semnalmentele personale, şi nu eşti cumva vreun pervers care o arde online clandestino, ca să agaţe copii, atunci ai timp suficient să te maturizezi. Aşa să-ţi ajute Dumnezeu!

www.pasareaemo.wordpress.ro
Motto: „În ziua de azi, iubirea nu mai este posibilă."
Postare din 25.12.2010, 06:01 p.m.

Prieteni,

aceasta e ultima mea postare. Luaţi-o şi ca pe un testament, în măsura în care voi prezenta aici ultimele dorinţe. Una din ele ar fi ca, măcar după moarte, să am şi eu satisfacţia că nu voi stoarce lacrimi nimănui. Oricum nu există iubire. Pentru ce să mai pretindem că ar exista, când, de fapt, orice declaraţie de iubire este o luare în posesie, o revendicare… Pentru ce aş lansa şi eu aşa ceva? La ce m-ar ajuta? La a mai arunca încă un laţ pervers într-o lume de vânători şi vânaţi? La a mai înmulţi acea văicăreală continuă a celor care nu reuşesc să se înfrâneze? La a mai adăuga o lamentaţie penibilă – cum că nu-mi iese, orice-aş face, că sunt respins, că nu mă vrea nimeni, că, de fapt, nu vreau să îngenunchez pe nimeni cu strigătul meu de disperată nevoie, că nu am suficient farmec încât să prostesc şi eu, la fel ca alţii, pe cineva? Ce doresc, de fapt? Ce doresc ei, de fapt? Ce altceva vor ei, dacă nu să-şi satisfacă animalitatea, pe de o parte, şi voinţa de putere – împotriva altora – pe de altă parte?

Nu cred că există, că poate exista vreun alt mobil, vreo altă motivaţie pe lumea asta. Orice alte argumente ar fi mincinoase, ar fi doar o înşiruire de cuvinte goale. Cuvinte, cuvinte, cuvinte. Goale ca şi acestea. Goale ca toate cuvintele pe care le poţi citi pe blogul meu, pe atâtea alte bloguri, pe mii şi mii de bloguri, în sute de mii de cărţi, pe milioane de afişe, în miliardele de cuvinte care se scurg pe crolul canalelor de ştiri, în vocea crainicilor, a politicienilor, a profesorilor, a îndrăgostiţilor, oriunde, oricând, la oricine… Cuvinte care nu mai spun nimic, cuvinte care nu fac altceva decât să desfacă acolada minciunii care le-a ordonat aşa cum le-a ordonat: în fraze bine meşteşugite… Cu reguli gramaticale, cu sintaxă, cu acea soră vitregă a logicii, cu stilistica lor

fermecătoare… Cuvinte, cuvinte, cuvinte. Puah! Numai recipiente goale, asta sunt cuvintele. Nici ale mele nu spun nimic interesant sau, oricum, nimic original. Spun eu ceva ce nu s-a mai spus vreodată?

Dar oare am trăit eu ceva atât de autentic, ceva care să nu fi fost experimentat de alţii de dinaintea mea? Pesemne că nu. Suntem prea mulţi. Nu doar aici şi acum, ci suntem prea mulţi de când tot suntem în istorie. Ne-am strâns prea mulţi unii peste alţii… Ce-aş putea trăi eu atât de nou, încât să merite a fi trăit? Nimic nou sub soare – nici măcar propoziţia aceasta nu este nouă acum şi nu era nouă nici atunci când a fost consemnată de Ecleziast.

Suntem prea mulţi – unii lângă alţii, unii peste alţii, unii în faţa altora, unii în spatele altora, păşind pe destinele altora, înghesuindu-ne în destinele altora, încolonaţi pe culoarele morţii, aşteptând cuminţi în şirurile Judecăţii de apoi, grupaţi în cohorte, stivuiţi în osuare, ascunşi în tranşee. Suntem prea mulţi, iar în faptul de a fi prea mulţi stă graţia noastră de a putea convieţui, dar şi tragismul de a fi nevoiţi să convieţuim. Cu voia dumneavoastră, eu voi ieşi din acest joc. Un joc nu neapărat urât, dar al naibii de obositor.

Cum a fost? A fost bine, a fost interesant. Nu mă pot plânge. Am cunoscut câţiva oameni care au meritat. Oameni frumoşi, oameni sănătoşi, oameni respirând bunătate, respirând curat, după cum am cunoscut şi noianul prostiei şi al răutăţii.

Sunt convins că, dacă aş mai continua să trăiesc, aş mai întâlni şi alţi oameni care să merite. Cu siguranţă. Tot aşa – oameni buni, oameni frumoşi. Dar am obosit, am obosit cu mine, am obosit de ei. Şi sunt convins că, oricât aş mai încerca, toate astea nu duc nicăieri. În tot acest timp, în scurta mea viaţă, mi-am dat seama că nimic nu ar putea schimba oboseala pe care o simt. E momentul să mă odihnesc. Şi-aş vrea ca odihna să vină uşor, pe măsură ce închid ochii. Moartea mea să fie un somn. Pentru că este oricum un somn, după cum nici viaţa nu e decât

un somn zbuciumat. Cel puţin aşa citim în toate cărţile bune.

Nimic brutal. Nu merită.

Nici ispita zborului de-o clipă, în cel mai perfect picaj, nici înfruntarea, nici atacul frontal, nimic din toate aceste ultime împotriviri nu merită. Pentru că ar scoate mult prea mult în relief inerţia vieţii, inerţia acelui zbucium vital care zace în noi fără să ştim şi ne trădează tocmai când ne considerăm mai împăcaţi cu soarta, egoul, egoul, sâmburele de ego adăpostit de cine ştie ce adâncuri insondabile ale fiinţei noastre.

Nici măcar poezia implicită a unei împuşcături în cap nu merită. Pentru că ar lăsa urme – o picătură de sânge pe un glonte, sau chiar şiroaie de sânge scurse în canalizare, un fragment de creier pe caldarâm… Pentru ce? Până să le spele ploaia cu totul – acest sânge, acest creier, acest corp al meu –, urmele ar rămâne agăţate de realitatea din care tocmai vreau să dispar. Măcar imediat după moarte să nu mai fiu ancorat în nimic!

Aşa încât, corpul meu vreau şi trebuie să rămână integru, ca să poată fi ars în întregime, deodată. Iar cenuşa să nu-mi fie depusă nicăieri, în nici un fel de urnă. Ci să fie împrăştiată în patru zări, cum se spune, să o ia vântul şi s-o dezbine întru nimic.

Nu vreau să mă tânguie nimeni, nu vreau să mă ţină minte nimeni. Când vor fi murit toţi cei care m-au cunoscut, voi fi şi eu uitat pe veci. Şi-aşa suntem prea mulţi… Cu nevoile, cu dorinţele, cu orgoliile noastre… Mai ales cu orgoliile noastre… Am văzut deja prea mult pentru o viaţă atât de scurtă. N-au decât să moştenească ei, ceilalţi, lumea cu toate bogăţiile ei. Din partea mea, să moştenească şi împărăţia cerurilor… Nu fac decât să-mi întorc trupul în ceva ce se poate găsi, oricum, în cantităţi covârşitoare în acest univers… În cenuşă, în *pulbere*, în *praful* stelar.

Iar dacă există un suflet, etern sau nu, oricum nu contează, atunci nu fac decât să-l eliberez din această cuşcă de cenuşă. Atât. Restul e tăcere, dar nu tăcere

din amuţire, ca în „Hamlet”-ul lui Shakespeare, ci tăcere cu adevărat eternă, tăcerea de dinainte de Cuvânt.

Comentarii: 0

Epilog

S-a spus – şi nu vreau să mă hazardez aici în aprecierea valabilităţii acestei prognoze – că România va deveni în curând o republică a procurorilor, după modelul Italiei anilor ’90.

Probabil aşa va fi, poate este chiar necesar ca lucrurile să ia o asemenea turnură, din moment ce tânăra noastră democraţie nu se bazează pe valori solide, interiorizate într-atât de majoritatea cetăţenilor, încât să genereze un sistem de reflexe sociale în consonanţă cu legislaţia, ci pe cu totul alte resorturi. La noi, nici măcar libertăţile fundamentale nu sunt asimilate ideatic – decât la nivel declarativ, neangajant –, fiind, în consecinţă, răstălmăcite în practică. Tot omul vrea libertate, doar că puţini oameni sunt în stare să vadă limitările acestei libertăţi. Aşadar… vine sau poate este deja vremea noastră, a procurorilor, a acuzatorilor.

E vremea lui Pilat din Pont.

De când există atâtea televiziuni şi toate sunt avide de „senzaţional”, conjunctura istorică ne este nouă, acuzatorilor, cum nu se poate mai favorabilă. Se vorbeşte neîncetat despre dosare, despre cazuri de corupţie, despre prost înţelesele „stenograme”, care mai de care mai cu implicare politică, iar telespectatorii savurează acest gen de divertisment, pentru că le ostoieşte setea de răzbunare pentru propriul eşec, pentru frustrările de peste zi, de peste an, pentru frustrările de o viaţă.

Dar tocmai pentru că istoria ne favorizează pe noi, acuzatorii de meserie sau de ocazie, cum a mai făcut-o în atâtea alte conjuncturi, trebuie să ne întrebăm mereu, precum Pilat din Pont: „Quid est veritas?”. Însă nu pentru a afla neapărat şi răspunsul, căci cine crede că deţine răspunsul la întrebarea „ce este adevărul” a greşit deja împotriva adevărului. Avem

nevoie doar de întrebare, de permanenta chestionare a ceea ce se oferă pe sine, mult prea facil, ca „adevăr”.

Mi se poate reproşa că relativizez, însă tocmai asta trebuie să facă justiţia, *să pună în relaţie* ceea ce se află pe un talger cu ceea ce se află pe celălalt talger. Dacă pe acesta din urmă pui doar furie şi răzbunare, atunci orice faptă ţi se va părea abominabilă. Din toate simbolurile asociate în mod tradiţional cu justiţia, doar balanţa îşi mai păstrează actualitatea istorică, pe când celelalte două – spada şi legătura la ochi – sunt cât se poate de anacronice. Judecătorul trebuie să judece nu doar în sens juridic, ci şi uman, iar legat la ochi şi plin de mânie nu poţi produce judecăţi, ci cel mult reproduce prejudecăţi. Legile înseşi sunt failibile, pentru că sunt expresia legiuitorului, tocmai din această cauză ele fiind supuse unui permanent proces de remodelare, în funcţie de nevoile societăţii.

E bine ştiut că democraţia a avut întotdeauna nevoie de corecţii aplicate din mers, pentru că libertatea în exces poate duce şi la excesul de nelegalitate. Doar că aceste corecţii nu găsesc mereu cei mai buni vectori, de regulă tocmai neaveniţii fiind aceia care ridică cel mai adesea şi mai aprig degetul acuzator, îndreptându-l spre ceilalţi. Este „meseria” lor, a celor care doar consumă, dar nu creează ei înşişi valori. Fiind doar consumatori de valori, ei vor cere permanent, fie şi fără să articuleze conştient această dorinţă, execuţii publice: dosare la televizor, dosare în presă, dosare pe internet, dosare, dosare, dosare.

Acesta a fost mobilul neobişnuitei mele întreprinderi: am pus în faţa cititorului dosarul lui Emil Blaj, necosmetizat, lăsând documentele să grăiască de la sine. Am ţinut să nu intervin în nici un fel cu observaţiile mele subiective. Îmi iau, în schimb, libertatea de a o face acum.

Cine crede că un tânăr ca Emil Blaj ar fi prea matur pentru vârsta lui ar fi trebuit să-l cunoască pe eroul nostru măcar cât l-am cunoscut eu, încercând

să-i pătrund mintea, pe baza unui simplu dosar penal, doar în temeiul celor scrise sau spuse de el şi interceptate de alţii. Sau ar trebui măcar să-i vadă cele câteva poze mai recente. Să-i vadă fruntea înaltă, părul aparent negru, dar foarte lucios, cu bretonul atârnând lung peste faţă, un păr foarte dens, păr de om tânăr – dând impresia falsă că ar fi nespălat, din cauza proteinelor, a cheratinei secretate din belşug. Am zis aparent negru, pentru că, neglijându-se în ultimul timp, lui Emil îi crescuseră în creştetul capului firele care trădează culoarea naturală, banalul şaten. Ar mai fi trebuit să-i vadă şi gâtul lung şi ireal de subţire pentru un bărbat, fie el şi tânăr, apoi nasul, subţire şi el, chipul alungit, această aparenţă de pasăre cu aripi atrofiate – struţ sau emu –, în tot cazul, o pasăre neajutorată, care nu-şi poate lua zborul nicicum.

La aceste semnalmente fizice se adaugă însemnele ostentative, de rebel: piercingurile din buza inferioară şi din arcada dreaptă, cerceii din urechea stângă, patru la număr, tatuajul de pe partea interioară a antebraţului drept – reprezentând nişte ideograme chinezeşti. Apoi vestimentaţia: tricourile lălâi, blugii rupţi deasupra genunchilor, toate de culoare neagră. Negru, negru, negru – mai mult decât o alegere de ordin estetic, o asumare a unei condiţii, un manifest.

Las la o parte faptul că multe din lucrurile spuse sau scrise de Emil în viaţă, în mailuri şi pe blog, sunt fie nişte naivităţi – dar de ce ar fi un tânăr naiv un cetăţean mai puţin respectabil decât politicianul fost secretar de partid comunist sau cel care fură la vot sau cel care minte în campania electorală sau, în fine, cel care devalizează bănci? –, fie vin din pur mimetism; că soluţia copy-paste, cea a minimei rezistenţe intelectuale, este una larg răspândită la tinerii noştri şi, în fond, la toţi românii. Se prea poate ca multe dintre cele scrise de Emil Blaj pe blogul lui să le fi copiat de la unul, de la altul – nu ştiu, n-am verificat foarte atent –, dar ce proprietate intelectuală mai poţi revendica în ziua de azi, când oricine poate

spune sau scrie orice, pentru că oricum nimic nu mai contează? în acest punct, trebuie să-i dau dreptate eroului nostru. Dacă totul e informaţie, atunci informaţia nu mai poate fi în nici un fel relevantă.

Ţin minte cum, în copilăria mea, pe la mijlocul anilor ’80, moartea oricărui om devenea o ştire implicită, chiar dacă nu era vorba de o personalitate. Existau suficiente paliere sociale pe care moartea oricărui individ să fie considerată un eveniment. Accesul la informaţie era atât de restrictiv, încât orice fapt avea rezonanţa unei catastrofe, fie ea şi una miniaturală.

Pe când, în zilele noastre, totul intră din reflex la rubrica „faptul divers” care, şi el, a depăşit graniţa dintre realitate şi ficţiune: naşterea şi moartea, fotbalul şi extravaganţele aşa-ziselor vedete, alegerile şi campaniile electorale, cutremurele şi inundaţiile, impactul vreunui asteroid şi vizita extratereştrilor – totul este fapt divers şi nimic nu mai mişcă pe nimeni. În cazul de faţă, totuşi, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată, iar pe mine, unul, m-au mişcat.

Terorizat de ameninţări, de presiunea care fusese pusă pe el, Emil Blaj s-a sinucis. Aş trunchia adevărul dacă aş spune că a făcut-o exact aşa cum a descris-o în ultima postare de pe blog – la limita bravadei –, adică în deplină împăcare cu sine. 84 de pastile a numărat agentul de poliţie care venise imediat la faţa locului, alertat fiind prin 112 de către sora lui Emil. Tot atunci am fost convocat şi eu, ajungând cu aproximativ o oră mai târziu.

Partea cea mai oribilă a acestei poveşti – atât cât ea mă implică şi pe mine – este că, dacă nu s-ar fi sinucis, nu aş fi aflat niciodată de Emil Blaj. Abia acest „eveniment” a făcut necesară intervenţia mea. Ce n-aş fi dat să rămână în viaţă! Dar dacă lucrurile s-ar fi petrecut aşa, atunci tot ce aş fi avut eu să-i spun ar fi trebuit să-şi spună singur, să ajungă pe căi independente la ideile mele legate de sinucidere, de faptul că nimic în lume nu justifică un astfel de act. Sigur că orice sinucigaş are circumstanţe care explică

gestul. Modul defetist de a vedea lumea de care a dat dovadă Emil era alimentat, în măsură covârşitoare, de neştiinţă, de necunoaşterea legii, de ignoranţa în care trăiesc, de altfel, cei mai mulţi români în privinţa drepturilor pe care le au şi mai ales a modului în care trebuie să lucreze justiţia.

Dosarul care i s-a fabricat lui Emil şi care l-a descurajat până la depresie morbidă putea fi demontat dintr-un hohot de râs. Dacă regăseşti umorul – fie el şi umorul tradiţional românesc, „hazul de necaz" –, umorul sănătoasei raportări la sine, atunci orice ţi s-ar întâmpla în viaţă, chiar şi fiind captiv în burta nesătulului animal de pradă numit România, şi oricât de rău ţi-ar merge, după ce ţi-ai plâns de milă pe săturate, îţi dai seama că poţi să şi râzi pe seama ta într-atât, încât să merite să mai râzi o dată şi în viitor. Şi încă o dată, când primeşti o amendă sau eşti agresat verbal pe stradă. Şi încă o dată, când eşti părăsit de fiinţa iubită. Şi încă o dată, când ţi-ai pierdut toţi dinţii din cauza vârstei. Şi tot aşa.

Dar, în momentul acela, când am realizat că întâlnirea mea cu Emil fie nu s-ar fi întâmplat deloc, fie presupunea moartea sa, umorul nu avea loc. Ajuns în apartamentul familiei Blaj, am notat în actul constatator, la rândul meu, o doză de 128 de pastile – diverse barbiturice şi antidepresive –, scăzând din totalul calculat pe baza numărului de blistere recuperate inclusiv din găleata de gunoi, pastilele găsite pe birou, pe sub birou, sub pat sau chiar în pat, printre zecile de firmituri de pâine. Cum le-a procurat, rămâne secretul lui Emil Blaj. În mod normal, nu ar fi putut intra în posesia lor fără o reţetă semnată şi parafată de medic. A fost o supradoză de barbiturice, s-ar putea spune, dar nu una chiar într-atât de puternică, încât să-l doboare pe tânăr. (Ceea ce nu ştiu sinucigaşii este că foarte multe barbiturice sunt fie curat placebo, fie au o cantitate de substanţă activă mult mai mică decât cea indicată în prospect.)

Doar că asta nu a fost tot. La autopsie, legistul avea să descopere şi o alcoolemie de 1,8‰, ceea ce

putea fi explicat deja prin sticlele de vin roşu găsite sub pat, trei la număr, băute în întregime şi probabil într-un interval de timp relativ scurt, dar care poate tot n-ar fi fost de ajuns pentru a induce starea de comă. Insistând pe lângă legist, l-am determinat să facă şi teste cromatografice, găsindu-se urme de dronabinol şi de benzoic-metil-ecgonină, iarăşi, nu în doze mari, periculoase.

Ca să se asigure că planul său nu va da greş, Emil şi-a pus şi o pungă de plastic în cap, pe care apoi a legat-o cu scoci în jurul gâtului, ermetic. Trebuie să fi făcut acest gest în disperare de cauză, văzând că moartea, de fapt că somnul mortifer nu vine atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. Numai că, la un moment dat, sâmburele de vitalitate care încă nu-i fusese doborât de depresie avea să tresară, aşa încât Emil nu a mai putut gestiona asfixia autoindusă şi, cu un ultim gest de împotrivire, a rupt punga de plastic. A rupt-o cu ungiile, lăsând urme adânci de zgârieturi în obraz, urme care abia se puteau distinge de papulele purpuracee cauzate de acnee. Însă era deja prea târziu.

Cum de sora lui Emil a lăsat să se întâmple toate astea, fără să acţioneze în vreun fel, fără să-şi dea seama ce se întâmplă cu fratele ei şi să sesizeze pericolul iminent, rămâne iarăşi un mister, oricum nimeni nu i-a imputat nimic. Pe de altă parte, un sinucigaş nu poate fi păzit de sine însuşi. Când îi încolţeşte ideea în minte, mijloacele sunt deja nu doar cunoscute, ci şi al naibii de eficace.

Care să fi fost, în cazul lui Emil, adevăratul mobil al acestei îndârjiri de a muri, de a termina-o cu viaţa? Aveam să-l aflu ceva mai târziu, atunci când, fiindu-mi plasată mie continuarea cercetărilor, am reluat inspecţia informatică şi am dat, printre alte e-mailuri care nu intraseră iniţial în dosar, peste un draft de mesaj cu acelaşi destinatar, George Marian Hadarag, confesorul lui Emil, mesaj din care aveam să înţeleg, în sfârşit, de ce din rechizitoriu lipseau – cu o unică, notabilă excepţie – toate mesajele de dragoste adresate Selenei.

Mesajul datează din 22 decembrie 2010 şi nu voi reda aici decât pasajele relevante, fiind un text destul de lung, aşa cum îi plăcea eroului nostru să scrie atunci când îşi deschidea sufletul:

„[…] Un coşmar aievea. Exact asta mi s-a întâmplat mie ieri când au descins poliţia şi procuratura la mine în apartament. Mi-a trebuit o zi şi jumătate să-mi revin din acest coşmar, de fapt, cred că nici acum nu mi-am revenit întru totul, dar tot ce scriu nu este de fapt decât o încercare în plus de a-mi depăşi frica, dezgustul, furia…

Nu ştiu cum să fac altfel, nu ştiu dacă ar fi vreo soluţie mai bună, dacă nu cumva ar trebui să tac mâlc şi să rumeg în mintea mea tot ce mi s-a întâmplat, ca mai apoi să ies întărit din toate astea, sau dacă e bine ce fac, dacă doar scriind mă vindec de cele mai înspăimântătoare gânduri care-mi trec acum prin minte. Şi tocmai pentru că nu ştiu ce să fac, scriu… Îţi scriu, dragă George… dacă tot eşti tu prietenul cel mai bun şi cel mai departe. Din moment ce iubirea a încetat să-mi mai ofere ceva, după cum mă încăpăţânez să susţin eu pe blogul meu, atunci măcar prietenia să-mi ofere ceva.

Iată-mă aşadar băgat în dubă şi dus… evident că nu mi s-a spus unde sunt dus, asta aveam să văd abia mai târziu, peste circa 20 de minute, când am ieşit din dubă şi am fost introdus în sediul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 2, în strada Scaune, în spatele spitalului Colţea – dacă nu ştiai unde e… Nici eu nu ştiam până mai ieri, acum ştiu, din păcate.

Am fost băgat în hol, acolo a trebuit să las buletinul şi să fiu înregistrat într-un caiet, apoi mi s-a arătat – cu amabilitate, nu zic… – o uşă şi mi s-a spus să intru acolo şi să aştept. Era o încăpere cam de 3 pe 3 metri, nici imensă cât să te simţi apăsat sau strivit de măreţie, nici înghesuită, cât să te ia cu claustrofobie.

Era mai curând ceva ce se recomanda prin sine ca sală de aşteptare, nu cu mult diferită de o sală de aşteptare dintr-un cabinet prăfuit de medic de familie. Avea 8 scaune – am avut timp suficient să le

număr şi să le răsnumăr, să le observ defectele, deformările –, scaune dispuse câte 4 pe cele două laturi paralele şi fără uşi ale încăperii, dintre care o latură avea o fereastră mare înspre stradă.

Pe celelalte două laturi erau uşi – cea pe care intrasem eu şi cealaltă, în dosul căreia părea că se întâmplă lucruri groaznice – uşa care mi-aş fi dorit eu să nu se deschidă niciodată. Deci mi s-a spus să aştept acolo, să nu mă mişc, că vine imediat cineva şi mă va însoţi. Asta am şi făcut. Doar că orice cuvânt mi se părea o ameninţare. Cum adică mă va însoţi? încotro mă va însoţi? Unde trebuie să merg şi nu ştiu eu?

Îmi treceau tot soiul de chestii prin cap, nu ştiam de ce sunt chemat, nu ştiam cine ce vrea de la mine, cele mai sinistre scenarii îmi încolţeau în minte. Întâi m-am gândit că poate a murit maică-mea şi că vor să mi-o transmită cumva oficial, să-mi dea detalii despre cum va fi repatriat sicriul cu trupul neînsufleţit etc. Baliverne din astea.

Apoi mi-am dat seama că nu poate fi vorba de aşa ceva. Mi-ar fi spus-o mai brutal, nici oficialităţile nu se formalizează chiar atât de tare când este să-ţi toarne vreun necaz în faţă, ţi-o spun hodoronc-tronc, apoi mimează puţină compasiune şi rahat… Rolul a fost jucat, viaţa poate merge înainte. Ştiu asta de la moartea lui taică-meu, când am primit un astfel de speech de la directorul lui. Trei vorbe cu tâlc, o impresie de gravitate în voce, hai, gata! Vor mai fi o groază de alţi morţi în antrepriză, nu putem întârzia cu sentimentalisme din astea pentru fiecare familie îndurerată.

Apoi m-am gândit că mă vor fi mirosit cumva legat de… ştii tu ce… Iar asta nu putea decât să-mi mărească neliniştea. Am început să mă agit, am dat la un moment dat să mă ridic de pe scaun să mă uit pe fereastră, să văd mai exact pe unde suntem, dar nu se vedea nimic în afară, fereastra era vopsită – dacă îţi poţi închipui aşa ceva – pe dinăuntru, cu acelaşi verde pe care-l vedeai şi pe perete, doar că puţin mai spălăcit.

Prin fereastră pătrundeau razele puternice ale unei dimineţi de decembrie incredibil de însorite, dar chiar şi asta mă neliniştea, pentru că nu era în ton cu anotimpul. Şi nici n-am ajuns la fereastră bine, că s-a şi deschis iarăşi uşa pe care intrasem eu mai înainte şi a pătruns înăuntru un domn la vreo şaizeci, poate şaizeci şi cinci de ani, care a luat şi el loc, pe rândul de scaune din faţa mea.

Era urât cu spume domnul ăsta, avea mulţi negi pe faţă, dar mai ales unul pe pleoapa dreaptă care îl făcea să arate ca un gâde împroşcat cu râia celor pe care i-a tot decapitat de-a lungul anilor. Culmea e că, deşi era în vârstă, purta trening şi pantofi, iar peste trening o geacă umflată, genul clasic de gealat cu ceafa groasă, probabil fost sportiv sau gâde la sportivi.

A încercat să mă descoasă cu întrebări dintre cele mai nesimţite, că de ce sunt acolo, că dacă dau şi eu cu gura (?), că prin ce medii mă învârt, că mai bine m-aş pune bine cu „ăştia", că habar n-am câtă putere au ei, că cel mai bine e să fii cooperant şi aşa îţi faci o viaţă uşoară, că oricât aş ţine eu la principii şi la morală singura lege universală este egoismul – aici luase deja un ton parental, plin de înţelegere, în voce –, că nu e bine să-mi ratez viitorul, că par a fi un tânăr de încredere, un element pozitiv şi că, în viaţă, primeşti după cât dai, că nu-ţi bagă nimeni în sac dacă nu-ţi iei singur şi că – aici devenise vag ameninţător – să-mi scot cucurile din cap, că nu tot ce zboară se mănâncă etc. etc. Evident că am evitat, politicos, dar ferm, orice răspuns la provocările lui. După vreo jumătate de oră, a fost chemat pe uşa cealaltă şi a dispărut, vizibil nemulţumit de faptul că nu fusesem prea comunicativ.

Am fost lăsat să mai aştept singur în acea încăpere încă vreo jumătate de oră. Deşi era destul de frig în clădire, simţeam cum îmi curg stropi de sudoare pe frunte, pe ceafă, pe la tâmple.

La un moment dat am fost chemat şi eu pe uşa cealaltă şi am fost dus la camera 10, unde un domn ceva mai prezentabil, în costum, dar trecut totuşi de

un 45 de ani, cu părul complet alb şi ceva mai trupeş, parcă îl mai văzusem cândva undeva, dar n-aş fi putut spune unde şi când, în fine, mi-a spus să iau loc, s-a prezentat, «Procuror M.R.», i-a prezentat şi pe ceilalţi din încăpere, un coleg tot procuror, apoi un poliţist care asista şi el tăcut la conversaţie, precum şi un al patrulea domn, care zicea că ar fi avocat din oficiu. Chestia asta suna al dracului de naşpa.

După care, domnul care s-a recomandat M.R. mi-a explicat ce învinuiri mi se aduc, cum m-am asociat eu într-un grup infracţional cu persoane pe care – îţi jur! – nu le-am văzut în viaţa mea, dar alături de care apăream în nişte poze, în locuri unde nu am călcat niciodată, cum a fost făcut dosar penal pe numele meu, m-a întrebat dacă am ceva de declarat cu privire la aceste învinuiri, avocatul din oficiu a zis că mai bine aş coopera, pentru că şanse mari de câştig în instanţă nu prea am şi aşa aş putea scăpa relativ ieftin, că să mă gândesc la viitorul meu şi alte dume din astea de fake daddy.

Am ascultat halucinat toate balivernele astea, încă nu-mi venea să cred tot ce mi se întâmplă şi bineînţeles că mă întrebam de ce mi se întâmplă tocmai mie aşa ceva şi, deşi aveam mici tresăriri de vină, mi-am zis să mă ţin totuşi ferm pe poziţii şi să nu declar nimic, pentru că ştiam prea bine că orice aş spune nu e în avantajul meu şi că totul poate fi răstălmăcit. Strângeam din dinţi cum n-am mai strâns niciodată, îmi repetam întruna în minte: nu spune nimic, nu declara nimic, nu semna nimic, nu deschide gura, ţineam privirea plecată, ca să nu mi se vadă ura din ochi şi am tot ţinut-o pe-a mea vreme de aproape o oră, timp în care ba unul, ba celălalt, ba cu frumosul, ba cu ameninţări, se chinuia să mă convingă ce bine mi-aş face mie însumi dacă aş coopera. Nu le-am dat nimic.

La sfârşit de tot, domnul M.R. A zis rânjind către ceilalţi: «Se vede clar că domnul Blaj vrea cu tot dinadinsul să-şi distrugă viaţa.», după care a adăugat într-o engleză cu pronunţie de handicapat «Are we done here?», s-a ridicat de la birou şi m-a condus pe

hol, ca să scape probabil de prezenţa celorlalţi, şi mi-a spus mai curând şoptit, dar destul de apăsat, cu dinţii încleştaţi, lăsând să i se citească tonul ameninţător atât în priviri, cât şi în încordarea fălcilor: «Băieţică, dacă te prind că te mai dai la Selena, te omor cu mâna mea! Ai înţeles? Gagicile astea sunt pentru noi ăştia, mai stilaţii…».

Inutil să-ţi spun ce am simţit în acel moment, cât de derutat am fost şi cum, deşi confuz în anumite privinţe, dintr-o dată, multe lucruri mi se desluşeau în minte. Mi-era clar şi de ce nu sunt arestat, din moment ce mi se aduseseră acuzaţii atât de grave, ci sunt lăsat să plec. La poartă mi s-a înapoiat buletinul şi mi s-a spus un «bună ziua» plictisit.

Ieşind din clădirea procuraturii, cu genunchii tremurânzi, am apucat-o încet spre casă. Trecând prin parcarea din faţa clădirii, am văzut o Toyotă RAV4, de culoare neagră, cu numărul B 606 LEX."

* * *

Aşadar Emil Blaj a murit. Blogul său însă nu a fost şters – cine să-l şteargă? Deocamdată, reglementările juridice în domeniu sunt firave şi oricum nu întrunesc calităţile unei jurisdicţii. Totul se bazează pe un contract, aşa cum este el încheiat printr-un simplu click, prin bifarea a ceea ce se numeşte „terms and conditions" – termeni contractuali pe care nici noi, utilizatorii, nu-i parcurgem niciodată cu atenţie şi care nici ei, aşa cum sunt gândiţi, nu pleacă de la ipoteza că utilizatorul ar putea muri cândva, poate chiar în viitorul proxim: regimul paginilor web, al blogurilor, al conturilor de mail sau de facebook arată că sistemul juridic global nu a putut ţine pasul cu progresul tehnologic.

Totul se face în virtutea unei reguli improvizate, neîntemeiată juridic, regulă care nu cunoaşte moartea utilizatorului, ci doar inactivitatea îndelungată a acestuia. Abia atunci când se constată inactivitatea, contul sau pagina de web vor fi închise. Emil era singurul care avea acces la parolă. Doar proprietarul

serverului sau administratorul paginii pe care era găzduit blogul ar putea să-l şteargă, să-l dezactiveze, atâta doar că nu s-a sesizat. Încă.

Deşi a murit fizic, Emil Blaj încă mai trăieşte virtual. Cimitirul online a fost inventat din mers, ce-i drept, doar că internetul, fiind oralitate deghizată în scripturalitate, este – cel puţin în acest caz – mai lent în reacţii decât viaţa reală şi înregistrează moartea emiţătorului cu mare întârziere. Este exact ca în comunicarea la mare distanţă: cineva urlă în noapte, glasul lui umple văzduhul aparent cufundat în întunecime – întunericul însemnând, de fapt, doar absenţa oricărui obstacol în comunicare, adică vidul absolut –, iar undeva, foarte departe, receptorul captează mesajul târziu, mult prea târziu, când cel care urlase s-a stins deja de mult.

Nu mai bun ar fi fost un obstacol între noi, comunicatorii? Un masiv muntos de care să te ciocneşti şi să-ţi doreşti să-l mişti din loc doar pentru a ajunge la celălalt? Atunci ne-am fi preţuit poate mai mult unii pe ceilalţi şi am fi preţuit, cu siguranţă, şi umanitatea din fiecare, nevoia de comunicare a fiecăruia dintre noi. Realitatea este că suntem foarte departe unii de ceilalţi, în ciuda dezinvolturii cu care mimăm – pe mail, pe chat, pe facebook sau în, cel mai adesea, imbecilele comentarii din subsolul paginilor web – apropierea.

Dar ar mai fi ceva. Undeva, în măruntaiele calculatorului lui Emil Blaj, există şi un fragment de roman, pe care Emil intenţiona să-l publice, când îi va fi fost sorocul. L-am citit, cât am putut să-l citesc, atunci când am fost nevoit să refac inspecţia informatică. Romanul, care include şi dezvoltă proza scurtă înmânată profesorului I.C., întârzie în reprezentările uşor naive, dar de un anumit farmec privitoare la muzica absolută – dovadă că Emil avea o înzestrare nativă pentru muzică sau, cel puţin, avea competenţe acustice peste medie –, iar ca virtuţi stilistice nu depăşeşte ceea ce Emil scria oricum pe blogul său, cu singura diferenţă că, aici, abundă limbajul colocvial, ba chiar şi cel licenţios. Mi-e greu

să cred că, în forma actuală, aşa cum s-a păstrat, acel roman ar fi putut fi publicat.

Iar astăzi, cine să-l mai publice? Procuratura a rechiziţionat calculatorul, care încă mai zace în depozitul cu materiale probatorii, dar în curând va fi aruncat, nemaifăcând obiectul cercetărilor penale. Va rugini într-o imensă groapă de gunoi de la marginea Bucureştiului, uitată de lume, şi se poate lesne anticipa ce se va întâmpla, pe măsură ce va trece timpul. Vor veni căutătorii de fier vechi, îi vor smulge carcasa, lăsând subansamblele aruncate ca pe un schelet dezmembrat, iar dacă vor găsi câteva piese interesante le vor lua, dacă nu, nu. Cele mai multe piese, cele mai banale vor rămâne cu siguranţă zăcând acolo, până când… până când va cădea prima ploaie.

Viaţa lui Emil se va stinge, definitiv, abia cu ultima descărcare electrică a vreunui condensator ascuns prin măruntaiele calculatorului, iar mirabila moarte va fi datorată conductibilităţii din aerul umed. Va fi un fulger miniatural, iscat din ciocnirea unui nor de idei transfigurate electronic – aşa cum le şade bine ideilor, să fie în pas cu mersul lumii –, cu vaporii de apă din jur.

Poate că, la urma urmei, aşa a apărut şi viaţa pe Pământ, mai ştii?

A fost o idee arcuindu-se voltaic şi descărcându-se asupra unui mediu suficient de umed, încât acesta din urmă să intre în ebuliţie…

Poate că, la urma urmei, viaţa nici nu e nimic altceva, în structurile ei cele mai intime, decât electromagnetism pur, iar noi ne încăpăţânăm să-i aplicăm cu de-a sila o grilă morală. Religia nu ştie să explice misterul vieţii altfel decât la nivel metaforic, iar ştiinţa nici atât.

La un moment dat, prin circuitele calculatorului lui Emil Blaj a trecut şi gândul – poate genial, poate doar teribilist, asta vor judeca alţii – al unuia dintre frumoşii noştri tineri, pe care patria, prin instituţiile ei, l-a schimonosit până la descompunere.

Dar nu aceasta este, la urma urmei, menirea patriei?

În ciuda faptului că ajunsese obiectul batjocurii unora, prezenţa sa în ospiciu era de-acum una dintre cele mai apreciate, atât cât poate fi apreciată prezenţa cuiva într-un astfel de aşezământ. Reuşise să se facă agreat sau cel puţin nebăgat în seamă de toţi bolnavii, precum şi de personalul medical, la drept vorbind el însuşi greu de diferenţiat faţă de bolnavi. Simpatia de care se bucura era cu-atât mai ciudată, cu cât unele ieşiri ale Muzicantului ar fi putut fi catalogate drept violente. Erau momentele sale de extravaganţă, pentru că, în rest, era mai curând nefiresc de cuviincios cu ceilalţi. Se întâmpla rar, dar se întâmpla.	Exprimare tendenţioasă: de unde ştim noi cât de tare se confundă personalul medical din ospicii cu cei internaţi acolo?
Prindea câte o pacientă sau o asistentă, le înghesuia într-un colţ de culoar sau de salon, ori intra chiar peste ele la toaleta femeilor, şi nu le dădea drumul până acestea nu făceau ce vroia el. Îi cerea fiecăreia să-i cânte, nu conta ce, principalul era să cânte. Cele care nu aveau voce scăpau mai uşor, le elibera din laţul braţelor sale de fierar pe dată. Nu suporta să le audă cântând fals şi, cu toate acestea, nu reţinea niciodată cine avea voce şi cine nu. Dar cele care chiar aveau voce nu scăpau cu una, cu două. Le strângea din ce în ce mai tare şi le ordona tăios: „Î-tă! î-tă!”, până când acestea cedau, iar el, părând că ascultă melodia, schimba grimasă după grimasă, de parcă acea melodie l-ar fi chinuit nespus de tare, în loc să-l încânte.	Serios? Deci aşa agăţaţi voi, tinerii din ziua de azi, domnişoarele?
Imperativul „Î-tă!” însemna „Cântă!” – asta ştiau cu toţii între timp – şi era, de altfel, singurul cuvânt pe care Muzicantul l-a mai rostit frecvent după internarea în ospiciu, cu unsprezece ani în urmă. Nimeni nu l-a mai auzit rostind altceva, deşi toată lumea ştia că, în cazul lui, nu putea fi vorba de muţenie. Doar că o anumită traumă din trecut – ceva ce medicii nu reuşiseră încă să elucideze – devenise pentru Muzicant un factor	E clar că e o traumă din trecut, dacă ar fi fost o

inhibitor permanent, o suferinţă imposibil de tratat.	traumă din viitor, atunci acesta ar fi fost un text de science-fiction Poate „incurabilă” ar suna mai bine…
Semnele traumei erau, de altfel, în continuare prezente. Ceea ce-l îngrozea mai tare şi mai tare pe Muzicant în ospiciu erau nopţile. Se trezea lac de sudoare, ridicându-se brusc în şezut, cu gura deschisă ca la un ţipăt şi cu figura îngrozită, neputând însă să iasă de sub puterea visului ce-l obseda: se închipuia modelând, sub loviturile sacadate ale barosului, pe o nicovală nemaivăzută, imensă, din piatră, materialitatea înroşită până la topire a muzicii universale şi absolute. Dar pentru că acea muzică era iluzorie, nici el nu putea ţipa când se trezea din coşmar. Şi, de îndată ce se trezea, uita până şi cel mai mic indiciu despre cum ar putea să sune acea muzică. Ritm, armonie, melodie – toate piereau într-o uitare nemărginită. Aşa încât, Muzicantul rămânea mut, cu o nespusă groază încremenită în expresia feţei, la fel de mut ca şi muzica ce-l bântuia de o viaţă. Doar tânărul psihiatru Moisescu părea că-l înţelege. Pe cât se putea sustrage indicaţiilor direcţiunii, îi reducea medicaţia şi făcea cu el, în schimb, şedinţe de terapie care puteau dura şi până la două ore, pentru că Moisescu însuşi îndrăgea nespus muzica clasică. Doctorul punea întâi nişte întrebări, ca să se asigure că are interlocutor, şi, deşi nu primea nici un răspuns, începea să vorbească singur despre muzică, despre teoria compoziţiei, despre viaţa marilor compozitori, despre anumite creaţii muzicale, despre operă şi roluri celebre din operă şi tot aşa.	Hm, „visul ce…”, literar şi corect este „visul care” O-ho-ho! Ce cuvinte mari! „încremenită pe faţă”, groaza este deja expresia feţei „muzica ce…”, mă rog, aici mai merge, dar, totuşi „ca-ce”…
Moisescu era convins că merită efortul, pentru că, deşi în majoritatea timpului Muzicantul rămânea impasibil şi se uita tâmp la gesturile largi ale psihiatrului, o dată,	

o singură dată, a reacţionat cum nu se poate mai bine – gândea el –, atunci când, vorbindu-i de John Cage şi de funcţia pe care o joacă tăcerea în creaţia şi în teoria muzicală a acestuia, punându-i o înregistrare video cu titlul 4’33’’, Muzicantul s-a întrerupt brusc din tăcerea sa mormântală şi, în timp ce arăta insistent cu degetul tremurând înspre ecran, a rostit cu voce puternică, dar nedesluşit: „A-a-â! Ă-ă-u! A-a-o!”.	Hm, nu ştiu cine-i John Cage ăsta al dumitale, dar o proză scurtă e o proză scurtă, nu e loc de realităţi particulare, ele trebuie generalizate, chiar transfigurate simbolic. Dacă era roman, da, mai ziceam…
Doctorul Moisescu a văzut în această manifestare un argument puternic, sau în tot cazul unul suficient, pentru a continua şedinţele de terapie. Numai că, aşa cum se întâmplă adesea în România, la câteva luni mai târziu, ospiciul avea să fie închis din motive economice, pentru că era, alături de multe alte aşezăminte cu acelaşi scop, bugetivor. Cei grav bolnavi, intratabili, au fost transferaţi în alte ospicii, iar cei cu afecţiuni mai puţin severe s-au văzut lăsaţi pur şi simplu în stradă. Cei care aveau familii au fost luaţi pe la casele lor, iar pentru ceilalţi începea o aventură plină de mister.	„bugetivor” e prea tehnic, prea jurnalistic pentru un text de proză, poate ar merge mai bine altceva
La fel şi pentru Muzicant. Cu o valijoară în mână, refuzând să plece din faţa ospiciului, refuzând chiar şi să-şi întoarcă faţa către stradă, către lume, s-a uitat vreme de câteva ore la clădirea ce-i fusese ani buni cămin şi carceră în acelaşi timp, contemplând faţada scorojită, acoperişul cu ţigle căzute, parcul inundat de lumina melancolică a toamnei. La un moment dat, i s-a părut chiar că vede la o fereastră, în dosul perdelei, privirea tristă a doctorului Moisescu, a agitat capul în stânga şi-n dreapta, de parcă ar fi vrut să se strecoare pe lângă acea perdea, însă efortul său a fost zadarnic.	Ah, cum aflăm noi că e toamnă… Poate ar fi trebuit o încadrare spaţio-temporală mai clară, încă de la bun început. De clişeu nici nu mă mai leg…

Nu s-a mai zărit nici privire, nici mişcare, nici umbră de om. Odată cu înserarea ce părea să aducă cu sine împăcarea universală, Muzicantul avea să dispară şi el, pentru totdeauna, din istoria ospiciului, tot astfel cum ospiciul însuşi avea să dispară din istoria locului, iar locul, fiind din România, dispărea din istorie. Totuşi, o ultimă ispravă a fierarului îndrăgostit de muzică avea să ajungă la urechile personalului medical din fostul ospiciu, destrămat şi el şi plasat pe la alte unităţi, pe unde a crezut ministerul de cuviinţă. Câţi s-au mai interesat de soarta sa, dacă nu-l uitaseră între timp cu totul, au putut afla de la televizor, tresărind, următoarea păţanie care avea să zguduie opinia publică. Întors în Gorj, fierarul şi-a continuat drumul până în satul Schela, de unde era de loc, dar nu s-a întors la familie, ci şi-a privit copiii din depărtare, stând ascuns, ca pentru o ultimă dată, apoi s-a dus la Târgu Jiu, unde, până spre finele următoarei zile din acel octombrie blând, şi-a făcut rost, numai el ştie cum, de un baros, după care s-a dus ţintă în parcul Municipal. S-a plimbat pe alei câteva ore, încercând să nu bată la ochi, dând ocol ansamblului de sculpturi ca un turist oarecare, preocupat de frumuseţea nestematelor strânse laolaltă acolo, ajungând la Digul Jiului, unde şi-a pierdut privirea minute bune în apă, apoi mergând spre capătul celălalt al parcului, dincolo de Coloana fără sfârşit, privind la ea cu palma streaşină, înspre apus, după care a revenit iarăşi sub sălcii, aproape de mal, încălzindu-se sub zâmbetul dulce-acrişor al ultimelor raze ale soarelui de octombrie.	iar „universală”? în ce ligă jucăm? Haida de! Cam greu să stai „ascuns” la sat, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea, dar, în fine… În plus, unii copii trebuie să fi avut deja familiile lor, dacă zici că a stat 11 ani la ospiciu… Chiar nici un cuvinţel despre Brâncuşi? De parcă acele sculpturi ar fi fost puse de primărie acolo… zău aşa! Soarele ca produs culinar, inedită viziune…
Seara târziu, când din parc dispăruseră până şi cele mai temerare perechi de îndrăgostiţi, retrăgându-se pe	Hm, aici „temerar”,

sub Poarta Sărutului spre casele fiecăruia, fiind goniţi de aerul rece care se revărsa ca o falangă de fantome dinspre Jiu, otrăvind cu suflarea lor brumată încă bogatele plete ale sălciilor, Muzicantul s-a îndreptat către Masa Tăcerii, unde s-a putut, în sfârşit, aşeza, fără să mai simtă ostilitatea vânătorilor de fotografii sau suspiciunea vreunui paznic.

A stat aşa, cuminte, cu mâinile în poală, câteva zeci de minute, cu faţa către Poarta Sărutului, către Coloana fără sfârşit, pe care nu o vedea, dar ştia că trebuie să fie acolo, în linie dreaptă. Părea că meditează în tot acest timp. A încercat chiar să atingă masa, să-i simtă suprafaţa poroasă, dar distanţa dintre scaune şi masă era mult prea mare. Aşa că s-a ridicat, s-a pus în genunchi lângă impasibilul monolit, a mângâiat îndelung acea întindere aspră care, altfel decât fierul pe care-l bătuse şi căruia îi dăduse luciu atâţia ani la rând, îşi trăda imperfecţiunea grăunte cu grăunte, apoi a pus tâmpla pe piatra deja rece ca un mormânt, de parcă ar fi vrut să-i asculte murmurul ferecat în nepătrunsele întunecimi, murmurul nefericitului suflet captiv. S-a întins apoi şi mai tare, cu tot trupul, peste cercul mesei, încercând să-l cuprindă cu braţele. Dar chiar şi aşa, masa era mult prea mare pentru braţele sale.

S-a ridicat apoi în picioare şi o clipă i s-a părut că strigoii nopţii îi dau târcoale şi-i susură o înfricoşătoare melodie în urechi. Printre crengile neîmblânzite ale sălciilor, felinarele din parc aruncau umbre fugare. Trecând printre coloanele Porţii, vântul stăruitor scotea un urlet prelung. În depărtare, Coloana părea că scârţâie şi ea precum schela unei sonde abandonate, aflată acum în echilibru precar.

mai jos „falangă”… avem lexic, nu glumă!

Octavian Goga transmite calde salutări!

Să ne-nţelegem bine: fusese fierar la viaţa lui sau lustragiu?

	Vrei să zici „stâlpii” sau „uşorii Porţii”, coloanele susţin acoperişuri
În tulburata tăcere a nopţii, Muzicantul a dat semne, dintr-o dată, că ar şti foarte precis pentru ce se află acolo. Şi-a scos din geanta pe care o lăsase la piciorul scaunului barosul, şi-a scuipat în mâini, voinicește, de parcă ar fi vrut să redobândească instantaneu îndemânarea pierdută în atâţia ani petrecuţi la ospiciu, şi a început să lovească ritmic în piatră. Fără furie, fără să stâlcească ritmul, fără întrerupere. A doua zi, ziarele şi televiziunile au titrat, care mai de care, cu litere de-o şchioapă: „Act de vandalism fără precedent la Târgu-Jiu”, „Moştenirea lui Brâncuşi devastată”, „L-a deranjat măreţia: un bărbat din Gorj a făcut tabula rasa din Masa Tăcerii”, „Românii arată din nou că îşi urăsc propria cultură” sau chiar „Lebedele de la Viena au avut o soartă mai bună”. Degeaba, de tras la răspundere nu mai era nimeni. Nici măcar de aflat mobilul curioasei porniri distructive nu se mai putea afla. L-au găsit pe Muzicant mort, ca un patriarh, aşezat demn pe unul din scaunele de piatră, sprijinit cu ambele braţe în coada barosului. Legistul nu a putut improviza o cauză a morţii mai clară decât: „stop cardiac”. Totuşi, ciudăţenia gestului de vandalism se	Sigur „tulburată”? Nu cumva „tulbure” sau „tulburătoare”? Ce-am vorbit noi despre raportul subiectiv-obiectiv în proză? Aha, deci totuşi Brâncuşi, într-un final… Concluzie: titlul este teribilist şi nu are deloc legătură cu textul, în care se regăsesc prea multe stângăcii de limbaj, combinate cu preţiozităţi inutile; finalul este super-, ultra-, hiperteribilist; personajul nu este credibil;

împletea cu misterul morţii, sporindu-se reciproc. Din urechile Muzicantului şi din nări, pe bărbie, pe gât, pe haine, până jos, pe pietriş, se puteau zări urme groase de sânge închegat, atât de groase, încât păreau că sunt amestecate cu bucăţele de creier, de parcă cineva i-ar fi scormonit cu un obiect lung şi ascuţit, introdus prin nări şi urechi, în craniu, ca să-i scoată materia cenuşie. Priveliştea era dezolantă. Curioşii, sosiţi în număr mare, nu încetau să se minuneze şi să se revolte în acelaşi timp. Sfărâmată pe aproape jumătate din circumferinţă, căscându-se ca o gură stricată, din care încă mai cădeau dinţii sub formă de grunzuri, aşchii, grăunţe de piatră, Masa Tăcerii părea că ţipă.	sensurile sunt prea înalte pentru o proză atât de scurtă; dacă nu o rescrii, nu o putem înainta pentru publicare.
Când un reporter adevărat a luat urma poveştii, interesându-se pe la rude, printre foştii vecini, pe la doctori cum de ajunsese un conaţional de-al nostru să facă o asemenea grozăvie, a dat, printre alte acte interesante, de un diagnostic care data de foarte mult timp, de pe vremea când fierarul încă mai profesa în satul său natal. În diagnostic scria negru pe alb: „Tinitus cronic, risc afazie degenerativă”	De fapt, mai bine abandonezi cu totul ideea, nu sunt convins că vreau să o public, ar putea da idei vreunui idiot, iar ţara asta e plină de idioţi, la cât de mult mimetism zace în noi, parcă văd că se găseşte vreunul să pună în practică „grozăvia” asta. Deja s-a pozat nu mai ştiu ce manelist cu Coloana infinitului iţindu-i-se dintre picioare ca un mădular supradimensionat, domnul manelist fiind, în mod evident, foarte complexat. Cu regret, nu pot încuraja publicarea acestui text.

Cuprins

Partea întâi
Partea a doua

Table of Contents

Partea întâi 16
Partea a doua 137